

Nightingale

Írta: R. J. Hendon

1. fejezet

Hazatérés

Azt hiszem, a legszebb látvány, amit ez a világ nyújtani tud, mindig is a napfelkelte lesz. A narancssárga, lila, rózsaszín és világoskék milliányi színárnyalatának kavalkádja minden reggel impresszionista festményé változtatta a keleti égboltot. A Földön, amikor csak tehettem, nem mulasztottam el megnézni. Nincs is ennél jobb kezdete egy napnak: egy bögre kávéval kiülni a tornácra és figyelni, hogyan fúj visszavonulót a sötétség.

Az állomáson is követtem ezt a szertartást. Minden aktív időszak kezdetét a fedélzeti számítógép pittyegése jelezte; ekkor kicsatoltam magam az alvófülkéből, mely úgy ölelte körbe az embert, mint valamilyen koporsó, aztán ellebegtem a kilátóig. Megvártam a következő napkeltét, melyből huszonnégy órára tizenhat jutott, majd szívószálat döftem a zacskós kávéba. Ez volt a kedvenc elfoglaltságom a *Unity* állomáson.

Egészen tegnapig.

A történetek után ugyanis semmit nem tudtam élvezni többé az életben.

A tizedik napkelte köszöntött rám, amikor üzenetet kaptam az irányító központból. Már abból megsejtettem a tartalmát, hogy szöveges üzenet érkezett, nem pedig videó hívás. A jó híreket szeretik személyesen közölni, de a rosszaknál a betűk mögé bújnak.

„Russell! Sajnálattal értesítünk, hogy Annika ma hajnali ötkor eltávozott. Mi itt lent mindannyian szeretnénk, ha tudnád, melletted állunk. Fogadd őszinte részvétünket. A váltás harminckét óra múlva érkezik érted.”

Négy év alatt egyszer sem tapasztalhattam, milyen érzés súlytalanságban sírni. A szempilláktól csak akkor szakadnak el a könnyecseppek, ha megdörzsölöd a szemed. Utána gömbökké formálódnak és körülötted lebegnek, mint aprócska bolygók. Magzatpózba húztam a lábam és fogalmam sincs, mennyi időt töltöttem úgy, tétlenül, pedig rengeteg tennivalóm lett volna. Fel kellett készítenem az állomást a váltás érkezésére, de nem bírtam rávenni magam, hogy megmozduljak.

Mindenről Nika jutott eszembe, akárhová néztem, az ő keze nyomát láttam. Az öltözőszekrény nyitva felejtett ajtaján kikandikált a tartalék kezeslábas, melyen ott szerepelt

a neve; a személyes holmiját becsomagolta indulás előtt, de itt felejtette azt a pólót, amelyet az egyik egyetemi barátnőjétől kapott a fellövésünk előtt – *Első számú Űrszuka*, hirdette a póló felirata.

Gőzöm sincs, hogy múlt el az a harminckét óra. Semmit sem tudok felidézni belőle, pedig valószínűleg elvégeztem a legszükségesebb feladatokat, mert amikor megérkezett az ősrégi Dragon, gond nélkül csatlakozott az állomáshoz.

A légszilipből kiszálló cseh és svéd fickó angolul köszöntek, de ezen kívül egyetlen szót sem szóltak hozzám. Csendben, gépiesen tettük a dolgunkat, melynek végén helyet cseréltem velük és a temérdek felszereléssel, hogy visszatérjek a Földre. Igyekeztem kirekeszteni a gondolatát is, hogy egy temetésre megyek haza, mégis, egész úton, attól a pillanattól kezdve, hogy a Dragon elvált az állomástól, görcsös, szorító érzés kerített hatalmába. Nem akartam visszamenni. Fent akartam maradni, egyedül, örökre, hogy ne is lássam többé a zöld fákat vagy az ég kékjét. Idegen és taszító lett a földi élet-szimfónia, mely gúnyosan az arcomba röhögött.

Az űrhajó belépett a légkörbe és rázkódni kezdett. Kívülről izzott, de bent hűvös maradt, mint egy kriptában. Kellemes érzést nyújtott a szorosan körbeölelő falak közelsége. Nika is ezt érezhette utoljára, mikor a Föld felé tartott. A sors iróniája, hogy őt egy sokkal modernebb, a Dragont minden téren lepipáló sikló szállította. Senki sem gondolta volna, hogy kilencvenezer méter magasan megadja magát az egyik hóálló csempe, a sikló kigyullad és pörögni kezd...

Nika képzett űrhajósként nem esett pánikba. Miután bizonyossá vált, hogy a sikló menthetetlen, hetvenötezer méteren katapultált. A speciális űrruha, amely magától idomult az igénybevételekhez, felvette a mezoszféra-ugráshoz szükséges formát. Egy darabig úgy tűnt, minden rendben lesz; azok, akik tartották vele a kapcsolatot, azt mondták, hogy Nika utolsó üzenetében ujjongott és valami olyasmit kiabált, hogy most megdönti az ejtőernyős ugrás világrekordját. Azonban az űrsikló, miután másodpercek alatt kilométerekre távolodott tőle, felrobbant és gömb alakban szétszórta az izzó repeszeket, amelyek a hangsebesség többszörösével repültek. Kettő találta el Nika ruháját – az egyik a hasába ékelődött, a másik a térdízület alatt fúródott bele és gyakorlatilag levágta a lábát. Az öngyógyuló ruha gyorsan körbezárta a sérüléseket, de hatalmas vérvesztést és sokkhatást érzékelt. Nika emberfeletti akaraterőről tett tanúbizonyságot, mert még épp a megfelelő időben oldotta ki az ejtőernyőt. A begyűjtő csapat egy órán belül megtalálta és helyszíni elsősegély-ellátás után kórházba szállították. Már ekkor elhangzott a halálos ítélet: súlyos belső vérzés, amelyet nem tudtak időben kezelni.

Az én Dragonom gond nélkül landolt az Atlanti-óceánban.

Alig egy órát kellett várnom a mentőosztagra, hogy kihalásszanak a vízből, utána még kettőt a hajó orvosi szobájában, amíg elvégezték rajtam a rutinvizsgálatokat. Az orvos depresszió tüneteit állapította meg. Nahát.

Az óceánjáróról az ESA helikoptere repített el Lisszabonig, ott magángépre raktak és késő éjszaka már Kölnben landoltam, az EAC-ban, vagyis az Európai Asztronauta Központban. Tényleg úgy éreztem magam, mint akit ide-oda pakolgatnak; csak egy élettelen csomag, ami nem érez fájdalmat és nem töpreng azon, mi lett volna ha...

Egészen másnap délutánig hagytak aludni, ami rám is fért. Észrevettem, hogy aki csak tehette került engem, és szinte minden kommunikáció írásban zajlott. Arról is egy szűkszavú üzenetből értesültem, hogy a meghallgatást másnap reggel tíz órára tűzték ki és, hogy ma este még vár rám egy második egészségügyi ellenőrzés.

Gyakorlatilag az egyetlen beszélgetés, amit lefolytattam, Nika anyjával történt telefonon. Remegett a kezem a félelemtől, amikor megláttam, hogy ő hív és addig tétováztam, míg a csengés abbamaradt. De aztán eszembe jutott, hogy nem bújhatok el előle, mert Nika ennél többet érdemelt.

Visszahívtam és a félelmeim ellenére meglepően civilizált beszélgetést folytattunk le. Mrs. Laukkanen nem hibáztatott engem, de kíváncsi volt mindenre, amit Nika tett vagy mondott élete utolsó napjaiban. Tudni szeretete, miként képzelte el a jövőt és, hogy nekem is lett volna szerepem ebben a jövőben.

– Nem tudom, Krista, azt hiszem... – egy pillanatra elcsuklott a hangom – azt hiszem, igen.

Pár másodperces csönd honolt a vonal túlsó végén.

– Én is örültem volna neki. – Krista Laukkanen kiejtését szinte tökéletesre csiszolta, angoltanár révén alig érződött benne a finn akcentus.

Most nekem nem jött ki hang a torkomon.

– A temetése két hét múlva lesz Varkausban. Szeretném, ha ott állnál a család között.

– Nem biztos, hogy ez jó ötlet, Krista. – Összerándult a gyomrom a gondolatától, hogy milyen tekintetek szegeződnek majd rám.

– Senki sem tudja rajtam és Johannon kívül. Mindenki csak annyit hallott, baleset történt a visszatéréskor, a részleteket nem hozták nyilvánosságra, a mi kérésünkre.

Krista nem tudhatja, hogy az ESA irányító központjában vagy ezer szakértőt kérdeztek meg Nika esetével kapcsolatban, és a valószínűsége, hogy nem szivárog ki a pletyka és szerepel majd öles szalagcímként valamelyik bulvárújság címlapján kisebb, mint egy a

millióhoz.

– Johann hogy van? – próbáltam terelni a témát.

– Ahogyan az egy vén finn személtládától elvárható, aki éppen elvesztette az egyetlen lányát. Vodkába fojtja a gyászt. Két napja nem is láttam.

– Jézusom.

– Majd előkerül. Mindig visszajön.

– Ez most más.

– Tudom.

Krista hangsúlyából egyértelművé vált, hogy cseppet sem érdekli iszákos férje állapota. Nem feszegettem tovább a témát.

Hamarosan elbúcsúztunk, utána pedig átaludtam a délutánt és lekéstem az egészségügyi vizsgálatot. Nem érdekelt. Úgysem fogok többé űrhajóra ülni. Ha józanul végiggondolta az ember az egész ügyet, a másnapi meghallgatásnak csak egyetlen kimenetele lehetett: azonnali és végleges eltiltás az űrrepülés minden formájától. Ezen még az sem változtatott volna, ha Nika épen és egészségesen földet ér.

Reggel időpontra megjelentem a kijelölt tárgyalóban. Amikor hívásra beléptem a szobába, megdöbbsentem, hogy a teljes igazgatóságot ott találtam. Végignéztem az arcokon. Nagyjából fele-fele arányban vágtak szánakozó és könyörtelen képet.

Leültem a terem közepén elhelyezett magányos széken és meghallgattam Francisco Guerra operatív igazgató bevezetőjét, aki ezt követően arra utasított, részletesen számoljak be a történekről. Nem kerteltem, nem szépítettem, nem másítottam meg semmit. Gépiesen, érzelemmentesen beszéltem Nika utolsó napjairól a *Unity* fedélzetén. Néha közbekérdeztek, de összességében véve úgy néztek ki, mint akik maguk sem tudják, mihez kezdjenek ezzel az egész szituációval.

Az ESA asztronautái között Nikát és engem csak úgy emlegettek: a Rekorderek. Számos asztronautikai rekordot állítottunk fel és tartottunk mind a mai napig. Nika a leghosszabb, nem hibernált, női űrutazás rekordját tartotta háromszázhetvenöt nappal és tizenhét órával, ő állította fel a legtöbb Mars-körüli keringés rekordját – ötvenkét óra, huszonhárom perc – és Nika lett a legfiatalabb asztronauta, aki küldetésre indult az űrbe, mindössze tizenkilenc évesen. Enyém volt a leghosszabb egyszemélyes űrutazás világcsúcsa – harminchét nap, kilenc óra – és én büszkélkedhettem a legtöbb űrsétával is – huszonhárommal.

Ezek a rekordok vajmi keveset nyomtak a latba a vizsgálóbizottság előtt.

– Russell John Hendon, ön megszegte az Európai Űrügynökség kettőezer hetvenháromban lefektetett, az asztronautákra vonatkozó etikai alapszabályzatának kilencvenegy per cé pontját

– olvasta fel a határozatot Guerra igazgató. – Ennek függvényében azonnali hatállyal visszavonjuk úrrepülési engedélyét és a továbbiakban nem vehet részt az ESA által szervezett küldetésekben. Laukkanen százados halálában a bizottság egyhangú szavazást követően nem találta bűnösnek. A körülményeket figyelembe véve egy hónapos pihenőidőt javaslok az ön számára, továbbá az ESÁ-nál betöltendő jövőbeni szakmai pozícióit egy pszichológiai vizsgálatról teszem függővé.

Rezenéstelen arccal vettem tudomásul a bizottság ítéletét, megköszöntem a munkájukat és távoztam. Még aznap összecsomagoltam és hazarepültem Londonba. A következő két hetet anyáméknál töltöttem a nagy házban és feszélyezetten válaszoltam a családtagok kérdéseire.

Természetesen apám tudott minderről. Richard Hendon nagy befolyással és jó kapcsolatokkal rendelkezett, fénykorában az ESÁ-nak és a NASA-nak is bedolgozott, amellet rektori pozíciót töltött be a Hawking Egyetemen. De ettől nem lett jobb ember.

– Felelőtlenségért neked sem kell a szomszédba menned – mondta közömbösen. – Az ember azt hinné, egy asztronautának több esze van ennél. De úgy látszik még a legjobbabb legjobbjai is csalódást okoznak.

– Baszd meg, apa – vettem oda és otthagytam a szalonban a pohár whiskyjével.

A két bátyám, Henry és Franklin megértőbben viselkedtek. Csak miattam utaztak haza az egyik hétvégére, anyám pedig örült, hogy végre egyszer együtt vacsorázik a család, ami a karácsonyt leszámítva ritkább eseménynek számított, mint a teljes napfogyatkozás.

– Mi lesz veled most az ESÁ-nál? – kérdezte Franklin.

– Nem tudom. Pszichológiai vizsgálatnak rendeltek alá.

Franklin horkantott egyet.

– Mégis mit akarnak megtudni belőle? Hogy ha legközelebb kirepülsz az ürbe, akkor nem... Aú! – Anya bokán rúgta Franklint. – Ne haragudj, Rusty.

– Semmi baj. Egyébként többé nem repülhetek. És örülhetek, hogy nem tartanak bűnösnek azért, ami Nikával történt a visszaúton.

– Azzal nem is vádolhatnak – szólt közbe Henry. – Semmilyen törvény alapján nem ítélnének el azért, mert az úrsikló meghibásodott a visszatéréskor.

– De miattam ült be abba a siklóba.

– A jog nem így működik.

– De a lelkiismeret igen.

Csendben folytattuk a vacsorát, aminek Richard kifejezetten örült. Apám utált étkezés közben beszélgetni. Meg máskor is. Igazából nem tudtam egy olyan dolgot sem megnevezni,

amit nem megvetéssel és lenézéssel kezelte. Kiállhatatlan jellemének nagy szerep jutott abban, hogy három fia szétszéledt a világban, anyánk pedig az alkoholhoz nyúlt.

A Nika temetése előtti napon repültem Kelet-Finnországba. Krista várt a reptéren és szorosán megölelt, mikor találkoztunk. Az ölelésében több szeretetet fedeztem fel, mint ami apám egész lényébe szorult. A vállamon sírt egy rövidet, aztán hozzájuk mentünk.

Többször jártam már ebben a házban, ahol Nika nevelkedett. A kétszintes gerendaház a tóvidék kellős közepén állt, és olyan kilátással rendelkezett, ami csak a tündérmesékben fordult elő. Életemben nem jártam még olyan csodás helyen, mint ez. Nagy sétákat tettünk itt Nikával és Zigzaggal, a lappföldi pásztorkutyával. A temetés előestéjén elvittem egy sétára a kutyát és közben egy olyan életem járt az eszem, amely sosem létezett, de az elvesztése jobban fájt, mint bármi. Leültem az ezernyi tó egyikének partjára és a csillagokat néztem. Zigzag az ölembe fúrta a fejét és bánatosan pislogott rám, mintha tudná, mi történt a gazdájával.

A temetést másnap délben tartották, szűk családi körben, Krista határozott kérésére a sajtó kizárásával – nem lehettem neki elég hálás ezért. Nikát nem a varkausi köztemetőben helyezték nyugalomra, hanem a ház hátsó kertjében egy hatalmas nyírfa tövében, gyerekkorának színhelyén. Ő pontosan így akarta volna és Krista nagyszerűen ismerte a lányát.

A sírkövön ez állt: *Annika Tuleva Laukkanen, élt 2072 – 2102. Várok rád a csillagok között.*

Azt hiszem akkor borultam ki, mikor elolvastam az utolsó mondatot, de egész addig visszatartottam a könnyeimet, amíg az utolsó hozzátartozó is távozott.

2. fejezet

Megbízás

Az egy hónapos kényszerszabadságot követően visszatértem Kölnbe, az asztronauták központjába. Amíg tartott a pszichológiai vizsgálatom, nem kaphattam mást irodai munkán kívül, de az aktatologatás elterelte a figyelmemet.

Hónapok teltek el úgy, hogy kiképzés alatt álló, leendő űrhajósok vizsgapontszámait értékeltem ki és jellemrajzot készítettem róluk. Az ESA minden űrhajósról teljes profillal rendelkezett, a pszichológiai körképtől kezdve a legapróbb fiziológiai tulajdonságig bezárólag, mint például hol találhatóak anyajegyek a testén, a profilhoz csatolt fényképpel mindegyikről.

A saját jellemrajzomhoz ezekben a hetekben csatolták a pszichológiai vizsgálatom eredményeit. Amióta feltalálták az elmeszkennert, a vizsgálat többé nem úgy festett, hogy egy kényelmes kanapén fekvé nézed a plafont és mesélsz az érzéseidről egy szemüveges, kardigános agykurkásznak, aki a karosszékben ül és jegyzetelget, majd a végén kinyögi, hogy elfojtott, gyermekkori szexuális problémák betetőzése a jelenlegi mániás depressziód...

Ennél sokkal kevésbé színpadias az eljárás: fel kell feküdnöd egy orvosi vizsgálóasztalra, ahol leborotválják a hajad – ez nálam már szükségtelen – és kis tappancsokkal érzékelőket rögzítenek körben a fejedre, amelyek stimulálják az idegpályákat és feltérképezik az agyadat. Ezzel együtt betolnak egy túl hangos és idegesítő MRI készülékbe. Az eljárás teljesen fájdalommentes és lélekölően unalmas, mivel általában három-négy óráig kell bámulni az MRI belsejét. Mindenki elmeszkennernek hívta, még a dokik is, pedig az igazi neve biológiai neurális hálózat felismerő és térképező rendszer.

A vizsgálatokat különböző időpontokban meg kell ismételni, utána hetekig-hónapokig tart az adatok kiértékelése, amelyet nem is ember végez, hanem valamelyik szuperszámítógép teljesítményét veszik bérbe. A kiértékelt adatok alapján egy pszichológus felírja a megfelelő gyógyszeres kezelést.

Nem sok időt töltöttem a központban. Reggel bementem, elvégeztem a munkámat, aztán hazamentem az albérletbe. Gyakran otthonról dolgoztam. Nem kerestem a többiek társaságát és úgy tűnt, mások is inkább kerülnek engem. Talán nem tudták mit mondjanak és hogyan, bár biztos lehettem benne, hogy minden szembejövő tudta ki vagyok és mi történt a *Unity* állomáson.

Egy évvel a baleset után már erősen fontolgattam, hogy végleg felmondok, otthagynom az egészséget és hazamegyek Londonba. Újra dolgozhattam volna az egyetemen, folytathattam

volna a kutatásomat az Enceladusról hozott mintákkal, amiket még Nikával gyűjtöttünk be a legutolsó közös küldetésünk során.

Csak egy apró problémám akadt ezzel: apámmal nem bírtuk elviselni egymás közelségét. És ez épp elég volt hozzá, hogy Kölnben maradjak.

A kiértékelésem utáni vasárnap későn ébredtem – a pszichológus nyugtatót írt fel, ettől sokkal aluszékonyabb lettem – és épp csak rápillantottam az üzeneteimre. Az otthoni számítógép megjelenítette az ablaküvegen az időt, a várható időjárást, az engem érdeklő híreket és az üzeneteimet. A legfrissebb pirosan villogott. Még alig láttam az álmodástól, amikor először átfutottam, de annyit megértettem, hogy ma délben személyes elbeszélgetésre hívtak az ESA főigazgatójával.

Most fognak kirúgni? Arra gondoltam, biztosan elolvasták a pszichológiai értékelésemet és úgy döntöttek, nincs helyem a továbbiakban az ESÁ-nál.

Rendbe szedtem magam és besétáltam a pár percre lévő központba. Az egyetlen dolog, ami nem fért a fejembe, hogy miért épp vasárnapra időzítették az elbocsátásomat. Nem ért volna rá hétfőn? Pusztán ezért behívták hétvégére az igazgatóságot?

A parkban csak néhány ügyeletes lézengett kávéval a kézben. Ők felügyelték, hogy minden rendben menjen az űrállomáson, nyomon követték az úton lévő emberes küldetéseket, beérkező adatokat fogadtak a szkaferanderekből és hívták az illetékeseket, ha valami lényeges történt.

Az üvegfalú épület fölém tornyosult, ahogy a bejáratához közeledtem. Eszembe jutott, mikor négy éve először léptem be az ajtón, jó ajánlólevelekkel az egyetemről, egy geológusi diplomával és három év kutatómunkával a hátam mögött. Akkor Nika fogadott, széles mosollyal az arcán. Kezet fogtunk, bemutatkoztunk egymásnak és felkísért egy tárgyalóba, ahol részletesen bemutatta az ESA működését. Ő már két éve az ügynökségnél dolgozott és kétszer járt fent, mire találkoztunk.

Most egyedül mentem fel a lifttel a legfelső emeletre. Egy hosszú, napsütötte folyosó vezetett a tágas előtérhez, ahol fotelok és kanapék vettek körbe kis asztalokat. Egy teremtet lelket sem láttam, mintha nem akartak volna szemtanúkat.

Micsoda hülyeség!

– Russell Hendon – szólított meg a testetlen géphang. – Kérem, várjon türelemmel. Az igazgatóúr hamarosan fogadja önt.

– Köszönöm.

Az előteret űrhajók és műholdak makettjei díszítették. Néhány a mennyezetről lógott alá, a többit üvegekupola védte. Mindegyiken látszott, hogy kézzel, minden apró részletre kiterjedő

munkával készültek. Megtaláltam köztük a hőskor lélekvesztő kapszuláit, melyek Glennt és Gagarint juttatták az űrbe, meg az első űrsikló-család legendás Columbiáját és Atlantiszát. A fejem fölött a Voyager-2 makettje lógott; kissé viharvertnek és porosnak látszott, az O-Y-A betűk már lekoptak róla.

A modern űrhajók közül kiemelkedett az első Mars-expedíció hosszúkás járműve, valamint a legnagyobb és leggyorsabb emberkéz alkotta jármű, a tragikus sorsú *Nightingale*.

– Lenyűgöző gépezet, nem igaz?

Összerezentem, mikor Guerra igazgató megszólalt a hátam mögött.

– Valóban az, uram.

A meghallgatásomon láttam utoljára, de az alatt mintha éveket öregedett volna.

– Én is gyakran csodálom azt a szörnyeteget. Fáradjon be az irodámba, kérem!

Eleget tettem az invitálásnak és beléptem a panorámás helyiségbe. Meglepődtem, mert nem láttam az igazgatóság többi tagját – rajtunk kívül csak egy idős férfi ült háttal az ablaknak, aki tökéletesen szabott öltönyt viselt, sötét arcbőrét fekete pöttyök tarkították, bal fülében kis karika díszelgett.

Guerra igazgató becsukta az ajtót és bemutatta az üldögélő férfit.

– Russell, az úr Dr. Hector Friend.

– Örvendek.

– Úgyszintén.

Amint megszólalt, tudtam, hogy amerikai. Guerra folytatta a bemutatást.

– Dr. Friend idestova harminc éve foglalkozik űrkatasztrófákkal. Mondanom sem kell, a munkája óriási jelentőséggel bír, hiszen minden balesetből tanulhatunk és felkészülhetünk, hogy elkerüljük a további szerencsétlenségeket.

Űrkatasztrófák? Szóval még egyszer el kell mondanom mindent arról, ami odafent történt? Vagy Henry tévedett és mégis nyakamba varrják a felelősséget?

Érzelmeim kiültek az arcomra, mert Guerra igazgató gyorsan közbevágott, mielőtt megszólalhattam volna.

– Ne értse félre, nem Laukkanen parancsnokról vagy arról a tragikus napról szeretnénk beszélni önnel.

– Nem?

Guerra megkerülte az asztalt és leült mögé, közben engem is hellyel kínált a túloldalán. Friend nem húzódott közelebb, kényelmesen üldögélt a sarokban és közben engem fürkésztet, mintha a bőröm alá akarna látni. Idegesített az alak.

– Mennyit tud a *Nightingale*-katasztrófáról, Russell? – kérdezte Guerra.

Meglepődtem a kérdésen, de elsoroltam, amit tudtam. Amit mindenki más is tudott.

– A kétezzer hetvenes években történt. Az űrhajó első útján kipróbálták a Thurmann-Kleiner-féle fúziós scramjet hajtóművet, ami a Bussard-meghajtás továbbgondolása. A hajó és utasai szerencsésen megérkeztek az egy fényévnnyire lévő Oort-felhőhöz, de utána eltűntek. A *Nightingale* elszabadult és a nyílt űr felé vette az irányt, az asztronauták pedig meghaltak.

– Ennyit mondtunk el az embereknek – szólalt meg váratlanul Dr. Friend.

A fekete férfira bámultam. A *Nightingale* balesete már csaknem harminc éve történt. Lehetséges, hogy ilyen régóta titokban tartanak bizonyos részleteket?

– Mi történt a *Nightingale*-lel?

– Amit nyilvánosságra hoztunk, az igaz az utolsó szóig, de ennél jóval többet tudunk – folytatta Guerra igazgató. – A hajó egy fényévre járt a Földtől, mikor a tragédia történt, ezért mi egy évvel később értesültünk csak róla, amint az utolsó rádiójelek elértek hozzánk. Az ESA és a NASA akkori vezetése kénytelen volt szembenézni a ténnyel: az emberiség legfejlettebb műszaki csúcsteljesítménye elveszett, mindörökre. A kudarc következtében a következő évben mindkét hivatal anyagi támogatását a felére csökkentették és a projektek kilencven százalékát megszüntették. Úgy tűnt, ez a hajó véget vetett az emberiség álmainak. Teljesen fölösleges lett volna azzal hitegetni a népet és a politikusokat, hogy a *Nightingale* megmenthető.

– Miért? Vissza lehetett volna hozni?

– Talán nem tudja, fiam, de abban az időben én az URE csillagháborús programját vezettem és hozzáfértem bizonyos katonai technológiákhoz. Akkoriban teszteltünk egy nagy hatótávolságú lézeres kommunikációs eszközt. Sikerült rávennem a projekt vezetőjét, hogy próbálja ki a jeladót egy távoli, mozgó célponttal és erre ajánlottam a *Nightingale*-t. Ismertük a hajó pályáját, így meg tudtuk célozni, majd kibocsátottunk egy adatsomagot, hogy lassításra készítsük...

– Egy pillanat! Hiszen ez lehetetlen!

– Miért lenne lehetetlen? – mosolygott jóindulatúan Guerra.

– A *Nightingale* akkor már fénysebességgel haladt. Hogyan érhetne utol a fényjel?

– A hajó nem fénysebességgel halad, a végsebessége körülbelül 0,9 c. Ami azt jelenti, hogy a lézerjel beérhette, majdnem tizenhat év alatt. Ami meg is történt, a *Nightingale* pedig lassulni kezdett és egy év alatt megállt. Azóta is ott van, majd' tizenhét fényévre a Földtől a semmi közepén.

Eltátottam a számát. Guerra észrevette és mosolygott.

– Legalábbis – folytatta –, amennyire tudjuk, most is ott van. Az irdatlan távolságok miatt,

nyilvánvalóan tizenhét évvel később értesültünk arról, hogy a megállítására tett kísérlet sikerült. És ez két hónappal ezelőtt következett be. Átállítottuk a Hawking távcsövet és leellenőriztük vele a hajó pozícióját. Annyi biztos, hogy tizenhét éve ott keringett, stabil pályán a 40 Eridani-A csillag körül.

– És most parancsba adják a hajónak, hogy térjen haza?

Guerra lassan csóválta a fejét.

– Sajnos nem tehetjük. Nem tudjuk távolról programozni a hajót, nem tudunk bonyolult utasítást adni a számítógépnek. A megállítása is a vakszerencsén múlt. Hibát idéztünk elő a vezérlésében azáltal, hogy túlterheltük a kommunikációért felelős rendszert. A hajó vezérlése érzékelte a hibát és azonnali megállásra kapcsolt, hogy a legénység elháríthassa a problémát. Azonban legénység már nem létezett.

– Akkor mihez kezdenek a *Nightingale*-lel?

Dr. Friend válaszolt lassan, kimerően:

– Valakinek haza kell majd hoznia.

És mindketten meredten bámultak rám.

Nem kellett hozzá diploma, hogy kitaláljam, miért ültem ott. Ha belegondolok, teljesen logikus választás lehettem a feladatra. Az ESA többi űrhajósa szinte mind családos ember, vagy túl öregek a feladathoz, vagy nem rendelkeztek elég tapasztalattal. Nekem viszont nem maradt vesztenivalóm. Amiért az ESÁ-hoz jöttem álmokkal teli fiatalként, az már befuccsolt, ami pedig Nikával történt, az...

Nem jutottam szóhoz. Lassan kezdtem átlátni a feladat nevetségesen lehetetlen mivoltát. A hajó tizenhét fényévre található a Földtől, ami azt jelentette, hogy az odaút legalább kétszáz évig tart a legjobb nukleáris meghajtású űrhajókkal, majd vissza körülbelül tizenkilenc a *Nightingale*-lel, hiszen egy év szükséges neki a gyorsításhoz és egy a lassításhoz. Mire visszaérnék, mindenki, akivel valaha találkoztam, halott lenne, a világ pedig annyira megváltozna, hogy rá sem ismernék.

– Mi értelme ennek? – Éreztem, mennyire kiszáradt a szám. – Mit nyer vele az ügynökség, ha több száz év múlva kapnak egy öreg hajót?

– Ki beszélt itt évszázadokról? – kérdezett vissza Dr. Friend. – Tizenkilenc év alatt eljuttatnánk a *Nightingale*-hez. Utána még tizenkilenc vissza.

– Milyen hajóval?

– Nem hajóval – vette át a szót Guerra. – Csak egy hajtómű lenne az egész. Egy Thurmann-Kleiner fúziós hajtómű, a *Nightingale* egyik prototípusa, az, amellyel kipróbálták ezt a meghajtást még mielőtt zöld utat adtak volna a hajó megépítésének. Ez a prototípus a

mai napig az ESA raktárában porosodik. Nem tud űrhajókat mozgatni, sem több tonnányi terhet cipelni. Önmagában mégis többbe került, mint a jelenlegi járműparkunk bármelyik teherszállítója.

Ez az ötlet minden egyes mondattal egyre értelmetlenebbnek tűnt számomra.

– Akkor mire megyünk vele? Beszerelik egy modern hajóba kiegészítő meghajtásként?

– Nem, csak a hajtómű megy, önmagában, mondhatni csupaszon. Nem lesz lakórész, pilótafülke, sem rakomány, még a létfenntartó rendszert is kispóroljuk.

– És hogyan éljek túl két évtizedet létfenntartó rendszer nélkül?

– Egy hibernáló szarkofágot szerelünk fel a hajtóműre. A scramjet tölcserje mögé, ahol védve lesz a sugárzástól és a csillagközi portól. Csak a szarkofág, meg az űrhajós, az mindennel együtt körülbelül kétszáz kilogramm hasznos teher. Ennyi nem okoz gondot ennek a kicsi prototípusnak sem. Egy év alatt felgyorsítja a szarkofágot a fénysebesség kilencven százalékára.

Feltettem a kezem, hogy hagyja abba, mert kezdtem azt hinni, hogy egy zagyva álomba csöppentem.

– Lássuk, jól értem-e! – próbáltam összefoglalni magamnak az egészet. – Maguk be akarnak zárni engem tizenkilenc évre egy repülő koporsóba, amit egy ősrégi roncs elképzelhetetlen sebességre gyorsít fel. Aztán ha felébredek – feltéve, hogy a testem nem válik kocsonyává a sugárzástól – javítsak meg egy olyan navigációs rendszert, amilyennel harminc éve senki sem foglalkozott, majd induljak el egy újabb tizenkilenc éves úton úgy, hogy a hajót át sem tudom vizsgálni, nem tudom kijavítani az esetleges sérüléseit, és ha bármi balul sül el, nem tudok segítséget kérni.

Guerra lesajnáló pillantást vetett rám.

– Nem fog kocsonyává válni, Russell, és biztosíthatom, hogy a prototípus tökéletes állapotban lesz. A *Nightingale* teljes műszaki dokumentációját feltöltjük önnek egy számítógépbe, amit magával vihet, de kötve hiszem, hogy nagy javításokra szükség lesz. Cserealkatrésznek felhasználhatja a prototípust, minden passzol mindennel. A vezérlő számítógépet valószínűleg csak újra kell indítani és elvégezni egy hibakeresést. Ha pedig a hajó meg is sérült és a létfenntartó rendszere működésképtelen, önnek ott is csak egy hibernáló fülkére lesz szüksége. A *Nightingale*-en hét ilyen található, és még ha mind a hét tönkre is ment, könnyen átszerelhető az, amelyikben a prototípussal utazik.

Őrület, gondoltam. Épeszű ember ilyenre nem vállalkozna. Azonban a múlt héten tudtam meg, hogy nem vagyok teljesen épeszű, ahogy arra Nika is minduntalan igyekezett emlékeztetni.

– Tudom, mire gondol – folytatta Guerra igazgató. – Tudom, hogy hangzik ez az egész. Kész agyrém. És hazudnék, ha azt mondanám, nem ez az űrutazás történelmének legveszélyesebb küldetése. De nem próbálkoznánk vele, ha nem lenne életbevágóan fontos a jövőnk szempontjából.

– Életbevágóan fontos? – csóváltam a fejem hitetlenkedve. – Egy harminc éves hajó?

– Maga még kisgyermek volt akkoriban. Nem emlékszik rá, milyen következménye lett ennek a tragikus esetnek.

– Tanultam róla az iskolában.

– Az nem ugyanaz, mint átélni, itt, a sűrűjében. Nem túlzok, amikor azt mondom, ez a hajó az emberiség legnagyobb műszaki alkotása. És a legdrágább is. A megépítéséhez az Egyesült Államok, Japán, Qatar, az Emirátusok, az URE és Oroszország gazdasági együttműködése kellett, emellett még számtalan magánvállalat is támogatta pénzzel vagy technológiával. Megmozgatta az emberek fantáziáját a csillagközi utazás lehetősége. Az utcán újra beszélgetni kezdtek az űrhajózásról, amire a Marsra szállás óta nem volt példa. A nép izgatottan gondolt rá: az emberiség felfedezi a világegyetemet!

Guerra felállt és sétálgatni kezdett az ablak előtt.

– A hajó tökéletesen működött. Amikor az Oort-felhőig vitte a csapatot, majdnem a fénysebesség felére gyorsult. De aztán megtörtént az a tragédia, és amikor hozzánk is eljutott a híre, hogy a hajó elszabadult, az utasok halottak, akkor a közvélemény annyit értett belőle, hogy már egy éve elvesztettük a világ legdrágább űrhajóját és nem is tudtunk róla mostanáig.

– De hát honnan tudhatták volna? A rádiójel is csak fénysebességgel terjed.

– Próbálja ezt megmagyarázni az átlag adófizetőnek – somolygott Guerra. – Egy szó mint száz, a közvélemény ellenünk fordult. A hajóba investált magáncégek részvényei megruhantak. Hiszi vagy sem, barátom, az a hajó gazdasági világválságot okozott. Politikusok buktak bele. A NASA, amelynek Dr. Friend dolgozott anno – fordult a hallgatag férfi felé az igazgató –, történelmének legcsekélyebb támogatását kapta a soron következő kormánytól, aztán egy évtizeddel később meg is szüntették. Az emberes űrutazás folyamatosan csökkenő tendenciát mutatott. A Mars-program nem a két ügynökség érdeme, hanem egy magánvállalaté, amelynek semmi egyéb szándéka nem volt a bolygóval, mint hogy jó reklámot csináljon a befektetőinek. Bevált a számításuk. Maga is láthatja, ha meglátogatja az épülő űrliftet.

– Abból is könnyen lehet egy második *Nightingale*-katasztrófa, uram – emlékeztettem Guerrát a jelenlegi legnagyobb gigaprojektre, melyben sem az ESÁ-nak, sem más állami ügynökségnek nem jutott rész.

– Lehet, de ne legyen. Jó dolog az űrlift. Zseniális koncepció. Csökkenti a költségeket és a környezeti terhelést. De egyben megöli az álmainkat.

– Hogy érti ezt?

Hosszú hallgatás után ismét Dr. Friend szólalt meg:

– Megbízható forrásból tudjuk, hogy amint az űrlift elkészül és beválik, az URE kormánya tovább csökkenti majd az ESA büdzsáját – hetven százalékkal.

– Szentséges ég – suttogtam elhűlve. – Hiszen az...

– Még egy Holdutazás költségeit sem fedezi – bólogatott sötéten Guerra. – Az űrutatásban jelenleg leginkább érdekelt három cég – az Andromeda Aerospace, a Mentmore Alapítvány, a Willendorf Exobiology – nem titkolt célja az, hogy teljes monopóliumuk legyen az űr fölött. Ezt a célt szolgálja a lift, a bányászati engedélyek, a távközlési műholdak pályára bocsátásának kizárólagossága. Lesz űrutazás – csak épp nem mennek tovább a közeli szomszédságnál, ameddig nem fűződik hozzá anyagi érdekük. Ők így nézik az eget: befektetés és haszon. A Naprendszer távolabbi vidékeinek felfedezéséből, és még inkább a csillagközi utazásból évtizedekkel, vagy akár évszázadokkal később lenne nyeresége a cégeknek, így más részvényesek kapnák az osztalékot, más ülne már az igazgatósági tanács élén, és a többi...

– De miért akarják ellehetetleníteni az állami ügynökségek működését? Meghagyhatnák nekünk a tudományos munkát!

– Az állam örül, hogy lekerül egy kolonc a nyakáról, mégis megkapja, ami kell neki az űrből. A büdzsénk majd a hadsereg űrprogramját gyarapítja, meg a látványos állami beruházásokat.

– A *Nightingale* visszaszerzése tehát fontos – folytatta Dr. Friend. – Jövőt teremthet az ESÁ-nak, hatalmas presztízs nyereséget jelentene. Ráadásul a hajó hivatalosan az ügynökségé. Az üzemeltetése pedig nem költséges, mert nem használ annyi hajtóanyagot, mint a jelenlegi űrhajók. Rendkívül gazdaságos. Épp csak építeni nincs pénze senkinek még egyet.

Miután Dr. Friend befejezte, összepillantott Guerra igazgatóval, aztán csendben néztek engem.

Űrhajósként megéltem pár izgalmas percet, olyan is akadt, amikor hajszálon függött az életem, vagy a jármű épsége. Hozzászórtam a veszélyhez és nem tántorított el – máskülönben nem is engedtek volna űrhajóra szállni.

De ez más volt. Egészen más. Amit ezek ketten kifejtettek nekem, tökéletesen beleillett az öngyilkos küldetés definíciójába.

Féltem beleegyezni. De nemet sem akartam mondani. Milliányi gondolat cikázott bennem, megpróbáltam átlátni mi mindent hagyok hátra, ha megteszem, amit kérnek, de ehhez több idő kellett.

– Ezt át kell gondolnom – szólaltam meg rekedt hangon.

Egyikük sem tiltakozott ellene.

3. fejezet

Vívódás

Másnap felhívtam Guerrát és megmondtam neki, hogy nem vállalom a küldetést. Sajnálja, mondta és a hangjában igazi csalódottságot hallottam, de nem próbált meg győzködni. Ő is megértette, milyen sokat kell feladnia az embernek, ha vállalkozik erre. Reméltem azért, hogy találnak olyat, aki elvállalja, és ezt meg is mondtam neki. Erre azonban azt válaszolta, hogy a tapasztalt úrhajósok lassan elhagyják az ESÁ-t és átveszi őket az űrliftet is építő három vállalat egyike. A fiatal kezdőket pedig nem küldhetik fel tapasztalat nélkül, hogy hozzák haza a *Nightingale*-t, arról nem is beszélve, hogy nem adnák fel a karrierjüket, nem hagynák itt a barátaikat harmincnyolc évre.

Kicsit később elgondolkoztam azon, vajon a meghallgatásomon tudtak-e már a *Nightingale* pozíciójáról? Vajon eldöntötték-e, hogy megpróbálnak engem rávenni a küldetésre? Mert ha igen, az azt jelenthette, hogy a büntetésem, amelynek értelmében soha többé nem repülhettem volna, talán épp ezért született.

Nem, ez csak ostoba összeesküvés-elmélet... Emlékeztettem magam, hogy a büntetést így is – úgy is megérdemeltem.

Amikor Guerra igazgató fényképe eltűnt a kijelzőről, észrevettem, hogy Krista keresett közben. Krista már korábban is csaknem hetente hívott és érdeklődött felőlem. Tudta, hogy rajta kívül nekem jelentett a legtöbbet Nika, és a beszélgetéseink szinte mindig körülötte forogtak. Csodaszámba ment, mikor a tragédia óta először neveltük el magunkat mindketten, ahogy felemlegettünk egy karácsonyi sztorit: Nika a szeleburdi kutyáját próbálta sétáltatni, de az állat megiramodott egy nyest után. Elrántotta és a jeges úton húzta maga után Nikát, aki csak sikoltzott, de nem akarta elereszteni a póráz végét. Egészen addig, amíg Zigzag bele nem húzta gazdáját egy adag lócitromba.

– Nika egyszerre sírt és fuldoklott a nevetéstől, és csak ült ott a jégen, mint egy rakás szerencsétlenség a bűzölgő trágya mellett... – A szememet törölgettem a nevetéstől és hallottam, hogy Krista is jót derült az anekdotán.

Visszahívtam Kristát. Amikor felvette, a szokásos kérdésekkel nyitottunk: *Hogy vagy? Én jól. És te? Én is.*

Elkezdett beszélni arról, amit már korábban is emlegetett, hogy felhagy a virágtermesztéssel, mert egyáltalán nem éri meg, időpocsékolás és már nem bírja, mert az ízületei nem a régiiek. Miközben hallgattam, mindvégig a visszautasított küldetésre gondoltam, és nem bírtam ki, hogy félbe ne szakítsam Krista monológját:

– Amikor Nika az Enceladusra utazott, azt hogyan beszéltétek meg?

Egy pillanatra elnémult, de sejthette, hogy a kérdés komolyan foglalkoztat, mert máskor nem szoktunk belevágni egymás szavába.

– Nem is tudom... – gondolkozott el. – Azt hiszem, felhívott és elmondta, hogy ez egy nagyon nagy lehetőség számára. Hogy még egy ilyen nem biztos, hogy adódik az életében. És, hogy nem bírt várni, amíg találkozunk és személyesen átbeszélhetjük.

– És te hogy fogadtad?

– Mármint azt a részét, hogy egy évig nem láthatom a lányomat, vagy azt, hogy még veszélyesebb kalandba veti magát, mint általában?

– Mindkettőt.

– Utáltam. Gyűlöltem, hogy asztronauta. És mindig attól rettegetem, hogy olyasmi fog történni, ami... ami aztán megtörtént.

– És beleegyeztél? Úgy értem, Nika kérte a beleegyezésedet vagy már előtte eldöntötte?

– Azt mondta, nem megy, ha kérem.

– De te elengedted.

– Igen.

– Miért engedted el, ha utáltad, hogy odafent van?

Krista nagyot sóhajtott és mintha szipogott volna egyet.

– Mert ez volt ő. Ez volt az élete. Az űr jelentett számára mindent, már négy éves korában is folyton űrhajókról fecsegett. Az összes többi lány az iskolából előbb Barbie babákkal, aztán tini popsztárokkal foglalkozott, meg azzal, hogy melyik a legelőnyösebb smink. Bezzeg az én lányom teleszkópot kért karácsonyra, meg rakétamodelleket, és közben olyan szavakat használt, hogy nem tudtam eldönteni, most szájon vágjam, amiért káromkodik valami idegen nyelven, vagy dicsérjem, mert egyetemi szintű fizikát magyaráz.

– Igen, ez Nika – nevettem el magam.

– Egy szó, mint száz, ha visszatartom – vagy hagyom, hogy valami más visszatartsa – azzal a saját gyermekemet árultam volna el.

– Te mindig tiszteletben tartottad az ő döntéseit. Láttam, milyen büszke voltál rá, mikor visszajött egy küldetésről.

– Miféle szülő ne lenne büszke, ha űrhajós a gyereke?

– Tudnék mutatni olyat.

Krista megint hallgatott pár pillanatig.

– Miért teszed fel ezeket a kérdéseket? Ez most nem Nikáról szól ugye?

Krista Laukkanent nem ejtették a feje lágyára.

– Nem, ez most rólam szól – vallottam be, és hirtelen keserű gondolataim támadtak, mintha elszalasztanék valamit. – Kaptam egy utolsó lehetőséget, hogy felmehessek.

– Igazán? Mégis megengedik? – Krista hangjában őszinte örömet hallottam. – Ez fantasztikus, Russell! Nika nagyon boldog lenne...

– Annyira azért nem fantasztikus.

– Merthogy?

– A küldetés elég sokáig tartana.

– Mégis meddig?

– Harmincnyolc évig.

Na, most tényleg jó sokáig néma maradt a vonal másik vége. Azt hittem volna, hogy megszakadt a hívás, ha nem hallom Krista elakadó lélegzetét és Zigzag ugatását a háttérben.

– Te jóságos Isten – hebegte, mikor magához tért. – Russell, ez... Nem jutok szóhoz. Miféle istenverte galaxisba akarnak ezek küldeni téged?

Felnevettem és elmagyaráztam Kristának, hogy egy másik galaxisba évmillióig tartana az út.

– A szüleiddel meg a testvéreiddel beszéltél már erről?

– Nem, te vagy az első, akinek elmondtam.

Krista megint hallgatott és szipogott.

– Nem is kell látnoknak lenni hozzá, mit mondanának a szüleid. Vagy igazából bárki, akit megkérdezel. Én is azt tudom csak mondani, hogy ez a legnagyobb eszement örültség, amit életemben hallottam.

– Egyet értünk.

– És, ha Nika élne, egy ilyen útról biz' Isten lebeszelném.

– Elhiszem.

– Épp csak utána egész életében az gyötörné, hogy milyen lehetőséget hagyott ki. Tudom, hogy te meg Nika egyformák vagytok. Nem itt van az otthonotok, hanem odafönt. Láttam, milyen vagy azóta, hogy eltiltottak a repüléstől. Próbálsz álcázni, azt akarod mutatni mindenkinek, hogy hidegen hagy, mert Nika nélkül úgysem lenne értelme az egésznek... – Remegett a hangja, nagyon erősen koncentrált, hogy visszatartsa a sírást. – Csakhogy Nika nem ezt akarná. Ő nagyon jól tudta, hogy az életet élni kell, és te most épp nem ezt teszed. Belül legalább olyan halott vagy, mint ő. De ennek nem kell így maradnia.

Ó, a bűdös francba!

A térdemen támaszkodtam és mélyeket lélegeztem. Kristáról eszembe jutott a temetés, a nyírfa árnyékában álló sír és rajta a felirat: *Várom rád a csillagok között.*

Miután elbúcsúztunk egymástól, visszahívtam Guerra igazgatót. Megmondtam neki, hogy ne keressenek mást és, hogy izzíthatják a hajtóművet.

4. fejezet

Búcsúzás

Átestünk a szokásos formaságokon. Aláírtam temérdek papírt, amelyekkel tudomásul vettem, hogy a küldetés milyen kockázatokkal jár, így a rokonaim nem perelhetnek, ha kinyíffanak odafönt. Nem mintha bárkinek fogalma lenne róla, mi történik velem az út során. Ha csak a fellövés közben nem válik lángoszloppá a rakéta, akkor már senki sem fog felőlem hallani legkevesebb harmincnyolc évig.

A díjazásról is megállapodtunk, ami némileg másképp festett, mint hagyományos küldetések esetében.

– Nyitunk a nevére egy számlát, amelyre utalni fogjuk a szokásos éves bérének másfélszeresét – magyarázta az ESA egyik jogásza, aki megjelent Guerra irodájában, Dr. Frienddel és egy húsz év körüli fiatalemberrel együtt. – Ha visszatér a küldetésről, ez az összeg a kamatokkal együtt közel harminc millió neurót tesz ki. Természetesen biztosítást is kötöttünk mellé. Amennyiben negyvenöt éven belül nem tér vissza, az összeget egy ön által megnevezett személy vagy alapítvány, illetve annak egyenes ági leszármazottai, jogutódai kaphatják. Kíván megnevezni örököszt?

– Miért pont negyvenöt év? – néztem összeráncolt homlokkal Guerra igazgatóra, de a fiatal férfi válaszolt helyette.

– Mert, ha ennyi idő alatt nem tér vissza, akkor biztos, hogy nem élte túl a küldetést.

– Ezt fejtse ki, legyen szíves.

– Ha tizenkilenc éves oda- és visszaúttal számolunk, az harmincnyolc évet jelent, de ez alatt maga aludni fog. A magával vitt élelem szűkösen egy évre elegendő. A *Nightingale*-en indulásakor az egész legénység számára szintén egy évig elegendő élelmet tároltak – ha ez még megmaradt, illetve fogyasztható, akkor magának további hat évet jelent. Így jön ki a negyvenöt év – A fickó olyan gyorsan hadart, hogy alig bírtam követni. – Természetesen valószínűtlen, hogy hét évig tartana megjavítania a hajót. Ha a jármű olyan sérüléseket szenvedett, hogy nem tudja néhány hét alatt működőképes állapotba hozni, akkor nem fog menni egy vagy hét év alatt sem. Akkor már jobban jár, ha szkafander nélkül kilövi magát a légszilipen át.

– Díjazom az őszinteséget.

– Megmondtam mindenkinek, hogy magának nincs ki mind a négy kereke, amiért vállalta ezt az elmebajt.

– Ebben egyetértünk. Kicsoda is ön, még egyszer legyen szíves?

– Daniel Thurmann, plazmafizika, ESTEC – darálta egy szuszra. – A *Nightingale* hajtóművét a dédapám tervezte.

– Daniel a legjobb fizikusunk – vette át tőle a szót Guerra. – Alig tizenhét esztendősen doktorált a Hawking Egyetemen, az intellektusa egyenesen bámulatos. Azonban a modora hagy némi kívánnivalót maga után.

Daniel Thurmann nem úgy nézett ki, mint akit ez egy cseppet is zavarna. A csenevész, sovány fiú csuklyás kardigánt viselt és két számmal nagyobb pólót Einstein híres, nyelvöltögetős képével, a nyakában meg egy túlméretezett fejhallgatót hordott, amiből Chopin egyik zongoradarabja szűrődött ki.

– Igazán örülök, hogy megismerhetem, Daniel – biccentettem felé.

– Ja. Én is.

A jogász – aki megjelenésében és modorában Daniel tökéletes ellentéte volt – megköszönte a torkát.

– Elnézést kérek, uraim, folytathatjuk?

– Hogyne.

– Tehát kíván megnevezni valakit örökösként?

Megadtam Henry és Franklin bátyám adatait és kértem, hogy fele-fele arányban részesedjenek a pénzből ők vagy a gyermekeik, unokáik. Ha valamilyen tragédia folytán ők nem élnek már, harmadik félként megadtam az ESA űrhajós toborzó programját.

– Kérem, írja alá itt, itt, itt és itt. És még ezen az oldalon is... Valamint ezen a két lapon. Ez pedig a számlaszáma és a hozzá tartozó azonosítója. Ezt az ESA megőrzi az ön számára.

– Már ha nem merülök feledésbe negyven év alatt.

Guerra felegyenesedett és kezet fogott velem.

– Higgye el, Russell, mi itt az ESÁ-nál úgy várjuk majd a visszatérését, mint a Megváltóét.

– Aztán ő is hogy járt legutóbb.

A szerződések után a jogász távozott, Daniel pedig részletesen felvázolta a küldetéstervet.

– Április tizenkettedikén indul majd Kourouból, Francia-Guyanából egy Ariane-13-assal. A *Philomela* akkor már fent várja magát a *Unity* állomáson, ahol...

– A micsoda? – szakítottam félbe a hadarását.

Daniel bosszúsán nézett rám.

– *Philomela*. A Thurmann-Kleiner fúziós scramjet prototípus, természetesen. Filoméláról neveztük el, az athéni hercegnőről, akit a monda szerint Tereus király megerőszakolt és kivágta a nyelvét, ezután a lány csalogánnyá változott.

– Milyen elbűvölő történet.

– Ötletes elnevezésnek találtuk, figyelembe véve, hogy a prototípus célja eljuttatni magát a *Nightingale*-hez, vagyis a Csalogányhoz.

– De nyugtasson meg, hogy közben senkit nem erőszakolunk meg!

– Eltekintve attól, hogy szerintem a prototípus ilyenén való átalakítása egyenlő dédapám életművének megerőszakolásával, senkit.

Guerra látványosan sóhajtott és megcsóválta a fejét.

– Daniel, ezt már megbeszéltük. A mérnökeink egyhangúan állították, hogy ez az egyetlen módja a kriogén szarkofág rögzítésének.

Kérdőn pillantottam Guerrára aztán Danielre. A plazmafizikus válaszolt.

– A prototípus törzsén nincs mód egy hibernáló kamra felszerelésére. A törzs egyszerűen nem elég hosszú hozzá és nincs rajta megfelelő csatlakozás sem. Nem lehet szétszerelni és átalakítani anélkül, hogy megbontatnánk az egész meghajtást. Ezért a szarkofágot úgy fogják rögzíteni, hogy nagy szakítószilárdságú acélsodronnyal rákötözik a tetejére, miközben negyvenöt fokos szögben áll a törzs és a scramjet tölcsérje közé ékelődve.

Próbáltam elképzelni, de nem tudtam másra gondolni, mint hogy ezt a fajta mérnöki munkát csak egy szóval lehet leírni: *űrgányolás*.

Az űrgányolás az asztronauták közt elterjedt kifejezés. Arra használtuk, ha a mérnökeink valamit úgy alakítottak át, mintha a munkát kiadták volna egy csapat alvállalkozó texasi rednecknek.

– Jól hangzik.

– Borzalmasan hangzik – szólt fintorogva Daniel. – És, ha a vezetőség nem lenne ennyire makacs, más megoldás is létezne, amihez nem kell sem krio szarkofág, sem maga.

Meglepetten felvontam a szemöldököm és megint Guerra felé fordultam.

– Daniel arra céloz, hogy a küldetéshez nem lenne szükség emberi jelenlétre, de...

Daniel a szavába vágott:

– A mesterséges intelligencia a megoldás. Egy MI-t kellene a *Nightingale*-hez küldeni, amelyik nem igényel sem hibernálást, sem élelmet, a tudása megbízhatóbb, mint egy emberi lényé, nem kell számolnunk pszichológiai terheléssel vagy egészségügyi kockázattal sem.

Guerra vöröslő arccal válaszolt, mielőtt megszólalhattam volna:

– Azt hiszi, nem gondolkoztunk el ezen a lehetőségen? Nem próbáltam kijárni az utat a különböző cégeknél, kormányhivataloknál? Egyszerűen nincs rá anyagi keret! Az egész világon jelenleg hét mesterséges intelligencia lenne alkalmas a feladatra, de ezek közül a legolcsóbb bérleti díja is annyiba kerülne, mint egy vadonatúj űrsikló megépítése. Nem tudjuk kigazdálkodni, arról nem is beszélve, hogy a cégek általában csak bérbe adják az MI-ket

tudományos kutatásra. Ha egy harmincnyolc éves küldetésre akarnánk bérbe venni valamelyiket, az olyan lenne, mintha megvásárolnánk. És még ha lenne is rá anyagi keret... – fordult Guerra Daniel felé. – Nem engedélyeznék. Az állami támogatások minden egyes elköltött centjéről be kell számolnunk és jóvá kell hagyatnunk a felügyelő bizottsággal. Soha sem bólintanának rá egy ilyen hosszú és ilyen kockázatos küldetésre, amihez egy másfél milliárd euró értékű MI-t kell kiküldenünk a mélyűrbe.

Daniel magában pufogott, de csendben maradt. Én ismertem a felügyelő bizottság bürokratikus hozzáállását. Ahol csak lehetett, belekötöttek az ESA munkájába. Szerintem úgy tekintettek ránk, mint játszadozó gyerekekre, akik felrohannának a legmeredekebb dombra és felmásznának a legmagasabb fára, ezért néha rájuk kell szólni, hogy legyenek észnél. A probléma ezzel csak annyi, hogy a felügyelő bizottság tagjai is játszadozó gyerekek voltak, akiknek a neuromilliárdok a játékszereik, és irigyen bántak velük.

– Abban a furcsa helyzetben vagyunk, hogy az emberes küldetés most olcsóbb – folytatta Guerra némileg higgadtan. – Kriogén szarkofágunk van elég, tökéletes állapotban. A *Philomela* átalakítása és felújítása sem kerül sokba, főleg azért, mert a küldetésben részt vevő szakembereink mind szenvedélyből és elhivatottságból vesznek részt ebben. A szívükön viselik az ESA sorsát. Majdnem mindent el tudunk számolni úgy, mint egy közönséges szervizjáratot a *Unity*re.

– Ha jól értem, ez innentől kezdve egy titkos akció.

– Lényegében így van.

– Akkor csak egy valamit tisztázzunk még! Hogyan biztosítják azt, hogy amikor harmincnyolc év múlva megjelenik egy bazi nagy, soha nem látott űrhajó a Föld körüli pályán, nem fogja lerobbantani az égről a katonaság?

Dr. Friend válaszolt, aki egész eddig egy árva szót sem szólt:

– A feltételezett érkezése előtt nyilvánosságra hozzuk az egész küldetést, minden részletével együtt. A programban részt vevő minden személy megkapta azt a dokumentációt, ami alapján intézkedni tud, hogy a fogadtatása zökkenőmentes legyen. Ez összesen százötven embert jelent. Negyven év múlva egész biztosan lesz köztünk olyan, aki emlékezni fog magára, bármi történik is.

– Ünnepelni fogják magát, Russell, nem pedig lelőni – tette hozzá Guerra.

– Az jó – biccentettem, de erősen kételkedtem abban, mennyi hatása lesz egy ilyen elhatározásnak évtizedekkel később. – Azért vinnék fel egy vödör festéket is. Kiírnám az űrhajó oldalára, hogy „Békével jöttem”, meg hogy „Ne lőjetek”.

– Nem engedhetünk meg fölösleges plusz terhet – mondta Daniel Thurmann, aki nem

ismert tréfát a küldetéssel kapcsolatban.

Ezt követően nagy vonalakban átvettük az űrhajó vezérlését, majd videokonferencián keresztül konzultáltunk egy nyugalmazott mérnökkel, aki a *Nightingale* navigációs rendszerét tervezte. Megkaptam vagy ezeröttszáz oldalnyi tömény műszaki leírást és tervrajzot, amelyeket át kellett tanulmányoznom. Az ESTEC bármelyik mérnöke szívesen a segítségemre lesz, mondták.

Április tizenkettedikéig még három hónapom maradt arra, hogy elrendezzem ügyes-bajos földi dolgaimat. Ezek közé tartozott a legkellemetlenebb: elmondani az egészet a szüleimnek meg a testvéreimnek.

Nem állítom, hogy nem féltem ettől a beszélgetéstől. Nem akartam odaállni eléjük a hírrel, hogy többé nem látnak engem, legfeljebb Henry és Franklin fognak találkozni velem, mikor már idősek lesznek. Ezért aztán nem is hozzájuk mentem először. Körbeutaztam fél Európát, meglátogattam régi barátokat, távoli rokonokat, akikkel amúgy sem tartottam a kapcsolatot, mégis helyénvalónak éreztem, hogy még egyszer utoljára találkozzak velük. Természetesen senkinek sem mondtam el, miért jöttem valójában. Ők úgy vették, hogy éppen erre jártam és beugrottam egy kis kötetlen csevejre. Kristát is meglátogattam, virágot vittem Nika sírjára.

Várom rád a csillagok között...

Bárcsak úgy lenne. Nem hittem, hogy létezik bármi a halál után, de nem múlt el úgy nap, hogy ne kívánnám azt, bárcsak meghazudtolna a valóság. Semmire se vágytam jobban, mint találkozni vele még egyszer.

Varkausból végül Londonba repültem, nem akartam már tovább halogatni a dolgot. Út közben felhívtam Franklint és Henryt, hogy valami nagyon fontosat szeretnék elmondani nekik, úgyszólván mire anyáékhoz értem, már ők is ott vártak.

A bátyáim két évvel előttem születtem. Egypetéjű ikreként úgy hasonlítottak egymásra, mint két tojás, ami egy ideig vicces helyzeteket eredményezett gyerekkorunkban – ugyanis sokáig nem tudtam megkülönböztetni őket egymástól, amire a két bátyám még rá is tett egy lapáttal, mikor direkt egymás szerepébe bújtak –, de ahogy idősödtem, észrevettem, hogy soha nem fognak úgy kötődni énhozzám, mint egymáshoz. Nem mi hárman voltunk „A testvérek”, hanem voltak ők ketten, az elválaszthatatlan ikrek, meg én, az öcsike.

De szerettem őket, jó emberek lettek és ők is szerettek engem – épp csak évi egyszeri találkozásnál többet nem jelentettünk egymásnak már nagyon régóta. Először nem is akartak eljönni, mindegyik a felgyülemlett munkára, elfoglaltságra hivatkozott, de amikor kerek-perec megmondtam nekik, hogy mindenképp el kell jönniük, beadták a derekukat.

Mivel mindannyian látták rajtam, hogy valami gyötör, nem is tudtam várni a hírrel a közös

ebéd utánig, ahogy eredetileg terveztem. Még a nappaliban kiszedték belőlem az egész történetet.

Anya először elnevette magát. Azt hitte viccelek. Hogy csak egy hülye tréfa az egész. Franklin és Henry teljesen értetlenül pislogtak, aztán látva anyát ők is nevetgélni kezdtek.

De apám tudta, hogy komolyan beszélek.

– Nem hiszem, hogy anyád és a testvéreid felfogták, mit mondtál, Russell. Ismételd csak el, hátha akkor megértik!

Nem kellett megismételnem. Apám szavai és a tekintetem megértették velük, hogy minden szót komolyan mondtam.

– Édes Istenem... – suttogta anyám és könnyek gyűltek a szemében.

Henry és Franklin elképedve álltak, mi hárman és apánk úgy álltunk a nappaliban, hogy négyszögbe zártuk a karosszékre lerogyó anyánkat, de ez a négyszög jó tágas lett, mintha mind félnénk közelebb menni a másikhoz.

– Harmincnycolc év? – nézett rám Henry kiguvadt szemekkel. – Uramisten, Rusty, belegondoltál, hogy...

– Igen, belegondoltam. Elhiheted, hogy jól átgondoltam ezt az egészet.

– Azt is, hogy többé soha nem látod anyát és apát? Hogy ők soha nem fogják látni többé a gyermeküket? – Franklin szavai már dühről árulkodtak, ahogy arra számítottam. Az ikrek közti kevés különbség közül az egyik, hogy míg Henry megfontolt és óvatos ember hírében állt, Franklin szeretett fejvel rohanni a falnak és az érzelmei gyakran átvették az irányítást az – egyébként zseniális – elméje felett.

– Nézzétek, nem akarok haraggal távozni, én csak...

– Szóval ez már egy eldöntött ügy? – kérdezte anya.

– Igen – nyeltem egyet. – Igen, eldöntöttem, hogy megyek.

– A rohadt életbe – fortyogott Franklin. – A rohadt, kurva életbe, Rusty! Hetven éves leszek, mire visszajössz! Anyáék... Szent ég, anyáék száztíz évesen láthatnának újra, ha megéri!

– Tudom.

A padlót bámultam, mint gyerekkoromban, amikor valami rosszaságot csináltam és leszidtak érte. Apám azonban feltűnően hallgatott.

– Te nem mondasz semmit? – kérdeztem tőle, mikor felnéztem.

– Minek mondanék? Soha az életben nem hallgattál rám semmiben. Már rég feladtam.

Anya erre felvisított, felpattant a karosszékről és hozzávágta a díszpárnát apámhoz.

– Most az egyszer tegyél valamit, te szemétláda! – üvöltötte teljesen kikelve magából. –

Állítsd meg, beszéld le róla, vagy esküszöm, hogy beléd vágom a konyhakést!

Henry és Franklin úgy néztek anyára, mintha most látnák először. Én már láttam ilyenek, mikor az ikrek elmentek egyetemre. Anya akkoriban kezdett el inni, amely néha dühkitörésekhez vezetett. Viszont soha sem rajtam, hanem apámon vezette le. Egyszer-kétszer a fizikai erőszakig is elment, de apám soha nem ütött vissza, nem is védekezett, teljesen közömbösen hagyta, mintha nem is érdekelte volna az egész. Mintha semmit se jelentene neki. Anyámat ez még jobban feldühítette.

Az egyik ilyen dühkitörése alatt tudtam meg azt is, hogy véletlen gyerek vagyok. Nem több mint egy görbe este nem várt meglepetése, amit anyám csak akkor mondott el apámnak, amikor már illegális lett volna megszakítani a terhességet. Apám rábeszélte volna anyámat, hogy vetessen el, mondván, minek nekik még egy gyerek. Richard az első gyermekvállalásba is csak hosszas rábeszélés után egyezett bele. A sors jól megtréfálhatta, mikor anyám ikrekkel lett várandós.

– Anya, csillapodj kérlek! – Henry odament hozzá és átölelte.

Anya a vállára borult és zokogás rázta. Aztán hirtelen elengedte Henryt, odarohant hozzám és szorosan megölelt. A fuldokló, csukladozó sírás közben valamit Nikáról meg a halálról mondott, de nem értettem.

– Nikának is köze van hozzá, anya. Tudod, én veled képzeltem el a jövőt, de...

– Mi pedig veled képzeltük el! – csattant fel Henry.

Ekkor lett elegendő az üres dumából.

– Ugyan már! Alig látjuk egymást, arról is csak a lányod születésekor értesültem, hogy a feleséged várandós volt... És te – fordultam Franklinhez – most már gyakorlatilag Afrikában élsz a nejeddel, alig látogattok haza. A véletlenül múlt, hogy épp Londonban jártatok, különben nem szakították volna meg a missziót miattam.

– Russell... – kezdte Franklin, de már nem foglalkoztam vele.

– Anya – fejtettem le a vállamról a karját, hogy a szemébe tudjak nézni. – Köszönök neked mindent. A gyerekkoromat, az életemet, azt, hogy szeretettel neveltél engem. De én nem akarok itt maradni. Én itt már nem találnám meg a helyem.

– Ne beszélj így! Biztosan találsz majd valaki mást, aki elfeledteti veled...

– Nem akarok találni mást – csóváltam a fejem. – Nem akarok egy pót-életet. Mégis szerintetek mi lenne akkor, ha itthon maradnék?

Mindenkihez szóltam, elengedtem anyát és hátrébb léptem.

– Henry és Franklin már családos ember, mindketten elfoglaltak, alig látjuk egymást évente egyszer-kétszer. Akkor is általában veszekedésbe fullad a karácsony. Még telefonon is alig

hívjuk egymást. Hogy miért, arról órákig lehetne beszélni, de nincs értelme. Így alakult és kész.

– Nem csak miattunk akarjuk azt, hogy maradj – mondta Henry. – Anyának igaza van, miért ne találhatnál valakit, akit ugyanúgy szeretsz majd, mint Nikát? Én a feleségem előtt két másik barátnőmnek kértem meg a kezét és mindegyiknél azt hittem, hogy ő lesz az igazi.

– Szóval úgy szeretnétek látni engem, hogy itthon élem az életemet, végzek valami halál unalmas melót az egyetemen – mert tudjátok, azok után, hogy az ember megjárta az Enceladust, minden eléggé egyhangúvá és jelentéktelenné válik –, és próbálok keresni valakit, akit úgyis folyton csak Nikához hasonlítgatnék. És ezt tudná az a lány is. Érezné, és ez megmérgezné a kapcsolatunkat még azelőtt, hogy komolyra fordulna.

– Te alábecsülsz azt, hogy egy egyszerűbb élet milyen boldoggá tudja tenni az embert – mondta Franklin.

Felnevettem.

– Mondja az, aki Afrikában gyógyítja a betegeket humanitárius missziókban!

– Nem jó kedvemből csinálom – felelte sötét tekintettel Franklin. – Nem szórakozásból.

– Mert én csak szórakozásból röpködtem odafönt, igaz? Mindig azt hittétek, hogy ez csak egy játék. Mint valami extrém sport.

Ekkor szólt közbe apám először:

– Nem, ez csak menekülés.

Mindannyian ránéztünk. Időközben töltött magának egy pohár whiskyt és megitta. Már az üres poharat szorongatta a kezében.

– Mi elől menekülök?

– A világ elől, természetesen. Most is azt teszed. Elmenekülsz egy olyan élet elől, amelyet az előbb lefestettél. Nem arról szól ez az egész, hogy számodra ez jelenti az örömet. Csak nem bírod elviselni a közönséges életet és felmész oda meghalni.

– Richard! – ordított rá anyám és hangosan zokogott.

– Nem látom rajtad, hogy nagyon féltened a saját életedet – folytatta apám. – És ez azért van, mert nem is érdekel, hogy túléled-e. Igazam van?

Nem válaszoltam neki. Kimentem a házból és bevágtam magam mögött az ajtót. Henry és Franklin utánam rohantak; attól féltek máris elmegyek, de csak ki akartam szellőztetni a fejem apa megvető szavai után.

Azt hitte, öngyilkos akarok lenni. Rohadt nagyot tévedett. Soha nem jutott eszembe, hogy végezzek magammal. Egyszerűen csak arról van szó, hogy nem tartom olyan értékesnek az életemet, hogy ez visszatartson. De ő ezt nem érti, mert apa és én tűz és víz vagyunk. Apa azt

hiszi magáról, hogy cinikus introvertált, holott csak egy narcisztikus seggfej.

– Russell, várj! – kiáltotta Henry.

Megfordultam és szembenéztem a bátyáimmal.

– Nem fogok elrohanni – mondtam. – Normálisan szeretnék elbúcsúzni, nem haraggal.

– Ennek örülök. De apa...

– Apa egy barom, mint mindig. Tőletek akarok elköszönni. És persze anyáinktól.

Franklin elkeseredetten nézett rám.

– Nem tudunk rávenni a maradásra, igaz?

– Sajnálom – csóváltam a fejem szomorkás mosollyal. – Mindhármunknak megvan a maga útja.

– Mikor kell elindulnod? – kérdezte Henry.

Megmondtam neki. Beszéltem nekik a pénzről, hogy tudják, gondoltam rájuk. Azt terveztem, hogy ha visszatérek, akkor is nekik adom a pénz háromnegyedét. A töredékéből is vígan megélek majd.

– Nem tervezek meghalni – bizonygattam nekik. – Egyszerűen csak ez a dolgom. Mindannyian tesszük a dolgunkat. Ez fontos nekem. És nem érdemes olyanokkal dobálózni, hogy fontosabb-e mint anya, vagy ti. Persze, hogy nem fontosabb. Szeretlek benneteket. Ugyanúgy szeretni foglak titeket fényévekre innen. Akkor sem szeretnék titeket jobban, ha itt laktok a szomszédban és csak karácsonykor találkozánk, hogy utána mindenki menjen a maga dolgára. Attól nem lesz erősebb köztünk a kötelék.

Szorosan átöleltük egymást. Franklin sírt, Henry úgy nézett ki, mintha súlyt emelne, csak hogy visszatartsa a könnyeit.

Anyá is kijött utánunk a kertbe. Négyen leültünk a pergola alá a hintaágyra és késő estig beszélgettünk. A beszélgetést néha megszakította egy-egy sírás, könnyörgés, ígéretés és a végén beletörődés.

Végül aztán mégiscsak megvacsoráztunk együtt. Vacsora után felkísértem anyát a szobájába, aki nagyon elfáradt. A hír és a folytonos sírás megviselte. Mikor bebújt az ágyba, betakartam, megcsókoltam a homlokát.

– Maradj még egy kicsit, Russell – kérte.

Ledőltem mellé és átöleltem. Már elfogadta. Beletörődött. Louise McRiver hihetetlenül erős nő volt, de apám mellett lassacskán megkeseredett.

Addig maradtam mellette, míg el nem aludt. Utána óvatosan kibújtam az ágyból és kimentem a szobából.

A két bátyám és apám a nappaliban ültek. Apám felnézett, mikor lejöttem a lépcsőn, aztán

elfordult.

– Még mindig nem mondasz semmit?

Megálltam a karosszéke előtt, összefontam a karom és lenéztem rá.

– Miért vagy te ilyen? – kérdeztem tőle halkán. – Van legalább egyetlen dolog, ami jelent számodra valamit?

Nem válaszolt, csak bámult maga elé.

– Sajnálalak téged – mondtam és komolyan így gondoltam. – Valami nagyon nincs rendben az agyadban. Nem tudom, az bánt-e ennyire, hogy a három fiad közül egyik sem lett egy olyan rideg fasz, mint te, vagy csak szimplán pszichopata vagy. Bármilyen igazság, engem többé nem érdekel.

Apa még mindig nem nézett rám.

– Egy perc múlva kilépek azon az ajtón és soha többé nem látsz engem. Eldöntheted, hogy mondasz vagy teszel-e valamit ebben az egy percben, ami megváltoztatja a rólad alkotott véleményem.

Csak ült, ivott egy kortyot a whiskyből és nem pillantott fel. Közben összeszedtem a holmimat – egy kék táskát, egy laptop táskát a számítógéppel és a kabátom – és hosszas búcsúzkodásba kezdtünk Franklinnel és Henryvel. Jócskán túlnyújtottam az egy percet.

– Vigyázz magadra odafönt, öcsi – szipogta Franklin.

– Hidd el, én jobban félnék azokon a helyeken, amerre te kóborogsz. Az űrben nem esznek meg az oroszok.

Franklin nevetett, Henry pedig megropogtatta a bordáimat. Mielőtt kimentem az ajtón, még egyszer visszanéztem apámra. Már nem ült a karosszékekben. Bement a dolgozószobájába és becsukta maga mögött az ajtót.

Amikor beszálltam az autóba és kigördültem az útra, Franklin és Henry addig integettek utánam, amíg el nem tűntek a jegenyesor mögött.

5. fejezet

Emelkedés

Az indulásig szinte végig az ESTEC és az EAC között ingáztam. Noordwijk és Köln alig háromszáz kilométerre van egymástól, így mindig bérelt autóval jártam. Az ESTEC-ben a *Philomela* és a *Nightingale* műszaki sajátosságait tanulmányoztam, és végre előben is megcsodálhattam a prototípust. Annak dacára, hogy egy csupasz hajtómű volt, minden egyéb űrhajókra jellemző modul nélkül, óriási méretekkel rendelkezett. A prototípus törzse csupán két méter hosszúra nyúlt, de az elején lévő scramjet tölcsér átmérője a tizenöt métert is meghaladta. A törzs végére egyetlen fűvókát szereltek, ezt is legalább nyolc méteresre saccoltam.

Az ESTEC-ben tett kiruccanásaim során Daniel Thurman lett az idegenvezetőm.

– A Thurman-Kleiner-féle fúziós scramjet meghajtás lényege a következő: az első szakaszban deutérium üzemanyagcellák segítségével, fúziós meghajtással gyorsul. A második szakasz csak fokozatosan következik be. Amikor az űrhajó eléri a tizenötezer kilométer per másodperces sebességet, a fúziót már a világűrből származó hidrogénatomokkal tartja fenn. Ezt az elején található scramjet tölcséren keresztül vezetjük be az égéstérbe. Az az ott, látja? – mutatott a tizenöt méteres tölcsésre.

– Hű, ezt csak most vettem észre!

Daniel fel se vette a gúnyolódást, csak hadart tovább.

– A hajtóanyagot elektromágneses védőpajzssal el kell szigetelnünk a tölcsér felületétől és a hajtómű belsejétől is. Ekkora sebesség mellett az űr vákuumjában ritkán előforduló hidrogénatomok is plazmasugárrá hevülnek a tölcsér torkolatában.

– Egy ekkora tölcsér elegendő hidrogént tud begyűjteni? – adtam hangot kétkedésemnek, holott a történelem már elárulta, hogy igenis működött a dolog.

– A tölcsér nem csupán ekkora. Az elektromágneses pajzsot kiterjesztjük a tölcséren túlra, így hatalmas területről gyűjti be az üzemanyagot, amelynek egy töredékét a rendszer arra fordítja, hogy tovább táplálja a pajzsot, így az még tovább nő és még több hidrogént gyűjt össze. Az elérhető maximális kiterjedésekor ez a láthatatlan száj körülbelül tizenháromezer kilométer átmérőjű.

Elámultam a szám hallatán – hiszen az nagyobb, mint a Föld átmérője! Daniel Thurman ezt látva elégedetten mosolygott.

– A *Nightingale* elektromágneses tölcsére ennek majdnem a duplája.

Újra konzultáltam az aggastyánnal, aki a navigációs rendszert tervezte. Egy másolaton

bemutatta a lehetséges hibákat és a kijavításukat. Részletesen, érthetően magyarázott, de úgy, mint egy kisgyereknek – például feltételezte, hogy nem tudom, mi az a háromszögelés vagy a gravitációs hullám. Egy türelmes, végtelenül kedves nagypapa benyomását keltette, aki a kis unokájának magyarázza, hogyan kell cipőfűzőt kötni. Imádtam az öreget.

A hajtómű-mérnökökkel együtt elemeire szedtünk egy élethű makettet, amit az elmúlt hónapokban szereltek össze, miután egy 3D nyomtatóval legyártották a *Philomela* összes alkatrészét, műanyagból. Nem állítom, hogy mindent értettem a magyarázatukból, de megnyugtattak, hogy nincs is rá szükségem, mert ha odakint javításra lesz szükség, azt elemenként kell megtennem. A bonyolult hajtómű valójában jól elkülöníthető modulokból épült fel, és, miután az ember lecsavarozta a védőborítást, meglepően könnyen szétszedte.

Mialatt Noordwijk és Köln között ingáztam, mindig ugyanannál a hamburgerezőnél álltam meg ebédelni az autópálya mellett. Életemben nem ettem még olyan finomat, mint ott, pedig csak egy koszos kis helyiségből állt, a viaszosvászon asztalterítő ragadt az üdítőfoltoktól meg a rászáradt ketchuptól, de amit a tányéron kihoztak, attól az ember a mennyekben érezte magát. Jellemző, hogy akkor fedezem fel a bolygó legjobb hamburgerezőjét, mikor épp negyven évre búcsút veszek tőle...

Az EAC-ban már nem a műszaki felkészüléssel foglalkoztunk. Számtalan orvosi vizsgálaton és erőnlét felmérésen kellett részt vennem, és amikor közölték, hogy formába kell hoznom magam, napi három órás edzéstervet dolgoztak ki számomra. Az orvosi vizsgálatok végén kaptam egy infúziónyi nanitot, amelynek szerepe nélkülözhetetlen a sikeres hibernálásban, majd a felébresztésben.

Az edzéseken és az orvosi szoba látogatásán túl egy csillagász és egy pályamérnök órákra nyúló kiselőadást tartottak nekem a *Philomela* és a *Nightingale* útvonaláról, illetve a nagy hajó jelenlegi helyzetéről.

– Mint azt már említették önnek, a *Nightingale* jelenleg a 40 Eridani-A körül kering, a pályája sugara nagyjából huszonhárom csillagászati egység. A 40 Eridani egy hármas csillag, melynek az 'A' a legfényesebb tagja, a Földről szabad szemmel is láthatja az Eridanus csillagképben. Egy sárga törpe, bolygók nélkül. A 40 Eridani rendszer egyikének sincs bolygója, de azért a SETI hallgatózott egy kicsit arrafelé...

– A SETI? – vontam össze a szemöldököm. – A földönkívüli-vadászok? Ez komoly?

A csillagász lány, aki előadást tartott nekem a rendszerről, megvonta a vállát és mosolygott.

– Tudja, leszámítva a *Nightingale* eredeti legénységét, akik közül alighanem már senki sem él, maga lesz az első ember a történelemben, aki ilyen messzire távolodik a Naprendszerrel. A

SETI kisebb megszakításokkal immár száznegyvenöt éve keresi a földönkívüliek nyomait, mindez idáig eredménytelenül. De eddig csak hallgatóztunk meg leselkedtünk. Most maga el is megy oda, ahová ember még nem merészkedett. Senki se tudja, mi történne, ha összefutna valami hegyes fülű, zöldvérű alakkal.

– Csak adjanak egy impulzusfegyvert, lángszórót, meg szikszalagot és rendben leszek.

A lány nevetett.

– Azzal nem szolgálhatunk. De a SETI megnyugtató eredményeket közölt. A 40 Eridani környéke csendes. Célzott keresés sem hozott eredményt, semmilyen megmagyarázhatatlan jelet nem találtak. A SETI-s srácok persze letörtek, mint a bili füle, de mi most örülünk ennek.

– Helyes. A munkaköri leírásomban nem szerepel, hogy a Föld nagykövete legyek.

A mosolygós csillagász után egy besavanyodott pályamérnök magyarázta a *Philomela* útvonalát. Három kávét döntöttem magamba, hogy ne aludjak el a száraz lecke alatt. A pasas, egy ötven év körüli, csontváz-szerű figura nyakig begombolt rövid ujjú ingével, vastag keretes szemüvegével és oldalra fésült, ritkuló hajával úgy festett, mint egy kiégett matektanár. Erős kontrasztot képezett az orr- és nyelvpiercinges, bugyi rózsaszín hajú, szegecselt bőrkabátos csillagással.

– Az út gyorsulási szakasza háromszáznegyvennyolc egész kilenctized napig tart, a *Philomela* ennyi idő alatt éri el a kettőszázhetvenegyezer száznyolcvannégy kilométeres másodpercenkénti sebességet. Ezzel a végsebességgel a *Nightingale* jelenlegi pozíciójáig tartó út tizenkilenc év, egy hónap, kilenc nap és tizenkilenc óra.

– Köszönöm, el tudom olvasni – szakítottam félbe a monoton altatódalt, mivel az adatokat mind láttam a projektor által vetített képen.

Azonban a pályamérnök ugyanúgy folytatta, mintha nem is hallotta volna a kérésemet.

– A gyorsulás mértéke pontosan a földi nehézségi erőnek megfelelő, azaz kilenc egész nyolctized méter per szekundum négyzet. Ennek értelmében...

– Adja fel – súgta a fülembe a csillagász lány, aki előadása után leült mellém, hintáznia kezdett a székkal és feltette bakancsos lábát az asztalra. – Még senkinek sem sikerült kizökkentenie az öreget. Próbálja csak ki!

– Ezt hogy érti? – súgtam vissza.

A lány erre felállt, odasétált a projektor fényébe bámuló kollégájához, a vállára tette a kezét és meglökte. A mérnök megbillent, aztán visszaállt az eredeti helyzetébe, mintha mi sem történt volna. Közben tovább mondta végeérhetetlen monológját.

– Látja? Semmi reakció.

Visszaült mellém, miközben a nevetéstől kibuggyant könnyeimet törölgettem.

– Állítólag egyszer egy üres teremnek magyarázott, mert mindenki otthagya. Inkább kimentek kávézni. Egyébként ne aggódjon, pályamódosítást nem kell és nem is szabad végeznie. A visszautat a *Nightingale* navigációs rendszere automatikusan számolja, és higgye el, ügyesebb benne, mint maga vagy én. Vagy akár a cserebogár – biccentett a pályamérnök felé.

– Már ha nem tört ripityára az egész űrhajó – jegyeztem meg halkán.

– Maga akkor is vissza tud jönni a *Philomelával*. Nem fog ott maradni, szivi.

– Remélem... Őszinte leszek magával: nem a haláltól félek, hanem attól, hogy ott ragadok. Nem vagyok az az öngyilkos fajta, úgyhogy nehéz lenne megtenni, ha már nincs más lehetőségem. Ettől a résztől félek a legjobban.

– Szerintem maga eszméletlen bátor, hogy bevállalta ezt.

– Kedves, hogy ezt mondja, de ez inkább mánia, mint vakmerőség. A dohányos sem bátor, amiért szembenéz a tüdőrákkal.

A csillagász még közelebb hajolt hozzám. Éreztem a leheletét a tarkómon és kellemesen megborzongtam.

– Ha túléltek ennek az agyszívó bogárnak a támadását, lenne kedve meginni egy kávé?

Egy pillanatig csak bámultam rá. A piercingek, tetoválások és a vakolatnyi smink alatt egy szép arcú, huszoneves lány bújt meg. Volt valami a mosolyában, ami megragadott. Megittunk egy kávé. Utána órákig csevegtünk és együtt töltöttük az éjszakát. Meg még jó néhányat április tizenkettedikéig.

Megtudtam, hogy Bécsben született, Carleigh-nak hívják – gyűlölte –, huszonnégy éves, kedvenc együttese a *Bloodthirsty Piranha* nevű trash punk banda, és a bal melle fölé egy szörnyszemet és szörnykezet tetováltatott. Imádja az indiai kaját, az Almdudlert és valami megmagyarázhatatlan okból a gyömbéres rágót.

Egyszer felmentünk a szálloda tetejére, ahol az ESA bérelt számomra egy lakosztályt. Gyönyörű, csillagos éjszakai ég nyújtózott felettünk, Carleigh pedig megmutatta úti célomat.

– Ott, nézd csak! Az a 40 Eridani vagy más néven Omicron 2 Eridani.

– Melyik? – hunyorogtam.

– Látod az Orion-övet? – Bólintottam. – Nyújtsd ki a kezed, így. A kisujjad mutasson az Orion-öv középső csillagára, azaz... A hüvelykujjad most épp a 40 Eridanira mutat.

– Nahát... – Tűnődve fürkésztem a kis pislákoló pontot. – Most olyan... kézzelfoghatóbbá vált.

– El tudom képzelni – mondta Carleigh és megsimogatta a hátam. – Amikor odaérsz, és visszanézel ránk, a Napot majd egy három egész négytizedes magnitúdójú csillagnak látod a

Herkules csillagképben. Halványabbnak, mint amilyenek innen az Eridanit látod.

– Teljesen megváltoznak a csillagképek?

– Némelyik igen, némelyik nem. Ezeknek a csillagképeknek csak a mi szemszögünkből van értelmük. De hadd meséljek neked valami elcseszett durvát! – Izgatottan közelebb húzódtam hozzá és átkarolta a vállam. – Az Eridanus csillagképben láthatod az univerzum egyik legnagyobb rejtélyét, a Nagy Ürességet!

Jót derültem hatásvadász előadásmódján, de kíváncsivá tett.

– Ha a csillagkép felé nézel, és elég messzire tekintesz, mondjuk egy űrtávcsővel úgy nyolcmilliárd fényév messzeségbe, akkor azt veszed észre, hogy hirtelen nem látsz se csillagokat, se galaxisokat. Van ott egy óriási, egymilliárd fényév átmérőjű folt, amiben nincs anyag, se sötét anyag, se energia, még sugárzást sem lehet észlelni onnan.

– Hát ez meg hogy lehet?

– Hát épp ez az! – vigyorgott eszelősen Carleigh. – Száz éve fedezték fel, de senki se tudja. Csak elméletek vannak, de egyik meredekebb, mint a másik. Egyesek szerint egy másik univerzum nyúlik át a miénkbe, és azon a részen teljesen más fizikai törvények működnek, mint a mi világegyetemünkben.

– Na, ne! – Az én ásványokhoz és kőzetekhez szokott elmémnek ez tényleg meredek elképzelésnek hangzott.

– Pedig nagyon valószínű. Még nevet is adtak neki: a Mersini-hipotézis az ötletgazda után. És ha bebizonyítják a létezését, Mersini-univerzumnak fogják majd nevezni. Állat, nem?

– Az. Állat. Remélem, nem fog elnyelni ez a másik univerzum, amikor odamegyek.

– A közelében se leszel – nevetett Carleigh. – Az oda vezető út alig ötszáz-milliomod részét teszed csak meg. Itt maradsz a szomszédunkban.

– Köszönöm, hogy élőben is megmutattad. Jobb így, mint csak térképeken látni.

– Ó, mást is mutathatok, amihez nem kell térkép...

Carleigh az ölembe huppant és eltakarta előlem az Eridanust egy sokkal kellemesebb látvánnyal.

Óhatatlanul eszembe ötlött, amit anyám mondott arról, hogy található valaki mást Nika helyett, akivel ugyanolyan boldog lehetek. Tény, hogy Carleigh-t egyszer sem hasonlítottam Nikához, de ez a könnyed kapcsolat pont azért lehetett mentes mindenféle túlkomplikált érzelemtől, mert mindketten tudtuk, hogy nincs jövője. Nem aggódtunk, nem tervezgettünk, nem tudtuk megbántani a másikat. Ezért volt tökéletes.

Carleigh elkísért Francia-Guyanába is és mielőtt beszálltam volna a járműbe, ami a kilövőálláshoz vitt, magához húzott és forrón megcsókolt.

– Útravalónak – mondta és gyönyörűen mosolygott.

Örültem, hogy Carleigh révén intettem búcsút a Földnek és nem sírdogáló, jajgató családtagokat látok utoljára. Tőlük kézzel írt levélben köszöntem el, amelyben direkt nem árultam el a fellövés pontos időpontját. Jobb volt ez így.

Integtettem, miközben a jármű végigrobogott a kilövőállás felé. Mikor a lány már apró ponttá zsugorodott, megfordultam és felnéztem az előttem tornyosuló *Ariane*-ra.

Ez a rakéta már nyolcszor járt odafönt. Miután engem felvisz a *Unity* állomásra, szépen, lassan visszaereszkedik majd a nyolcvan kilométerre arrébb található leszállóterepre.

A jármű bekanyarodott a kilövőállás mellé, ahol technikusok fogadtak és még egyszer átvizsgálták az úrruhámat. Egy lift felvitt a rakéta csúcsán található kabinig, ott további technikusok segítettek beszállni a szűkös kapszulába és ők szíjaztak az ülésbe is. Nem csak az én kedvemért szállt fel az *Ariane*, az túl költséges és feltűnő lett volna. Három és fél tonna ellátmányt vittem fel az állomásra, meg egy új vécét, mert a személyzet „barna riasztást” jelentett a múlt héten, miután meghibásodott a toalett.

Az *Ariane* óriási robajjal és rázkódással, de gond nélkül szállt fel. A tolóerő az ülésbe préselt, moccanni se bírtam. A sisak kommunikátorában hallottam a számítógép és a földi személyzet jelentését – mindkettő megnyugtató hangon közölte, hogy minden a legnagyobb rendben.

Az *Ariane* lassan közeledett a negyvenezer kilométeres óránkénti sebességhez. Utasítottam a szkafanderem számítógépét, hogy kapcsolja be a panorámaképet. A sisakom belseje háromszázhatvan fokos, térhatású, valóság-hű képet mutatott a világról. Ez a virtuális valóság azt a benyomást keltette, mintha testetlenül repülnék az űr felé, bár a rázkódás némileg rontott az élményen. Amennyire az ülés engedte, körbefordítottam a fejem a sisakban és láttam Francia-Guyanát eltörpülni, majd hamarosan már Dél-Amerika egész keleti partvidékét megfigyelhettem.

Láttam az Atlanti-óceánon a mesterséges szigeten épülő űrlift vékonyka vonalát. Mire visszaérek – mármint ha visszaérek – már kész lesz, feltéve, hogy egy gazdasági válság be nem dönti az egész vállalkozást.

Aztán az égbolt sötétedni kezdett, alattam pedig Dél-Amerika már egy földrajz atlasz kitépott lapjává zsugorodott. Felgyúltak a csillagok, milliárdnyian pislákolnak körülöttem, de most nem tudtam megtalálni az úti célomat, mert ki kellett volna tekernem a nyakam a sisakban.

A felszállás után négy órával már elkezdtem érezni a súlytalanságot. Az út összesen hat óráig tartott a *Unity*-re, a dokkolást pedig teljes egészében az automatika végezte. A

zökkenőmentes utazás kellemes, nosztalgikus érzéssel töltött el.

A *Unity* szokatlanul népes lett, amióta a *Philomela*-program kezdetét vette. A két-három fős személyzet helyett velem együtt heten tartózkodtak az állomáson, köztük három magasan képzett mérnök és fizikus, akik a *Unity* oldalához rögzített *Philomelán* dolgoztak. A prototípust még a Földön szétszedték, külön-külön felküldték a darabjait és idefent újra összeszerelték. Immár készen állt az indulásra.

– Hendon, magát még itt, a *Unity*n fogjuk hibernálni – magyarázta a krio technikus, akit szintén csak a küldetésem miatt küldtek fel ide leendő szarkofágom társaságában.

A szarkofág egy két és fél méter hosszú, egy méter magas és másfél méter széles acélkoporsónak látszott, valójában azonban egy orvos-technológiai csodának számított, melyet már közel hetven éve folyamatosan tökéletesítettek, hogy mind megbízhatóbbá váljon. Az orosz csúcstechnológia büszkesége. Ez a szarkofág már a legújabb, *Belosnezhka*-szériából került ki, kifejezetten űrutazásra tervezték és a kedvemért ellátták még további háromrétegű védelemmel, amely megvédi a hibernált utast a sugárzástól, a mikro meteoroidoktól és a drasztikus hőmérsékletváltozástól.

Hiába a hetvenévnnyi fejlesztés, az ember gyomra kellemetlenül összerándul, ha arra gondol, hamarosan bezárják egy ilyen ládába. Pedig még azt sem mondhatnám, hogy először fognak lefagyasztani – már feküdtem ilyenben, mikor Nikával az Enceladusra mentünk.

– Mi az? Nyugtalan? – kérdezte tőlem a kriotechnikus, mikor a szarkofághoz kísért.

– Szó sincs róla.

– Ha kívánja, várhatunk.

– Maga viccel. – A küldetéseket nem ahhoz szokták időzíteni, mikor szottyan kedve az asztronautáknak elindulni.

– Szó sincs róla. Ez a küldetés nem a szokásos menetrend szerint zajlik. Amennyiben úgy érzi, szüksége van rá, várhatunk néhány órát, akár napokat is. És azt se felejtse el – tette hozzá –, hogy még meggondolhatja magát. Igaz, hogy a többiek meglincselnék magát, azok után, hogy az utóbbi néhány napban mit kellett kibírniuk idefent a meghibásodott végével meg azzal, ami kibugyogott belőle, de kötelességem emlékeztetni, hogy még visszakozhat.

Tudtam, hogy meggondolhatom magam, hiszen nem fognak elkapni és erőszakkal betuszkolni a szarkofágba, ha nem akarok menni. De soha többé nem tudtam volna tükörbe nézni. Eljöttem idáig, nem fogok visszafordulni.

De várni is értelmetlen lett volna. Egy vagy kettő, vagy huszonnégy óra múlva sem lesz könnyebb.

– Essünk túl rajta.

A kriotechnikus bólintott, aztán hozzálátott, hogy elvégezze az utolsó orvosi vizsgálatot. Eközben három űrhajós szkafanderbe öltözött, hogy a szarkofágomat a légszilipen keresztül a *Philoméla*hoz kísérjék, majd órákig tartó precíz munkával rögzítsék hozzá.

A *Unity* kommunikátorából megszólalt egy ismerős hang.

– Szeretném, ha tudná, mennyire hálásak vagyunk önnek, Russell – mondta Guerra igazgató. – Habár mi többé nem találkozunk, valamit mégis mondani szeretnék.

– Igen, igazgató úr?

– Sokkal jobban megrázott az, ami Nikával történt, mint amennyire hagytam, hogy lássák rajtam. Maguk ketten igazi elválaszthatatlan páros voltak és bárcsak...

– Ne is folytassa igazgató úr – szakítottam félbe, miközben segítséggel bemásztam a szarkofágba. – Ami történt, megtörtént.

– Igen – hallottam letört hangját. – De nem akartam, hogy úgy érezze, mi, az ESA kihasználjuk a történeteket, mint egy kínálkozó alkalmat.

– Nem éreztem úgy. És nem neheztelek önökre. Hálás vagyok mindenért, amit kaptam önöktől.

A technikus beleszíjazott a ládába, majd összekapcsolta a szarkofág érzékelőit az űrruhám csatlakozó portjával.

– Örülök, hogy ezt hallom, Russell. Vigyázzon magára odakint, barátom. És hozza vissza épségben azt a hajót.

– Igyekezni fogok uram.

A szarkofág egy gombnyomásra életre kelt, sok-sok zöld fény gyúlt fel a burkolatán.

– Isten önnel!

– Minden jót, igazgató úr – búcsúztam, majd felemelt hüvelykujjammal jeleztem a krio technikusnak, hogy készen állok.

A sisakomból friss oxigén áradt. A szarkofág fedele hangtalanul a helyére csúszott, majd egy szisszenéssel hermetikusan lezárult. A rengeteg pislákoló kis fény bevilágította koporsómat, és a fedél belsején pont szemmagasságban elhelyezett kijelzőn részletes információkat láttam saját hibernálásom folyamatáról.

Kapcsolat a szkafanderrel... Zöld.

Hibbs-nanitok felismerése folyamatban... Zöld.

Hibernációs fázis előkészítése...

Éreztem, hogy lassan elnehezül a szemhéjam. Az álom kérlelhetetlenül magával rántott, mélyebb, hosszabb alvásba, mint amit a természet egy élőlénynek szánt volna. A hibernálás ezért sokkal inkább hasonlított a halálhoz, mintsem az alváshoz, azzal a különbséggel, hogy

nem az idők végezetéig szólt – feltéve, ha minden simán ment.

Elhessegettem a kellemetlen gondolatokat, kiűztem a félelmet a fejből. Nikára gondoltam, mielőtt a sötétség körbeölelt, arra, hogy milyen volt a hajának illata, a bőrének érintése, a hangja, ahogy a fülembe suttogott.

És álmodtam róla, tizenkilenc éven át.

6. fejezet

Emlékezés

– Gyere csak, Russ! Mutatok valamit.

– Itt vagyok.

– Nézd csak, az ott a Szaturnusz!

– Hú. Ha nem szólsz, észre sem veszem.

A gyűrűs gázóriás képe beborította a hajó kilátóközpontját.

– Az ott pedig... az ott az Enceladus.

A jeges hold körüli pályán keringtünk, az Enceladus kékes-szürke horizontja éles félkörívet rajzolt a homokszínű, halovány sávos háttérre.

– Te most szívatsz engem.

Nika csilingelve felnevetett.

– Tudom, milyen vacak vagy csillagászatból.

– Lesújt, hogy azt hiszed rólam, annyira vacak vagyok, hogy fel sem ismerem a Naprendszer második legnagyobb bolygóját, ha az arcomba tolják.

– Egy geomókusnak ez megbocsátható lenne.

– Tájékoztatnálak, hogy exo-geomók... Nem röhög. Exo-geológus vagyok. Felhívnám a figyelmed az exo- előtagra.

– Az valami még haszontalanabbat takar? – incselkedett.

– Mindig tudtam, hogy az asztrófizikusok gonosz egy népség.

Nika megragadta az egyik kapaszkodót és előrelökte magát. Súlytalanul átsuhant a navigációs modulhoz. Én még csodáltam egy darabig a Szaturnuszt – első alkalommal láttam a külső bolygók egyikét és igaznak bizonyult, amit a többi asztronautától hallottam, akik jártak már itt: a képek meg sem közelítik a valóságot.

Na és az Enceladus! Ez a parányi hold a legfényesebb égitest a Naprendszerben – természetesen a Napot leszámítva. Jégből álló külső rétege a fény csaknem száz százalékát visszatükrözi. Úgy ragyogott alattunk, mint egy ékszeres dobozka.

Mikor kigyönyörködtem magam, Nika után lebegtem. Épp meghallgatta a földi irányítás üzenetét, amelyben jóváhagyták a második fázis megkezdését.

Nikával madarat lehetett volna fogatni. Küzdött ezért a küldetésért, mindennél jobban akarta, hiszen ilyen messze még soha nem járt, előttünk is csak háromszor vetődött erre emberes küldetés. Miután Nikát jelölték ki parancsnoknak, kifejezetten kérte, hogy engem osszanak be mellé. Korábban többször dolgoztunk már együtt, de ez volt a leghosszabb közös

küldetésünk – igaz, az út nagy részét szarkofágban töltöttük.

– Öt óra múlva megkezdheted az ereszkedést – magyarázta Nika. – Addig át kell vizsgálnunk a mintavételezőt, a szkafandereket és legfőképp a leszállóegységet... Szép kis öt óra lesz. De legelőbb együnk!

– Úgy legyen, parancsnok!

A kilátóközpont előtt fogyasztottuk el a szívószálas levest és a gyümölcspepet, és Nika többször észrevette, hogy őt bámulom.

– Mi az? – kérdezte már sokadjára.

– Semmi.

– Van valami az arcomon?

– Van – hagytam rá, mire elkezdte dörzsölgetni a szája körül.

– Micsoda?

– Bőr.

Hozzám vágta az üres leveses tasakot.

A hajó hold körüli pályán keringett és a kilátónk most az Enceladus felé tekintett. Nem pusztán passzióból töltöttük minden pihenőidőnköt az ablak előtt – az igazsághoz hozzátartozott, hogy milyen csúcstechnológiát képviselnek ezek az űrhajók, a belsejük annyira unalmas és egyhangú. Minden négyzetcentimétert tároló rekeszek, zsebek, tartópöccökkel állatott polcok, beépített és hordozható számítógépek, meg a hozzájuk tartozó vezetékek dzsungele foglalta el. A nagyobb teljesítményű hajtóműveknek köszönhetően némileg tágasabbak lettek, mint az űrkorszak hajnalának állomásai, de ez minden. Ha nem akartad a négy falat vagy a tévét bámulni, miközben eszel vagy pihensz, akkor a kilátó modulban töltötted az idődet. Minden hajót elláttak ilyenekkel, mert jó hatással bírt a legénységre. Ez a henger alakú egység némileg kiállt a hajó törzséből és egyik végét egy több részre osztott, vastag üvegbúra zárta le, ami ragyogó kilátást nyújtott, ha akadt mit nézni odakint.

Nika is az Enceladust figyelte.

– Vigyázz magadra odalent, jó? – szólalt meg tőle szokatlan aggodalommal, miután befejezte az ebédet.

– Ne félj. Milliószer elgyakoroltam.

– Mindig akadhatnak váratlan események. Figyelj oda, amikor beindítod a fűrőt!

Megígértem neki, hogy nagyon óvatos leszek.

Azután átnéztük a felszerelést és a technikát. Nika mindent háromszor ellenőrzött le, mielőtt megadta volna parancsnoki jóváhagyását, amelynek szerepelnie kellett a

küldetésnaplóban. Küldtünk üzenetet a Földre és megvártuk a válasz visszaérkezését. Nika imádta az űrutazást és mindig talált időt mókára, de amikor feladat előtt álltunk, nem ismert tréfát.

– Megjött az engedély az ESÁ-tól – jelentette be három órával azután, hogy elküldte a kérést.

Segített felvennem a szkafandert és még egyszer leellenőrizte, miután felcsatolta a sisakomat. Azután elfoglaltam a helyem a leszállóegységben, majd beemeltem a nálam másfélszer nagyobb mintavételező fűrőt. Ilyenkor szerettem a mikro-gravitációt, nem úgy, mint vécézés közben.

Nika megadta a leszállási engedélyt, mire az űrhajó számítógépe elválasztotta a kompot a hajótesttől és hosszú, spirális pályán megkezdte az ereszkedést az Enceladus felé. Egy ilyen ritka légkörű holdra leszállni egészen más élmény, mint a Föld felé ereszkedni. Nincs rázkódás, nincs felhevülés, a gravitáció pedig olyan gyenge, hogy a komp fékezőrakétái könnyű szerrel elbánnak vele.

A kétezer ötvenes évek óta használ az ESA meg a Roszkozmosz egységes holdkompokat. Úgy tervezték meg a szériát, hogy a dokkolók kompatibilisek legyenek az összes szolgálatban lévő űrhajóval. A hajtóművek képesek landolni a Ganümédészen, mely a Naprendszer legnagyobb holdja – így minden hold gravitációjával elbánnak. A burkolatot pedig a Titán sűrű légkörére tervezték, ezért az Enceladus meg se kottyant neki.

A komp a hold déli féltekén landolt, ott ahol az Enceladus híres tigriscsíkjai húzódnak. Ez a négy vonal valójában hatalmas repedés, háznyi méretű jégfalakkal. Itt találhatóak a hold kriovulkánjai, melyek másodpercenként kétszázötven kilogramm vizet köpnek a magasba. A vízpára az űrben aztán jégkristállyá dermed, és lényegében ezek alkotják a Szaturnusz legkülső gyűrűjét. Az E-gyűrű vizsgálata során jöttek rá, hogy sókat tartalmaz, ugyanolyanokat, mint amelyeket a földi óceánokban is találhatunk. Én kaptam azt a feladatot, hogy a fűróberendezéssel vegyek mintát a jégpáncél alatti óceánból.

Mikor a kúp alakú leszállóegység talajt fogott, hallottam a kommunikátorban, hogy Nika felsóhajtott.

– Rögzítés kész – jelentette. – A komp stabilan áll.

– Vettem.

Elhagytam a kúpot és magam után húztam a fűróberendezést. Kerekei pókszerű lábak végén helyezkedtek el, melyet szétnyitottam, aztán kigördítettem a rámpán.

A katarzis, hogy egy hold felszínére lépek, elmaradt, legfeljebb személyes jelentősége lehetett volna, ha nem ragad magával a Szaturnusz meghökkentő látványa a horizont felett.

Nem én léptem elsőként az Enceladusra. Járt már itt kínai és orosz-európai küldetés is, de egyiknek sem állt rendelkezésére az a technika, amellyel átfúrhatták volna a jégpáncélt.

A komp egy viszonylag sima területen szállt le, de a fúróval egy barázdált, barátságatlan vidék felé vettem az irányt, ahol a szondák mérései szerint vékonyabb jégpáncél takarta az óceánt. Nem messze tőlem egy kriovulkán köpte az ürbe a mélység tartalmát.

– A fúró készen áll, parancsnok – szóltam, mikor lecsavaroztam a talpakat és felhajtottam a kerekeket.

– Ellenőrizd le még egyszer a gyorsítót!

– Már háromszor ellenőriztem a hajón. Minden rendben van vele.

– Azért ellenőrizd le újra! – parancsolta, én pedig nem vitatkoztam vele.

Aggódott értem, ez jól esett, ugyanakkor elgondolkodtatott, hogy akkor is így aggódna-e, ha nem lennénk kapcsolatban. Az első közös küldetésünkön nem féltett, szemrebbenés nélkül kiküldött megjavítani egy napelemet, két úrséta és harminchat óra ébrenlét után. De amióta együtt vakációztunk Tenerifén és egy jó hangulatban telt éjszaka után egymás mellett ébredtünk a szállodai szobánkban, minden megváltozott.

Úgy tettem, ahogy mondta, átnéztem a fúró gyorsító berendezését. Nika azért aggódott ennyire, mert ez a kipróbálatlan fúró úgy jutott át a negyven kilométeres jégpáncélon, hogy egy mágnes fegyverhez hasonlóan két sín felgyorsította a lövedékeket, egymás után, több sorozatot. A titánium-ötvözetből készült lövedékek száz kilométert tesznek meg másodpercenként – persze a légüres térben, nem a jégben. De ez az erő elég ahhoz, hogy a több sorozat, egyre nagyobb kaliberű, csavart bordázatú, izzó töltény egy öt centiméter átmérőjű lyukat üssön a jégbe.

Amikor beindítottam a gépet, éreztem a vibrálást. Az első sorozat huszonhárom töltényt lőtt ki másfél másodperc alatt, és négy kilométer mélyen álltak meg a jégben, majd felrobbantak. Nagyjából úgy ment, ahogy számítottam rá. A monitoron figyelemmel kísértem a folyamatot, meg a gép túlmelegedését. Amikor a Földön kipróbáltuk, a kilencedik sorozat után túlhevült a masina és a prototípus leégett. De az Enceladus extrém hideg környezetében sokkal jobban kellett, hogy bírja.

– Nyugi, szépen haladok egyre lejjebb – szóltam Nikának, aki gyakorlatilag percenként helyzetjelentést követelt.

– Nyugodt vagyok.

– Aha, azért hallom a rádióban, hogy rágod a körmöd.

– Hány kilométernél tartasz?

– Huszonkettő – olvastam le a képernyőn. – Nika, akartam kérdezni tőled valamit.

– Ne most, Russell, figyelj oda arra a fűróra.

– Azzal minden rendben. Mondd meg nekem, mi lesz, ha végre találunk valamit itt a jég alatt?

Egy rövid ideig csend várt a kommunikátorban.

– Nem is tudom. Nyilván hatalmas dolog lesz. Megváltoztatja a világgépünket.

– Aha.

Állítottam a fűrő teljesítményén, mert láttam, hogy közeledik a kritikus szinthez. Nem akartam megkockáztatni, hogy leolvadjon. A hajón hoztunk egy tartalék berendezést, de egy ilyen vacak több millió neurót kóstált. Nem dicsérnének meg, ha hazavágnám az egyiket rögtön az első fűrásnál, mikor még csak harminc kilométernél járok.

– Szerinted nem így lesz? – kérdezte Nika, miután hallotta kétkedő hangomat.

– Olvastad mi történt, mikor beindult a Mars-őrület a húszas években? Rengetegen várták, hogy na, majd most. Most majd találunk életet, vagy legalább a nyomait, hogy egykor burjánzott az élet a Marson. De semmit se találtak. A bolygó halott és mindig is az volt... Aztán jött az Európa-program és ott is átfűrték a jeget. Még egy mini-tengeralattjárót is leküldtek a jég alá, de nem találta élet nyomait. Aztán nem találtak semmit a Ceresen, a Vénuszon, a Titánon se...

– A Titánon egy ideig sokat dolgoztak a hetvenes években – szólt közbe Nika.

– Igen, de az is csak egy halott szikla. Az érdeklődés pedig egyre lankad, ahogy az emberek lassan rájönnek, hogy lószar sincs idekint.

– Mire akarsz kilyukadni?

Az első lyuk időközben elkészült, harmincegy és fél kilométer után a rendszer jelezte, hogy elérte a jégpáncél alját és folyékony vizet talált. Jelentettem Nikának, majd leeresztettem a lyukon a mintavevőt. A negyven kilométernyi szakadásbiztos grafénszál a fél milliméter vastagságot sem érte el, de a célnak pont megfelelt: visszahúzni a mintavevő minirobotot a lyukból.

– A robot elindult... Na, szóval, arra akarok kilyukadni, hogy azért küldtek ide csak kettőnket, és nem egy hétfős kutatócsapatot, mert nem fűznek sok reményt a küldetéshez.

– Ez nyilvánvaló. Minimalizálják a költségeket, és mi ketten is elegendek vagyunk ehhez.

– Nem erre céloztam. Hanem arra, hogy az eredményektől függetlenül nem sok reményt fűznek hozzánk.

– Nem tudlak követni.

– Nézd, lement ez a kis robot. Ha most élettől hemzsegő vízmintát fog felhozni, attól izgatott lesz jó pár exobiológus, meg csillagász, meg nagyjából mindenki, akinek köze van az

úrkutatáshoz. De ez minden. A hír a bulvárlapokban az aktuális celebpárocska válása alá szorulna.

– Eltúlzod a dolgot, Russell.

– Gondolod?

Nika mélyet sóhajtott a kommunikátorban.

– Néha pont úgy beszélsz, mint az apád – néha meg a tökéletes ellentéte vagy. Túl rossz véleménnyel vagy a világról, ugyanakkor csodálsz is. Úgy látom, ma épp bal lábbal keltél fel.

A robot ez alatt már majdnem leért a jég alatti óceánhoz. Az igazsághoz hozzátartozott, hogy alig vártam, milyen eredményeket találunk majd benne. A korábbi kutatócsoportok által az Európa-küldetésnél is használt fúrókkal csak jégmintát tudtak venni az Enceladusból, és azok nem mutatták élet nyomait. Pezsgőt bontottunk volna az ESÁ-nál, ha megtörik az átok.

– Most ugrik a majom a vízbe – közvetítettem Nikának, mikor a robot megkezdte a mintavételezést.

– Szeretem benned, hogy a jelentéseid minden részletre kiterjedőek... – jegyezte meg epésen.

– Hiszel benne? A földönkívüli életben? – kanyarodtam vissza a beszédtemánkhoz.

– A hit nem érdekel, Russell. A tények annál inkább.

– Azzal csak az a baj, hogy az univerzum pusztaság méretei miatt a mi életünkben nem tudunk meg minden tény. Talán soha, amíg az emberi faj létezik.

– Nem baj. Akkor se fogok hittel lyukakat betömöködni. Az érdekel, ami az itt és a most. És most az egyetlen kérdés, amire választ szeretnék kapni, hogy van-e élet az Enceladuson. Holnap majd másik kérdésen töröm a fejem.

Elmosolyodtam magamban. Közben jelentettem, hogy a robot már félúton van visszafelé.

– Szóval nem zavar, hogy nem láthatod át a teljes képet?

– Miért zavarna?

– Mindenkit zavar. Az evolúció belénk kódolta, hogy utáljuk az ismeretlent és a megmagyarázhatatlant. Ezért vagy elpusztítjuk, vagy imádni és félni kezdjük, meg áldozunk neki egy oltáron.

– Elég szomorú. Hogy áll az a robot?

– Épp most ér ide – mondtam és már meg is pillantottam a kicsi fémhengert, amint kibukkan a furatból.

Leccsatoltam a grafénszál végéről és megrázogattam. E rendkívül tudományos vizsgálati módszerrel sikerült megállapítanom, hogy folyadék lötyög benne.

– Jackpot!

– Újfent elkápráztat tárgyilagos és közérthető stílusod.

Nevettem, de ekkor egy mély morajlás elhallgattatott. Nem meghallottam – ahhoz túl ritka az Enceladus légköre, hogy a hangot ember számára felfoghatóan továbbítsa – inkább a talpammal éreztem a jégen.

A morajlást reccsenés és repedés követte, amit ugyancsak a jégen éreztem. Megfordultam, hogy körbenézzek, de nem láttam semmi rendkívülit. A távolban tovább köpködte a vízpárát a kriovulkán.

– Mi ez? – hallottam Nikát a rádióban.

– Azt hiszem repedés.

– Egy harminc kilométer vastag jégpáncélon? – hüledezett és a hangja rémülten csengett.

Igyekeztem, hogy a válaszom higgadt és megnyugtató legyen.

– Az Enceladus geológiailag aktív. Előfordul, hogy egy rengés vagy mélységi magmás folyamat kissé átrendezi a jégtakarót. Hátságokat hoz létre, jéghegyeket emel...

– Azonnal gyere el onnan!

Nem sikerült megnyugtatom.

Azonban alig tettem egy lépést a fűrőberendezés felé, a jég megbillent a talpam alatt. Óriási erők munkálkodtak a mélyben, amelyek képesek megmozdítani ekkora tömeget. Láttam, hogy két-három kilométerrel előttem vízpára tör a magasba majd fagy meg az űrben; az a repedés még nem létezett, amikor leszálltam a holdra.

– Russell, hagyd a fűrőt és szállj fel a komppal! – kiabálta Nika a rádióba.

Újabb törések szaladtak végig a hold felszínén, kezdetük beleveszett a messzeségbe. A lábam alatt vagy fél kilométer szélességben szilánkokra töredezett a jég, de a földi gravitáció alig egy századrésze miatt ezek a darabok nem zuhantak a mélységbe. A mozgási energiától pörögtek-forogtak, egymásnak ütköztek. Némelyik lassan süllyedni kezdett a mélység felé, más jégtömbök a nyílt űr felé vették az irányt, ahogy az ütközések ereje kipattintotta őket, mint a billiárdgolyót. Egy ilyen jégtömb lökte ki a helyéből a fűrőberendezést.

Mentségemre szóljon, mire Nika parancsa megérkezett, már a fűrőba csimpaszkodtam és eszem ágában sem volt elengedni az egyetlen kapaszkodómat. Kiguvadt szemekkel bámultam a hangtalan pusztítást, amit a tektonikus erők véghezvittek az Enceladus felszínén. Jó kétszáz méterre sodródtam a felszíntől a fűrővel együtt, aztán a hold gravitációja újra maga felé húzott – csak hogy a felszín már nem létezett.

Egy új hátság nyílt a jégpáncélon, amely vízpárát fröcskölt magából. Hallottam, hogy Nika kiabál valamit, de a hajóról nem tehetett értem semmit. A lassú zuhanás közben ismét belénk trafált egy elszabadult jégtömb. Az oldalánál kapta el a fűrőberendezést, ripityára törte a

kerekeit és nagyot lökött rajtunk.

– Engedd el a fúrót és használd a szkafander hajtóművét!

– Ne üvöltözz már a fülemben, légy szíves!

A jégtömb elpöckölt a szakadék fölül, így nem fenyegetett tovább az a veszély, hogy lesüllyedek a kilométeres mélységbe – helyette azzal kellett szembenéznem, hogy a fúró mindjárt darabokra töri minden csontomat, amint talajt fogunk...

– Nem látlak a kijelzőn! Válaszolj, kérlek!

Hallottam a hangján, hogy sír.

– Itt vagyok. A lökés biztos tönkretette a jeladót. Valahol a vállam fölött trafált el, de nem vészes.

– Russell, ott vagy? Kérlek, válaszolj!

– Ó, a bűdös francba...

A jégpáncél vészesen közeledett, és alacsony gravitáció ide vagy oda, túl nagy sebességgel zuhantam felé egy rohadt nagy acélmonstrummal a seggemben. Bekapcsoltam a szkafander manőverező hajtóművét és nekifeszültem a fúrónak. Úgy éreztem magam, mint valami szuperhős, aki egy száguldó aszteroidát akar lefékezni.

Sikerült lelassítanom magunkat, de közben elhasználtam a szkafander csekély üzemanyag tartalmát. Az utolsó pillanatban oldalra löktem magam, a fúrót pedig az ellenkező irányba taszítottam. Szinte lágyan érintettem a talajt, nekihuppantam, aztán újra elemelkedtem tőle, de ekkor már nem repültem messzire. Néztem a fúrót, amely gurult és pattogott, de aztán megállapodott egy jégtüske borotvaéles pereménél.

– Russell, kérlek válaszolj!

– Mindjárt, drága, mindjárt...

Megvizsgáltam a fúrót; használhatatlanná vált, de nem értéktelenné. A berendezés milliókba kerülő része, a mágneses gyorsító és az elektronika működőképes maradt, ahogy arról a képernyőn látott elemzés tájékoztatót. A letört kerekek, a meghibásodott kommunikáció és az itt-ott behorpadt burkolat gyorsan javítható a Földön.

Eltartott egy darabig, mire kerekek nélkül visszavonszoltam a leszállókomphoz, és közben hálát adtam az égnek, amiért a megnyíló hátság nem nyelte el azt is. Gyorsan bekapcsoltam a komp kommunikátorát és azon keresztül válaszoltam Nikának:

– Itt vagyok.

– Russell! – sikoltott bele a rádióba. – Nem esett bajod?

– Minden rendben. A fúrót is sikerült megmentenem, bár ki kell majd kalapálni. És megvan a minta is.

– Fel tudsz szállni?

– A kompnak kutya baja. Mindjárt indulok. Pihenek egyet, aztán visszajövök a másik fúróval és befejezem. Már csak tizenhárom fúrás maradt és készen is vagyunk...

Nem mondom, hogy a kedvenc égitestem lett az Enceladus, bár tény, hogy mind közül a leggyönyörűbb. Mikor Nika leadta a jelentést a küldetésről, az ESÁ-tól kaptam egy nagy-piros pontot, amiért megóvtam a fúrót, Nikától pedig egy pofont, amiért a frászt hoztam rá, aztán egy nagy csókot, mert épségben visszatértem.

Rám parancsolt, hogy pihenjek le és egyek valamit. Csak épp aludni nem tudtam. Túlságosan izgultam; na nem attól, hogy még tizenhárom fúrás kell végeznem a holdon. Az csak munka. Sokkal jobban izgultam amiatt, amit az overallom zsebében rejtettem és velem tartott az Enceladusra is...

Három órával később úgy döntöttem, eleget tettem a pihenést. Nika a hajó pilótafülkéjében ült, elküldött egy újabb jelentést az ESÁ-nak a legfrissebb, ötödik tigriscsíkról. Mikor meghallotta, hogy mögötte lebegek, már épp le akart szidni, amiért nem pihenek, de megelőztem:

– Valamit mutatnom kell neked – mondtam halálosan komoly képpel.

– Baj van?

– Nézd meg magad...

Szerintem átlátott a szitán, de belement a játékba. Túl jól ismertük egymást, mindketten tudtuk, hogy ha igazi probléma lenne, nem így közölném. De mindig jutott idő egy kis tréfára, ami oldotta a feszültséget, így Nika azzal a hittel ment el mellettem, hogy bosszút akarok állni a múltkoriért, amikor ő viccelt meg azzal, hogy ketchupot és mustárt fecskendezett a reggeli tasakos eszpresszómba.

Némán követtem, majd, amikor észrevettem arcának tükröződését a kilátó üvegén és láttam az elkerekedett szemét, tudtam, hogy a kis tervem telibe talált.

– Ó, te jó ég... – hebegte Nika. – Te jó ég, te jó ég...

Óvatosan két ujjá közé csippentette a kis, lebegő eljegyzési gyűrűt, amit ott hagytam, hogy pont a Szaturnusz képe töltsen be a kilátót, mikor Nika észreveszi. Csodálkozó arccal fordult felém.

– Ez komoly?

Bólintottam. Azután feltettem neki a kérdést, amit már hónapok óta akartam. Nika a nyakamba vetette magát és összecsókolta az arcom, miközben vagy egy tucatszor elismételte a választ. A lendület a falnak lökött.

A gyűrű tökéletesen passzolt az ujjára, mikor felhúztam, igaz, ez egyáltalán nem ment

egyszerűen, mert a falnak ütközéskor Nika elsodródott tőlem, a gyűrű pedig a levegőben pörgött.

– Mióta tervezgetted ezt?

– Már vagy fél éve. Akkor, amikor Zigzag behúzott a lócitromba.

– Akkor határoztad el, hogy megkéred a kezem, mikor tiszta szar volt a fejem? Hát ez rendkívül romantikus.

– Ott ültél a jégen, lócitrom hullott a hajadból és neveltél.

– Sírtam, nem nevettem.

– Neveltél és sírtál egyszerre – pontosítottam. – Aztán megpróbáltad megdobni a kutyát és lócitrommal a kezében végigüldözted a tó jegén. Akkor már csak neveltél. Azt gondoltam, ha te még a fejed búbjáig tárgyával borítva is képes vagy jól érezni magad, én veled akarom leélni az életet.

Láttam, hogy ettől elérzékenyült. Nagyon komolyan nézett rám, majd átkulcsolta a nyakam és megcsókolt. A súlytalanságban ez azt eredményezte, hogy megint nekisodródtunk a falnak, aztán lepattantunk róla és lassan forogni kezdtünk.

Miközben csókolóztunk, a kezem Nika mellére vándorolt. Ekkor elkapta a csuklóm és meglepett arcot vágott.

– Ezt nem lehet itt! Tudod, hogy tiltja a szabályzat.

Vigyorogtam és megvontam a vállam.

– Na és aztán?

– Ha megtudnák, mindkettőnket fegyelmi tárgyalásra idéznének és lehet, hogy többet nem repülhetnénk.

– Ugyan már! Vagy egy tucatnyian csinálták már idefent. Az a négy amerikai még könyvet is írt belőle. – A címe: *Swingernauták – 69. típusú találkozások háromszáz mérföld magasságban*. Bestseller lett öt különböző nyelven.

Nika undorodó képet vágott.

– Ne is mondd. Megtaláltam az egyik segédeszközüket, amit ott felejtettek a *Unity*n...

Közben megkerültem őt, mögé úsztam és hátulról átkaroltam a derekát. Amikor megcsókoltam a nyakát, megborzongott.

– Ez nagyon rossz ötlet – sóhajtotta.

Kezem a hasáról a combjai közé kúszott.

– Vagy nagyon jó... – pontosította előbbi kijelentését.

Kiderült, hogy mikrogravitációban a kikötözős szex az egyetlen élvezhető módja az együttlétnek. Miután pucérra vetköztünk – ami önmagában kész kabaré egy úrhajón –, vagy

fél óráig szerencsétlenkedtünk azzal, hogy megpróbáljunk valamiképp egymásba gabalyodni.

– Gyere ide és kapaszkodj meg a vállamban! – vette fel Nika az irányító szerepét. – De közben azért te is támaszd meg magad!

– A francba! – morogtam, miközben száznyolcvan fokban elfordultunk, amitől Nika elengedte a kapaszkodót és leírtunk egy lassú csavarhúzó a levegőben.

– Jó, jó, várj egy picit, most azt hiszem, kitámasztottam magam – szólta, mikor sikerült lefékezni magunkat. – Te is fogj meg valamit.

– Így értetted?

– Nem éppen. Engedd el a fenekem és inkább markold meg azt a polcot... Hú, ez nehezebb, mint gondoltam – sóhajtotta csalódottan, miután sikerült letépni a polcot a helyéről.

– Ezt is meg kell majd valahogy magyaráznunk...

– Ne törődj vele, gyere, ölelj át jó szoroson! Azt hiszem, most jók leszünk.

Átöleltem a hátát és hozzásimultam, de ekkor fulladozni kezdtem az egyik hajtincsétől, ami beúszott a számba.

– Neked ez így kényelmes? – kérdeztem, mikor végre hozzáláltunk és kaptam levegőt.

– Hát...

– Én is így gondoltam.

– Baromira elfáradt a karom. Hadd lazítsam el.

De amint elengedte a falat, aminek nekifeszítette a tenyerét, ellöktem magamtól.

– Au!

– Jaj, bocs! – szabadkoztam, mikor a feje nagyot koppant az egyik tároló rekesz sarkában.

– Ez így nem lesz jó. Próbáljunk ki valami mást...

Nika hozott néhány övet és rögzítő csatot a hálófülkéből. Egyikőnk se bírta visszatartani a röhögést, miközben hozzákötöztem az egyik csuklóját egy kapaszkodóhoz, a bokáját pedig egy vastag csőhöz.

– Amilyen nagy precizitással kötözöl ki, azt hiszem, egy régi vágyad valósult meg, te perverz geomókus – jegyezte meg Nika.

– Emlékeztetnék rá, hogy én gyűrűt hoztam az útra, te meg pornóregényt.

– Az nem pornó, hanem romantikus regény, mély karakterábrázolással! – háborodott fel, aztán felszisszent, mikor túl szorosra húztam a szíjat a bokáján. – Ejj, te vadállat!

Megint átöleltem, ő pedig a másik lábával magához szorított, szabad kezét a tarkómra csúsztatta.

– Mély karakterábrázolás, mi? – vigyorogtam rá olyan közlőre, hogy az orrunk összeért. –

Így hívják azt, amikor a pasi az első randin egy pincébe viszi a lányt, ahol jól...

– Csak nem érted a karaktert – duruzsolta. – Nem tudod, milyen sérült személyiség. Hogy milyen sokat szenvedett...

– Annyit biztos nem, mint az olvasó.

Erre beleharapott a fülembe.

– Hé, ez fáj!

– Mutatok neked valamit, amit a regényből tanultam – fújta forró leheletét a nyakamba.

– Közhelyes metaforákkal fogsz bombázni?

De ekkor tényleg mutatott valami olyasmit, amitől elállt a szavam. Jobb lábát, amivel eddig a derekamat szorította magához, függőlegesen felemelte és a nyakamba rakta, majd a tarkóm mögött átnyúlva megfogta a bokáját.

– Te jó ég!

– Na, mit szólsz?

– Miket olvastál még abban a regényben? – hüledeztem, mialatt végigfuttattam a tenyerem a combján.

– Biztosan akarod tudni? – küldött felém egy buja pillantást.

– Ezek után?

– Akkor jól figyelj: – Még közelebb húzott magához, pedig nem hittem volna, hogy ez lehetséges. – *„Az alkonyi fény sejtelmes aurát vont Gabriel szoborszerűen tökéletes teste köré, amitől a lány azt hitte, Michelangelo Dávidja elevenedett meg a szeme előtt.”*

– Szent isten, ne hagyd abba!

– *„A lány kemény mellbimbói szinte átfúrták a lenge köntöst, amit próbált magán tartani a viharos széllel viaskodva.”*

– Még!

– *„Gabriel közeledett a lányhoz, akinek a tekintete lejjebb vándorolt a férfi kockás hasfalán és...”* – Nika prüszkölt és elröhögte magát, mire belőlem is kitört a nevetés.

Nem sokkal később, miután eloldoztam és megmasszíroztam kivörösödött csuklóját, annyira elfáradtunk, hogy beszélgetni sem maradt erőnk. Még mindig a kilátó előtt lebegtünk – valahogy sikerült megmaradnunk egyhelyben – és Nika a jegygyűrűjét nézegette, amivel nem tudott betelni, én pedig az ablakon túli látványt szívtam magamba.

– Nézz csak oda! – szóltam Nikának.

A Szaturnusz gyűrűje épp ismét beúszott a látómezőnkbe, én pedig úgy éreztem akkor, Nikával a karomban, hogy ez az univerzum nem is lehetne ennél gyönyörűbb.

Kár, hogy az univerzum emellett egy szadista rohadék is.

7. fejezet

Ébredés

Mikor kinyitottam a szemem, először arra gondoltam, valami balul sült el és lefűjták az indulást.

– Mi történt, fiúk? – akartam kérdezni, de csak fájdalmas hörgésre futotta kiszáradt torkomtól.

Kótyagosan pislogtam körbe a szarkofág belsejében, és időbe telt, mire rájöttem, hogy a szemben lévő kijelzőre lenne legcélszerűbb a figyelmemet fordítani, amely egyértelműen jelezte: megérkeztem.

Ez hihetetlen, gondoltam. Mintha az előbb feküdtem volna be a szarkofágba. A kijelző kiírta a pontos dátumot: Földi idő – kettőezer egyszázhuszonhárom, május huszonkettő; fedélzeti idő – nyolc év, öt hónap, tizenegy nap, három óra, huszonhét perc.

Az idő dilatáció miatt a *Philomela* számára csaknem tizenegy évvel kevesebb idő telt el, mint a Földön.

Eszembe jutott, hogy fényévekre vagyok az otthonomtól, teljesen egyedül, a mélyűr kellős közepén egy szűk koporsóban, és ettől egy pillanat alatt rosszul lettem. Szaporán szedtem a levegőt, a pulzusom pedig az egekbe ugrott, verejték csorgott a homlokomon és úgy éreztem, a falak összenyomnak. Sodródok, gondoltam, elevenen bezártak egy kriptába és sodródok az űrben, minden segítség nélkül...

A szarkofág észlelte a bajt és csökkentette az oxigén szintjét a keverékben, nehogy hiperventilláljak. Csapkodtam magam körül, ütöttem a szarkofág falát, mire az végtelen, gépies nyugalommal kezelte rémült kisgyermekként viselkedő utasát. Nyugtatót fecskendezett a testembe, változtatott a hőmérsékleten és lágy zenét játszott. A szarkofágokat jól felkészítették arra, hogy pánikba eshetnek az alanyok, márpedig ébresztés után néhány óráig nem lehetett felnyitni a fedelet még akkor sem, ha volt a közelben technikus segítség, hiszen a szarkofágnak egy csomó ellenőrzést el kellett végeznie. Ezt úgy nevezték, hogy a szervezet finomhangolása.

A nyugtató hatott, kezdtem lecsillapodni. Az oxigénszint visszaállt a normálisra, a semleges zene szakadatlanul szólt a hangszóróból.

– Panorámaképet!

A szkafander rácsatlakozott a *Philomela* külső kameráira és megmutatta, mi van körülöttem.

Semmi.

Szó szerint semmi sem látszott, csak a rettenetesen távoli csillagok. Sehol sem láttam a *Nightingale*-t.

– Hol a fenében vagyok? – kérdeztem fennhangon, majd megköszörültem a torkom és megismételtem a kérdést, mint egy utasítást: – Mi a jelenlegi helyzetem?

A számítógép a panorámaképre vetítette a koordinátákat. Nagyot dobbant a szívem – pontosan azokat a koordinátákat láttam, amelyeket a földi felkészülés során bemagoltam. Jó helyre érkeztem, de vajon a hajó is itt van még?

– Mutasd a *Nightingale* helyzetét!

Csippanó hang kíséretében megjelent egy lágyan pulzáló kereszt a fekete űrben.

Nem értettem, és ettől megint kezdtem pánikba esni. Mélyeket lélegeztem, behunytam a szemem és nyugalmat erőltettem magamra. Utasítottam a számítógépet, hogy kapcsolja ki a zenét, mert már inkább idegesített.

Megint körbenéztem. Rájöttem, hogy nem csak a *Nightingale*-t nem látom magam körül, de a 40 Eridani-A is hiányzott az égről. Márpedig az lehetetlen, hogy a pontos koordinátákra érkezve ne találjam meg a csillagot.

– Mutasd a 40 Eridani-A helyzetét!

Megint csippan a kis kereszt, ami alig egy arasznyival a *Nightingale* jele mellett bukkant fel.

Na, várjunk csak! Nem csupán ez a két objektum vált köddé – a többi csillag sem látszott egy jó nagy, kör alakú szeleten.

Remegve kifújtam a bent tartott levegőt. Hát persze, hogy nem látom. A *Philomela* nem tudott háromszázhatvan fokos képet adni, mert a tölcsérre nem lehetett kamerákat szerelni az utazás alatt a Nap belsejéhez hasonló forróság miatt, ezért a panorámán egy jó nagy folt keletkezett, melyről nem kaptam valós idejű képet. A *Nightingale* és a 40 Eridani-A is ott kellett, hogy legyen, csak pont eltakarta előlem a tölcsér.

A szarkofág közben zavartalanul végezte a dolgát, mit sem törődött utasa aggodalmaival, amíg a vérnyomás és a légzés elfogatható értékek közt maradt. Kikapcsoltam a panorámaképet és a szarkofág belső képernyőjén figyeltem, hogyan halad a finomhangolás. Már majdnem elkészült velem ideiglenes koporsóm, én pedig türelmetlenül vártam, mikor hagyhatom el végre.

Másfél órával később elhangzott a várva várt jelentés: *Ébresztési fázis... Zöld.*

– Hálás köszönet!

Lefuttattam egy gyors ellenőrzést a szarkofágeremen – hibátlan állapotban átvészelte az utat – aztán utasítottam a szarkofágot, hogy nyissa fel a fedelét.

Egy pillanatnyi csönd...

Aztán a zár kattant és kinyílt. Nyomáskiegyenlítés nem kellett, mert a szarkofág belsejében ugyanúgy vákuum uralkodott, mint odakint. Ennek ellenére a szívem kihagyott egy dobbanást, mikor félresiklott a fedél. A valóságban is feltárult előttem a feneketlen űr, mint egy fekete, ásító torok, melybe önszántamból ugrok bele.

Kicsatoltam a szarkofág szíjait, de közben rögzítettem is magam az oldalához az űrruhámhoz tartozó drótkötéllal. Ha véletlenül eltávolodnék a *Philomelától* és valamiért nem működik a szkafander erősen korlátozott hajtóműve, akkor hosszú és kegyetlen haláltusám lenne.

Kilöktem magam a börtönömből és a tölcsér hátán található kapaszkodók segítségével eljutottam annak pereméig. Nem állítom, hogy nem esett le hatalmas kő a szívemről mikor megláttam a ragyogó 40 Eridani-A csillagot és a *Nightingale* hosszúkás alakját.

Elkurjantottam magam és felnevettem az izgalomtól. A karom és a hátam libabőrös lett. Ideértem, életben maradtam, messzebb a Földtől, mint ember valaha! Ha Nika most látna...

A *Nightingale* döbbenetes méretei lenyűgöztek. Nagyobb volt, mint a *Unity* állomás és a Mars-expedíció hajója együttvéve, jöllehet, ennek a hatalmas törzsnek tetemes részét a hajtómű tette ki. A létfenntartó rendszer e köré épült, egymásba kapcsolódó modulok, lakó-, tudományos és technikai egységek garmadáját láttam. A lakómodulokat a hajó hosszára merőlegesen építették, hat modul gyűrűt alkotott a törzs körül, és négy ilyen gyűrű fért el a tölcsér és a fűvóka között.

A tölcsér! A törzs apró gyufaszáznak tűnt mellette, a gigászi fűvóka pedig a legnagyobb szörnyeteg volt, amit életemben láttam. Első ránézésre úgy festett az egész, hogy ha a hajtóművet begyűjtják, az elszabaduló erők úgy roppantják szét a törzset, mint óriás a sóspálcikát.

Percekig tartó gyönyörködés után emlékeztetnem kellett magam, hogy dolgom van.

A szkafander elárulta, hogy a *Nightingale* háromezer méterre található tőlem. A csörlőre szerelt drótkötél csak négyszáz méterre eresztett, úgyhogy közelebb kellett vinnem a *Philomelát*, ha nem akartam kibiztosítás nélkül lebegni a nyílt űrben. Mivel ezt csak akkor mertem volna megkockáztatni, ha nem marad más lehetőségem, ezért visszamásztam a szarkofághoz és utasítást adtam a *Philomela* navigációjának, hogy óvatos löketekkel közeledjen a *Nightingale*-hez.

Láttam, hogy a törzs oldalából ki-kicsap a hajtógáz, a *Philomela* pedig elindult nagytestvére felé. Közben jutott időm megcsodálni az űr ezen részét, mely embernek még nem adatott meg. Kértem a szkafandert, hogy mutassa meg a Napot, aminek azonnal eleget is

tett. A jó öreg Nap csupán egy lett milliárdnyi társa között, nem is a legfényesebb, sem a legkülönlegesebb. A csillagképek jó része idegenné vált, eltorzult, hiányoztak az ismert formák, melyek kapaszkodót adtak a szemlélődőnek. Pont, ahogy Carleigh mesélte...

Te jószágos ég, Carleigh! Ha minden igaz, már negyvenhárom éves.

Az égbolt ezen részét az Eridanus konstelláció csillagai uralták, közülük is a legfényesebb a 40 Eridani-A. Társai, az ikercsillag B és C valamivel haloványabban sugároztak, de közelségük miatt a látvány a szó szoros értelmében földöntúli élményt jelentett.

A *Nightingale*-től százötven méterre állítottam le a *Philomelát*. A kis fűvókák szaporán köpködtek magukból a hajtógázt, hogy pozícionálják az úrhajót a monstrumhoz képest. Ez után elengedtem a kapaszkodót és finoman ellöktem magam a törzstől. Ekkor vált csak igazán teljessé a végtelenség érzése: sodródtam a semmi közepén, mint egy tutaját vesztett hajótörött. Körülöttem mindenhol a sötétség szája sóhajtott, mely tudomást sem vett a létezéséről.

Kesztyűs kezem a *Nightingale* oldalát érintette. Közelről már láttam az apró karcolások tízezreit a burkolaton, melyet a fénysebességhez közeli utazás során a részecskék ejtettek rajta. Ettől eltekintve, első látásra ép maradt.

Körbejártam a hatalmas hajótörzset. Levegőm maradt bőven, még nyolc és fél órára volt elegendő a szkafanderem készlete, de hoztam még egy palackkal a *Philomelán*, mely további tizenegy órát jelentett. Ennyi idő állt rendelkezésemre, hogy bejussak a hajótestbe és működésbe hozzam a levegőrendszert. Ha a tizenkilenc óra alatt nem tudok mit kezdeni a létfenntartással, kénytelen leszek feladni a küldetést és hazaindulni a *Philomelával*. Ennek csekély esélyt adott a mérnökcsapat, mert nem egy, hanem három levegőrendszer található a hajón, melyek külön-külön is elegendőek lettek volna a teljes legénység ellátására.

Sérüléseket kerestem a burkolaton, a mikroszkopikusnál nagyobb karcolást, repedést, ahol elszivároghat a levegő. Bekapcsoltam a szkafanderem rétegvizsgáló szenzorját, melyet csak ennek a küldetésnek a kedvéért adtak hozzá a ruha amúgy is szép számú képességeihez. Sehol sem találtam aggodalomra okot adó hibát.

A hajó tervrajzát a fejembe véstem, de a sisakom részletes műszaki rajzot vetített a látványra. Tudtam milyen alkatrész hol található a borítás alatt, a kiterjesztett valóságot segítségül hívva kezemmel megfoghattam a vetített elemet, kiemelhettem, körbeforgathattam és nagyíthattam, részletes műszaki paramétereket hívhattam le róla az adatbázisból és egy pillanat alatt megtudhattam, hogy kicserélhetem-e a *Philomela* egyik alkatrészével. Egyedül az adott alkatrész valós állapotáról nem kaptam információt, ahhoz a *Nightingale* vezérlő számítógépén kellett lefuttatnom egy teljes diagnosztikát és még az sem lehetett száz százalékosan megnyugtató.

Találtam egy üres üvegtartályt a hajó külsején, amelynek először nem értettem a célját. Úgy nézett ki, mint egy akvárium. A szkafander adatbázisa azonban elárulta, hogy eredetileg mikroszkopikus medveállatkákkal végeztek kísérleteket. Azt akarták megtudni, hogy a szívós kis dögök mennyire bírják a fénysebességhez közeli utazást a nyílt űrben.

A törzs után megvizsgáltam a fűvókát és körbelebegtem a tölcsért is, alaposan átnéztem mindent, majd, miután elégedetten befejeztem – és elhasználtam másfél órányi levegőt – elindultam a légzsilip felé.

A törzs hátára merőlegesen állt egy henger alakú modul, ahol be lehetett jutni a hajóba. A szkafander segített gyorsan megtalálni a panelt; megböktem az ujjammal, mire felpattant a fedele és megnyomtam az alatta talált gombot. Semmi sem történt, a zsilip ajtó nem reagált.

Számítottam erre, hiszen ennyi év után képtelenség, hogy még mindig zizegjen az áram a vezetékben. A *Philomelát* kellett segítségül hívnom, hogy életet leheljek a zsilip vezérlésébe. Mindent pontosan úgy tettem, ahogy az ESTEC-ben elgyakoroltuk, de a kiterjesztett valóság nagy segítséget nyújtott. Nem éreztem magam olyan egyedül, elképzeltem, hogy a mérnökcsapat, akik a küldetésen dolgoztak, ott állnak a hátam mögött és szurkolnak. Őket jelképezte a szkafanderem méretes adatbázisa. A tudásuk eljött velem ide a világ végére.

Összekötöttem a *Philomelát* a *Nightingale*-l – ezt amúgy is mindenképp meg kellett tennem még a bejutás előtt – az energiát pedig a kis lélekvesztő reaktorából nyertem. Meg kellett bontanom a zsilipvezérlés burkolatát, de ez csak négy csavar eltávolítását jelentette. Utána kibogoztam az energiaellátást, lecsatlakoztattam a panelről a *Nightingale* kábelét és helyettesítettem a *Philomelából* idehúzott vezetékkel.

– Feltámadt! – kurjantottam fel örömben, mikor a panel kis ledjei világítani kezdtek.

A gomb immár működött, az ajtó feltárult, én pedig belebegtem a zsilipkamrába és lekapcsoltam magamról a drótkötelet. Visszazártam az ajtót, azután átnéztem a nyomáskiegyenlítőt. A *Philomela* szépen táplálta a zsilip számítógépét, a képernyő elkezdett bombázni az adatokkal. Megtudtam, hogy a hajótestben a nyomás valamivel kevesebb, mint huszonkilenc egész öt tized kilopascal, az oxigén szintje túl alacsony, a szén-dioxidé meg túl magas.

Majd kibújtam a bőrömből örömben, hogy évtizedek alatt sem szökött el teljesen a nyomás. Ez azt jelentette, hogy a hajótest valóban ép.

Azt is megtudtam, hogy a légzsilip négy magasnyomású tartálya – két oxigén és két nitrogéntartály – szintén épségben átvészelte az évtizedeket. Elindítottam a nyomáskiegyenlítést, ami a szokásos hét-nyolc perc helyett jóval kevesebbet vett igénybe a

benti alacsony nyomás miatt. Az űr dermesztő csendje után üdítő változatosságot jelentett hallani is valamit a környezetemből, például a nyomáskiegyenlítő sziszegését. Mikor a folyamat befejeződött, zöld fény jelezte, hogy nyithatom a belső zsilipajtót.

Nem vettem le az űrruha sisakját, hiszen a benti nyomás még túl alacsony volt ehhez; százegy kilopascal lenne ideális, bent viszont kisebb légnyomás uralkodott, mint a Mount Everesten, bőven az úgynevezett halálzóna felett. Az ember ilyen alacsony nyomáson szédülni és remegni kezd, szétszórt lesz és eszméletét veszti, majd meghal.

A manuális vezérléssel nyitottam ki a második ajtót. Egy apró szisszenés és már ki is tárult, én pedig megpillanthattam a *Nightingale* belsejét. A *Philomeláról* csak a nyomáskiegyenlítőt tudtam táplálni, az űrhajó többi részének ellátásához nem férhettem hozzá kívülről, ezért koromsötétség uralkodott. Felkapcsoltam a szkafander világítását, mire vékony fénypászma járta be a helyiséget, amerre lebegtem.

Idebent már nem úgy éreztem, hogy egy fejlett hajót látok, hiszen a mai űrhajók kényelmi funkciói és az informatika fejlődése hetven év alatt igencsak megváltoztatta a belső kinézetet. A *Nightingale* kissé retro benyomást keltett. Hatszögletű, fehér falú folyosók alkották az egész lakórészt, akárcsak a régi űrállomások esetében. Valójában a *Nightingale* nem volt más, mint egy hatalmas, utazó űrállomás, attól eltekintve, hogy a modulokat padlókkal és plafonnal látták el. Ez első hallásra különös lehet, hiszen súlytalanságban nem sok haszna van a padlónak, ám a *Nightingale* képes imitálni a gravitációt, még hozzá sokkal jobban, mint ahogy azt a turisztikai űrállomások tették a centripetális erő segítségével hívásával. Az elképzelés szerint a hajó folyamatosan a földi nehézségi erővel megegyező mértékben gyorsul, végsebessége eléréséig csaknem egy éven át, így utazás közben a gravitáció érzetét kelti. A lassulási szakasz ugyanennyi ideig tart, de ekkor megfordul a nehézségi erő iránya: a padlóból plafon, a plafonból padló lesz, az átjáró modulokban pedig létrákat kell használni.

A belső teret elég tágasra építették ahhoz, hogy két ember kényelmesen elférjen egymás mellett. A négy gyűrű négy emeletet képezett, az emeletek közt két-két közlekedőmodul biztosította az átjárást, az ezekben található tűz- és légzáró ajtók segítségével teljesen le lehetett zárni egy gyűrűt. Most szabadon közlekedhettem; elhagytam a zsilip utáni első szakaszt, ahol az űrruhákat tárolták – hatból négy hiányzott –, és a keskeny fénysugárban átvizsgáltam a raktárakat. A falba tároló rekeszeket rejtették, de most nem álltam meg, hogy kinyitogassam őket. Meg kellett találnom a vezérlést, ami a legfelső gyűrűben lesz...

Csővek, vezetékek, elsötétült panelek és halott számítógépek erdejében vezetett az utam. Az orrom előtt üres ételes zacskók és dobozok lebegtek, kibontva, ételmaradékkal és morzsákkal. Jéggé fagyott üdítőital keringett a folyosó közepén – a hőmérséklet mínusz

ötvenkét Celsius fokra esett –, mely szilánkokra töredezett a sisakomon. Sokkal nagyobb rendetlenség uralkodott, mint amit egy halott legénység indokolna. Valaki túlélte volna a társait?

Tovább mentem, segítségül hívtam a mindenhol kihelyezett kapaszkodókat és magam mögött hagytam az első gyűrűt. A következő emelet szinte teljes egészében az alvás szolgálatában állt: a hatból három modult kriogén kamrák foglaltak el, a másik háromban a gyorsulástól illetve a lassulástól függően állítható hálófülkéket találtam. Átnéztem a krio szarkofágokat abban a reményben, hogy találok életben maradt űrhajóst. A kis kémlelő ablakokon dér ült; letöröltem, de a lámpám fénye csak üres koporsókra vetült. Hogy milyen állapotban maradtak a szarkofágok, azt csak a diagnosztika lefuttatása után tudhattam meg. Ahhoz pedig áram kellett.

Folytattam felderítő utamat a harmadik gyűrűbe. Itt még több hulladék lebegett a levegőben, mint az előző két szakaszban. Még egy gazdátlan, szakadt póló is elúszott mellettem.

Az eddigi koromsötéttel ellentétben itt halovány fény derengett. Megragadtam egy kapaszkodót és előre löktem magam a kanyarban – egyenest neki egy lebegő holttestnek.

Azt hittem, kiugrik a szívem a torkomon. Önkéntelenül felkiáltottam és hátrahököltem volna, ha a lendület engedi, de így csak annyit tettem, hogy a hullával együtt nekisodródtam a kilátó üvegének. Itt megkapaszkodtam és egy fél percig csak mélyeket lélegeztem, hogy a szívverésem lecsillapodjon.

– Nyugalom... nyugalom – motyogtam magamnak, és alaposabban megnéztem a hullát.

Nekem háttal lebegett a plafon alatt, ezért megragadtam a karját és magam felé fordítottam. Kensay Humbert százados arcát ismertem fel a jéggé fagyott múmia vonásaiban. A felkészülés részeként áttanulmányoztam a legénység jellemrajzát is, így fényképeken már láttam a pilótát.

Vajon mi történhetett vele?

Megtudtam, mikor elengedtem a csuklóját és észrevettem a sebeket: mindkét kezén felhasította az ütőereket. Elnéztem a múmiaszerű arcot, ahogy ott kapaszkodtam, nekidőlve a kilátó kupolájának, és a 40 Eridani-A kísérteties, lágy fénye megvilágította a néhai századost.

Aztán a szemem sarkából megláttam még valamit, amitől jeges rémület lett úrrá rajtam. Csak egy részét vettem észre, mert a nagyját eltakarta egy lengedező szekrényajtó...

Egy felnőtt férfi lábát láttam, melyből valaki durva, elnagyolt vágásokkal szeleteket vagdosott ki. A lemeztelenített vádliból és a combból nagyjából négyzet alakú húsdarabok hiányoztak.

Humbert százados múmiájára pillantottam, aztán a szerteszt lebegő üres ételes zacskókra és összeállt a kép: a százados maradt életben legtovább. Miután elfogyott a csomagolt étel, az egyetlen elérhető élelemforráshoz nyúlt – az egyik útitársához.

Hat éven át ébren maradt ez a szerencsétlen! Nem csoda, hogy megölte magát.

Azonban ez azt jelentette, hogy vagy a kriogén szarkofágok nem működnek és ezért Humbert százados mindvégig ébren utazott, míg öngyilkos nem lett, vagy az energiaellátás vált helyrehozhatatlanná és nem tudta beindítani a hajót, hogy visszatérjen. Tudtam, bármelyik verzió is az igazság, komoly munka várt rám, hogy hazatérhessek ezzel a halálhajóval.

8. fejezet

Sodródás

Gyorsan otthagytam a harmadik gyűrűt és a két halott űrhajóst. Épp csak annyi időre pillantottam rá a másik testre, hogy megállapítsam a személyazonosságát: az orosz krio technikust ismertem fel benne. A koponyája hátsó részén véres zúzódás nyomait fedeztem fel. Ezek szerint Humbert megölte a társát, hogy megehesse?

A rosszullét kerülgetett, miközben átmásztam a legfelső gyűrűbe. Itt is a rengeteg szemét uralta a helyiséget, el is határoztam, hogy miután helyrehoztam a létfenntartó rendszert, kitakarítok, és a sok szemetet kilököm az űrbe a zsilipen át. Szép, tiszta hajót viszek haza a földieknek.

A vezérlőpult ismerős kinézete megnyugtató. Az ESTEC mérnökei készítettek egy élethű másolatot, amelyen bemutatták a hajó működtetését. Ezeket az információkat ráadásul elérhettem a szkafanderem memóriájából, úgyhogy amint tekintetemet a kapcsolók, gombok és panelek rengetegére vettem, az űrruha azonnal magyarázatokat vetített a sisakomra.

A hajó fúziós reaktorát kellett bekapcsolnom elsőként. Követtem a szkafander útmutatásait, de mindent kétszer leellenőriztem, mielőtt megnyomtam volna egy gombot.

Balsejtlemem beigazolódott, mikor a vezérlőpult teljesen sötét maradt. A rendszerben még annyi energia sem maradt, ami a számítógép működéséhez elegendő lenne, anélkül pedig a fúzió begyújtására esély sem maradt.

Azonban az ESA szeretett mindent kétszeresen, sőt háromszorosan bebiztosítani, így ment ez évtizedekkel ezelőtt is. Ki kellett nyitnom a tartalék energiaellátást biztosító napelemeket, ahhoz viszont el kellett hagynom a hajót.

Nem volt mit tenni, visszaúsztam a zsiliphez, végigcsináltam a nyomáskiegyenlítést és kiléptem a néma űrbe. Újra rögzítettem magam a drótkötéllel és a középső gyűrűhöz suhantam. Megint a szkafander segített a szerelésben. Kinyitottam a burkolatot, ami a kényes napelemeket védte, aztán hozzáláttam, hogy fáradtságos munkával kibontsam őket. Az egész úgy nézett ki, mint egy összehajtogatott pingpongasztal, csak épp húsz méter hosszú nyelvekből állt és hat darab bújt meg a burkolat alatt. Mire mindegyikkel végeztem, igencsak megizzadtam, és elhasználtam a szkafander levegőtartalékának nyolcvan százalékát. Mielőtt visszamentem volna a zsiliphez, tettem egy kitérőt a *Philoméla*hoz, és feltöltöttem a tartalékaimat.

Fáradozásom nem lett hiábavaló: két órával később már elég áramot termeltek a napelemek, hogy beindíthassam a hajó fő számítógépét. Másfél órát vett igénybe a

rendszerellenőrzés, majd közel fél órát, hogy betöltsön az operációs rendszer. Hiába, a *Nightingale* számítógépét nem arra tervezték, hogy villámgyorsan elinduljon, hanem hogy a legapróbb hiba nélkül végezze a dolgát.

A fúzió beindítása lett volna a következő mérföldkő, de úgy döntöttem, inkább a levegőrendszerrel folytatom, mert a napelemek kicsomagolása és a számítógép elindítása több időt és levegőt vett igénybe, mint szerettem volna. A létfenntartáshoz úgyis elég már a hat óriás napelem...

Lefuttattam a levegőrendszer diagnosztikáját – újabb húsz perc az értékes időmből – mire ez a személtáda közölte velem, hogy manuális újraindítást igényel. Törtem a fejem, hogy ez mégis mi a jó francot jelenthet, de az adatbázisomban megtaláltam rá a választ. A létfenntartó rendszer víz elektrolízisével állít elő oxigént és hidrogént, a nitrogént pedig magasnyomású tartályból nyeri. Az így létrehozott levegőt ventilátorrendszer keringeti a gyűrűkben, miután megfelelő hőmérsékletre fűtötte. Ezt a bonyolult eljárást nem a fő vezérlő számítógép végzi, hanem a létfenntartó rendszer saját processzora. Jóllehet, ez utóbbinak lehet parancsot adni a vezérlő számítógépből, de teljes leállítás és újraindítás során külön-külön kell az egyes részeket beindítani.

Így hát lett egy utam az alsó gyűrűbe.

A levegőrendszer vastag csövei, tartályai és vezetékdsungele közt bújt meg egy kicsi panel, a létfenntartás vezérlője. Beírtam a megfelelő parancsokat; a grafikus kezelőfelületet persze kispórolták belőle. A szkafanderem már-már nélkülözhetetlen sűgőeszközeé vált. Miután nehézkesen életre kelt, kértem, hogy indítsa el a levegő keringetését, a szén-dioxid szűrését és az egész rendszer felfűtését.

Pár perces csendet követően a gépszörny belsejéből morajlást hallottam. A fűtőtest beindult, hogy felmelegítse a víztartályokat, amelyekben már régen jéggé vált az éltető folyadék. Több mint egy óráig tartott, mire a képernyő közölte velem, a víz elérte a megfelelő hőfokot és beindult az elektrolízis. Elkezdett termelődni az oxigén, láttam, hogy folyamatosan nő a nyomás a csövekben, a számítógép pedig elkezdte vegyíteni a nitrogénnel, miközben a keringető rendszer megkezdte a halálos szén-dioxid szűrését...

Csak egyetlen dolgot felejtettem el.

Ennyi idő után óhatatlanul felmerülnek a korrózió okozta problémák. Noha az űrben ilyesmitől nem kell tartani, de a *Nightingale* belseje az elmúlt évtizedek alatt folyamatosan ki volt téve az oxigén hatásának, amit normális esetben egy egész csapat vizsgált volna át töviről-hegyire, hogy kicserélje a tönkrement alkatrészeket.

A saválló acélból, alumíniumból és műanyagból álló belső tér vígan ellenállt volna a

rohadék oxigénnek az örökkévalóságig és tovább. Ám a levegőkeverék hőmérsékletét ellenőrző mérőgombán lerakódott korrozív réteg elvékonyította a műszer tömítését. Mikor a hidrogén felszabadult, a mérőgomba mellett keletkezett lyukon szivárogni kezdett, egyre nagyobb nyomással, ahogy az elektrolízis mind több és több gázt szabadított fel. Ez az apró, de szintiszta hidrogén-szivárgás számomra láthatatlanul, a mérőműszerek számára észrevehetetlenül zajlott a gépezet belsejében, épp a felhevült fűtőszálak tözsomszédságában.

Boldogan bámultam a képernyőt, mely jelezte, hogy körülbelül három óra múlva az egész űrhajóban lélegezhető levegő és kellemes hőmérséklet lesz, nem is sejtve, hogy az emelkedő értékek milyen veszélyt hordoznak magukban.

Az egész egy pillanat műve volt, szinte fel sem fogtam, mikor megtörtént.

A fűtőszál begyújtotta a hidrogéngázt, a tartály pedig felrobbant. A lángok épp csak egy másodpercre lobbantak fel, aztán azonnal kialudtak, amikor az űr vákuuma kiszippantotta az oxigént. Az elszabaduló erő kitepte a modul falát és mindent – a létfenntartó rendszer számítógépét, csöveket, vezetékeket, tartalék palackokat, szétforgácsolódott műanyag és fémdarabkákat, és engem – kirepített a világűrbe.

Pörögtem a semmiben, miközben a szkafanderem eszeveszett csipogással jelezte, hogy bajban vagyok. De ezt magamtól is tudtam, mert, ha nem látom a sisakomon keletkezett repedést, akkor is rájöttem volna a hasamban nyilalló pokoli fájdalomtól és az űrruhámat átszakító, forró csődarabból, hogy csak percek vannak hátra az életemből.

Ordítottam és káromkodtam. A robbanás messze repített a *Nightingale*-től, láttam, hogyan távolodok tőle, de a pánik és a fájdalom elködösítette az agyamat. A mai napig nem tudom, hogyan kapartam össze annyi akaraterőt, hogy bekapcsoljam a szkafander stabilizátorait, de megtettem.

Az űrruha hajtógáz-löketekkel fékezte le a pörgést és a hajótól való távolodást, de ez alatt elhasználta a készlete hetven százalékát. Ott lebegtem kínok között a *Nightingale*-től négy és félezer méterre. Láttam, hogy a hajó is kibillent stabil pályájáról és roncsdarabokat, meg a *Philomelát* maga után húzva sodródik a semmiben.

Kényszerítenem kellett magam, hogy ne a hasamból kiálló acélcsővel foglalkozzak, hanem azzal, hogy mielőbb visszajussak a hajóra. Az űrruha rögvest elzárta a sérülést, a nanitjaim pedig már hozzáláttak a fertőtlenítéshez. Ha nem jutok vissza a hajóra, úgymint mindegy lesz, hogy vascsővel a hasamban halok meg vagy anélkül.

– Ne ess pánikba... – ziháltam magamnak mintegy biztatásképp, és bekapcsoltam a szkafander mini hajtóművét.

Csak egy nagyon kevés hajtógázt hagytam a fékezésre, mert utol kellett érnem a

Nightingale-t. A hajó ráadásul lomhán forgott és az acélsodronnyal saját törzsére tekerte a hozzá képest apró bogárnak tűnő *Philomelát*.

Túl gyorsan ütköztem neki a hajó oldalának, mert elszámoltam a lassításra szánt gáz mennyiségét. Lepattantam róla, de a forgó hajótörzsből kiálló egyik antenna oldalba kapott és magával sodort. Őrült tánc kerekedett az űrben, én, a *Philomela* és a *Nightingale* halálos keringője.

Nagy nehézségek árán sikerült megkapaszkodnom az acélsodronnyban és visszaszenvedtem magam a szétrobbant gyűrűbe ugyanazon a lyukon, amin keresztül kirepültem. Láttam, hogy semmi sem maradt a létfenntartó rendszerből, két-három csőből még mindig gáz és víz szivárgott, mely azonnal megfagyott, ahogy az űr hidegével érintkezett. Vezetékekből szikrák pattogtak ki, apró törmelékek kavarogtak pici tornádók módjára a gravitáció láthatatlan parancsának engedelmességgel.

Azt hiszem, egy pillanatra elvesztettem az eszméletemet, de valami belső készlet, vagy talán a nanitok állhatatos munkája észhez térített, így sikerült leválasztanom a gyűrűből a sérült részt. Először a modul egyik ajtaját zártam le, aztán átevickéltem a gyűrű túlsó felére és ott is lezártam.

Most mit csináljak? A hajó forog, a *Philomelát* rángatja, mint valami istenverte papírsárkányt, ki tudja mekkora károkat okozva benne, eközben pedig a beleimet talán csak a szerencse tartja a helyükön.

A nanitok valamilyen fájdalomcsillapító, zsibbasztó munkát végeztek, de így is a kínok kínját álltam ki. Legszívesebben máris megszabadultam volna az átkozott csőtől, csak hogy ezt nem tehettem, amíg nem állítottam helyre a nyomást az egész űrhajóban. De ez órákig tartana és egy újabb robbanás rémével fenyegetne...

Nem, nem, nem, dehogy! Megráztam a fejem, hogy a szédülés elmúljon. Nem kell az egész hajóban visszaállítani a nyomást. Elég csak egy szűkös kis helyiség az elsősegélyhez.

Átkapaszkodtam a következő gyűrűbe és a kriogén szarkofágok melletti szekrényekből magamhoz vettem mindent, amire szükségem lehetett: gézt, tampont, ollót, kapcsolót, antibiotikumot és bivalyerős fájdalomcsillapítót, aztán visszaküzdöttem magam az első szintre és onnan a zsilipkamrába. Kínok közepette belebegtem a zsilipbe – megint ordítottam –, majd magamra zártam az ajtót és megparancsoltam a nyomáskiegyenlítőnek, hogy mit sem törődve a hajótestben vagy az azon kívül uralkodó nyomással, varácsoljon nekem ide százegy kilopascalnyi kellemesen hűvös levegőt, de rohadt gyorsan.

A zsilipnek mindehhez nyolc perc kellett. A hőmérsékletet mínusz hat Celsius fokra sikerült felfűtenie, de folyamatosan emelkedett. Levettem a sisakomat és lehámoztam

magamról az úrruhát.

– A bűdös francba... – szuszogtam összeprésett szájjal, miközben óvatosan körbevágтам a szkafandert a vascső körül. A hidegtől kicsi pamacsokat leheltem ki.

Fogalmam sincs, minek az alkatrésze állt belém, de szerencsémre nem túl mélyre fúródott és az ominózus pillanatban izzott, így szinte nyomban kiégette a sebet. Telebőködtem magam elefántnak is elegendő fájdalomcsillapítóval, majd megfogtam a cső végét és húzni kezdtem.

Nem tudom, honnan a csudából jutott eszembe épp most a második osztályos testnevelés tanárom, de minden átkomat órá zúdítottam. Ha élnek még leszármazottai, hát az tuti, hogy most csuklási roham kerülgeti őket.

Kijött a cső, de csodák csodájára a beleim a helyükön maradtak. Megbizonyosodtam róla, hogy a belső szervek nem sérültek, aztán antibiotikumot fecskendeztem a sebbe, hogy egy kicsit megkönnyítsem a nanitok dolgát. Elviekben egymaguk is elegendőek könnyebb fertőzések leküzdésére, de tizenhét fényévre minden orvosi ellátástól nem akartam esélyt adni egy csúnya kórságnak.

A seb zárása sem volt épp leányálom, de mikor végeztem vele, kimerülten nekidőltem a zsilip falának és azt hiszem, úgy egy órára elbóbiskoltam.

Vészjelzés fáradhatatlan csipogása ébresztett. A zsilipkamra oxigénkészlete a kritikus szint közelébe esett, így el kellett hagynom a rögtönzött baleseti osztályt. Magamra vettem egy másik, feltöltött úrruhát a zsilip tárolójából, amely a felirat szerint épp Kensay Humbert századosé volt. Kiszivattyúztam a levegőt a zsilipből, aztán óvatosan visszamásztam a hajótestbe.

A vákuum elvégezte a takarítást helyettem, legalábbis a két alsó szintről minden mozdíthatót kirántott a lyukon. Felmásztam a legfelső szintre – útközben láttam, hogy az ingyenc százados és az orosz mirelithús beékelődött két korlát közé, így maradtak néma útítársaim –, és a vezérlőpult előtti székbe szíjaztam magam.

Éreztem, hogy a morfium alapú fájdalomcsillapító elködösíti a gondolataimat.

Hűséges segítőtársam, a szkafander kiterjesztett valósága tönkrement, így a saját emlékezetemre kellett hagyatkoznom. A magolás meghozta gyümölcsét: némi hezitálást követően még bedrogozva is sikerült eltalálnom a pályamódosító vezérlését. Az ionhajtóművek azonnal munkához láttak, hogy megállítsák a *Nightingale* forgását.

– Hát, ezzel megvolnánk... – szusszantam kimerülten, szemem előtt szétcsúsztak a vezérlőpult fényei. – Most már csak a létfenntartást kéne rendbe hozni.

Ahogy a földi mérnökök a fejembe verték, a *Nightingale* három, egymástól független levegőrendszerrel rendelkezett. Ha nem tévedek, én most csak az egyiket csináltam ki, igaz,

azt nagy hatásfokkal tettem. A másik kettő a második, illetve harmadik gyűrű egyik moduljában várta, hogy bekapcsoljam és megint felrobbantsam vele a hajót.

Nem kockáztathattam, ellenőrzés nélkül nem indíthattam el újból. Eredetileg várni akartam a hajó diagnosztikájával, mert körülbelül hat-hét órát vesz igénybe, és nekem már nem sok levegőm maradt, ha ki is kellene javítani valamit. Most mégis rákényszerültem, így parancsba adtam a számítógépnek, hogy futtassa le a teljes ellenőrzést, amíg én pihenek egyet.

Alvás közben legalább kevesebb oxigén fogy.

9. fejezet

Javítás

A diagnosztika pár pillanattal az után fejeződött be, hogy felébredtem. A fájdalomcsillapítótól azonban csak lassan jöttem rá, hogy tényleg ébren vagyok, nem pedig álmodom. Tompa zúgást hallottam a fülemben és a fejemet olyan kótyagosnak éreztem, mintha szétrúgták volna.

Mikor kellően magamhoz tértem, átnéztem a diagnosztika kimenetét. A vészhelyzeti napló részletesen beszámolt a robbanásról és az azt megelőző pillanatokról. Ebből tudtam meg, hogy az egyik hőmérsékletmérő gomba meghibásodása okozta a bajt, és a számítógép nagy bölcsen javaslatot tett a többi mérőgomba felülvizsgálatára.

Na, jó, de hogyan és mivel cseréljem ki, ha szükséges lesz?

Visszamentem a zsilipkamrába a tönkrement úrruháért. Eltartott egy darabig, mire felfeszegettem a gerinctájékon található memóriablokkot, és még tovább, mire csatlakoztattam a központi számítógéphez. Hála az égnek, az előrelátó mérnökök úgy alakították át a memóriablokkot, hogy kompatibilis legyen ezzel a régi hardverrel, és a fájlokat is olvasni tudta a *Nightingale* vezérlése.

Vagy háromszor kellett megnéznem az animációt, amiben a mérőgomba cseréjét magyarázta az adatbázis, mert egyszer belealudtam, másodjára pedig elröhögtem magam azon a kifejezésen, hogy gomba. A nevetéstől percekig nem kaptam levegőt, de aztán rosszul lettem, felfordult a gyomrom és elhánytam magam. Nem akarom részletezni, hogyan nézett ki a sisakom belseje...

Józanabb pillanataimban aggódtam, hogyan fogom elvégezni az alkatrész cseréjét, amely nélkül jó, ha négyórányi levegőm maradt. Muszáj volt munkához látnom, bármilyen beszámíthatatlan is lettem a fájdalomcsillapítótól – amelynek hatása egyébként érezhetően csökkent, mert újra sajtolt a hasfalam.

Kicsatoltam magam a székből és ellebegtem a zsilipkamráig. Itt fogadott a következő aggasztó meglepetés: a kamrába ugyan bejutottam, de a külső ajtó nem nyílt ki. A kamra számítógépe valamilyen errorról hadovált, de nem voltam annyira magamnál, hogy megértsem, mi történt. Nem tehettem mást, a felrobbant modulon keresztül kellett elhagynom a *Nightingale*-t. Mivel a hajótestben jelenleg nulla légnyomás uralkodott, egyszerűen kinyitottam a modulzáró ajtót és nyitva is hagytam.

Ordító ostobaságokat követtem el, mire kiszerecsétlenkedtem magam a világűrbe és eljutottam a *Philomelá*hoz. A magammal hozott kicsi alkatrészcsomagba gyakran cserére

szoruló elemeket rejtettek és akadt köztük hőmérsékletmérő gomba is. Szidtam magam a hányásszagú ürrohában, amiért nem a diagnosztikával és a cserealkatrésszel kezdtem. Az egész kis vacak elfért a tenyeremen, de majdnem megölt és a pusztulás felé sodorta a hajót.

Nem csak a mérőgombát, de a legtöbb tartalék alkatrészt is felnyaláboltam és az ürroha tucatnyi kis zsebébe tömködtem, hogy ne kelljen folyton-folyvást úrsétát tennem, ha valamit ki kell javítani. Az övemhez csatoltam az élelmiszert tároló ládát és eltaszítottam magam a kis hajótól.

Amikor újra a *Nightingale* felé lebegtem, megláttam, mi történt a zsilipkamra külső ajtajával: a sodródás alighanem hozzácsapta a *Philomelát* és eltörte az automatikát. A kerek ajtón nagy horpadás látszott. Fogalmam sem volt, hogy fogom megjavítani.

Mikor a lyukon keresztül visszamásztam a hajóba és alaposan lezártam magam mögött a sérült modult, hozzáláttam a mérőgomba cseréjéhez. Egyszer kitérőt kellett tennem a vezérlőbe, hogy megnézzem, melyik panelt kell eltávolítani, de fél óra alatt végeztem a feladattal.

– Na, most ugrik a majom a vízbe. – Elértem a kritikus pillanathoz, megint be kellett kapcsolnom a levegőrendszert. Ha ez is elszáll, de életben maradok, még egy lehetőségem maradt, hogy levegőt varázsoljak a hajóba, csak elég időm nem lesz hozzá.

Okulva a legutóbbi esetből, hermetikusan lezártam a modult, amely otthont adott a levegőrendszernek, és a vezérlőből kísértem figyelemmel a folyamatot. Közben az ürrohám oxigéntartaléka a sárga szintre süllyedt, így fél szemmel azt néztem, mennyi időm maradt a szkafanderben és mennyi idő, mire a hajóban elég nagy lesz a nyomás ahhoz, hogy levehessem a sisakot. A két érték valahol középen találkozott.

Körülbelül háromnegyed órával később már eléggé biztos voltam benne, hogy ezúttal nem fogok felrobbanni. A fájdalom ismét kezdett elviselhetetlenné válni, ezért a szkafander egyik erre a célra szánt egészségügyi szelepén keresztül beadtam magamnak még egy adag morfiumot. A szer gyorsan hatott és megint elbódított. Az ürrohában csökkenő oxigénszint és a kábítószer együtt megtették a hatásukat: rövidesen fogalmam sem volt róla, hol vagyok és mit csinállok, de a számítógép szerencsére nem igényelte a közreműködésemet.

Az térített észhez, hogy már fulladozok és muszáj levennem a sisakomat. Rápillantottam a nyomáskijelzőre és láttam, hogy még mindig túl kicsi az oxigénszint. Odalöktem magam a plafon közelében elhelyezett szellőzőhöz, lecsatoltam a sisakot és a számat a nyíláshoz tapasztottam. A friss oxigén üdítően hatott a szervezetemre, ki tudtam bírni addig, míg a hajóban mindenhol elfogadható szintre emelkedett a nyomás.

Végre szó szerint fellélegezhettem. A nyomás tovább nőtt, nem ingadozott, nem eresztett

sehol, a felrobbant modul sikerült teljesen elzárnom a hajó többi részétől. Azért a biztonság kedvéért még egyszer lefuttattam a diagnosztikát, most, hogy nyomás alá került a *Nightingale*. Már ráértem, nem kellett küzdenem az életben maradásért.

A hőmérséklet tizenöt Celsius fokra kúszott, így lehámoztam magamról az összehányt úrruhát, visszacsatoltam magam a székbe, és pillanatok alatt elaludtam a fáradtságtól és a morfiúmtól.

Őrült álmokat láttam: a *Nightingale* a Nagy Üresség felé sodródott, amelyből hosszú, fekete karok nyúláltak felém, megpróbáltak elkapni, hogy összeroppantsák a hajót. Kétségbeesetten indítgattam a hajtóművet, hogy megszökjek előlük, de valamilyen örvénybe kerültem... A *Nightingale* hirtelen már nem az úrben, hanem az óceánban lebegett és süllyedt a sötétségbe az annak mélyén megbújó falánk száj felé...

Verejtékben úszott az arcom, mikor felébredtem. Rémülten néztem körül, de a hajóban nyugalom és csend honolt, a légnyomás stabilizálódott százegy kilopascalon, a diagnosztika pedig már végzett. Kritikus hibákat kerestem – hármat találtam, de mind a sérült modulhoz kapcsolódott –, de csak gyorsan futottam át, mert rájöttem, hogy farkas éhes vagyok. Kibontottam egy tál fagyasztott borsófőzeléket, felmelegítettem a második szinten található konyhában, aztán visszamentem a vezérlőbe, hogy evés közben ne a két hullát kelljen bámulnom. Emlékeztettem magam, hogy hamarosan el kell tüntetnem őket, mert ha felolvadnak, a szag kellemetlen lesz.

Miközben az elmúlt tizenkilenc év legjobb főzelékét ettem, azon gondolkoztam, mivel helyettesítsem a rossz zsilipkamrát. Elsőnek rögtön a sérült modul jutott az eszembe, de, hogy használhassam is, fel kellett hozzá áldoznom még egy helyiséget, amelyet kis átalakítás után nyomáskiegyenlítésre használhattam. A szakaszáró ajtók erősek voltak, jól bírják a strapát, erre lettek kitalálva, de tudtam, valahogy módosítanom is kell majd a levegőrendszert, hogy külön tudjam szabályozni a zsilipnek használt modul légnyomását.

Eddig jutottam a gondolatmenetben, mert ekkor valami váratlan vonta magára a figyelmemet.

A hajótesten halk koppanást hallottam. A borsófőzelék megdermedt a számban, füleltem, de aztán arra jutottam, hogy talán csak egy mikro-meteoroid ütődött a *Nightingale*-nek.

Azonban, mielőtt folytathattam volna az ebédemet, újabb koppanás hallatszott. Azután még egy, majd egy huppanás, mintha valamilyen nehéz tárgy dőlt volna neki az egyik modulnak.

Kicsatoltam magam a székből és hallgatóztam. Kipp-kopp, kipp-kopp, hupp...

A *Philomela* csapódna neki a hajónak? Vagy valamilyen másik letört roncsdarab? De hát

mitől? Nem történt pályamódosítás, a hajó stabilan keringett tovább a csillag körül – gyorsan vettem azért egy pillantást az egyik képernyőre, hogy megbizonyosodjak erről.

Kopp-kopp...

Hirtelen rájöttem, hogy nem mindig ugyanonnan hallom a hangot. Először a sérülés környékén hallottam, aztán pár méterrel arrébb, a nagy huppanás pedig a zsilipkamrától jött.

Most pedig közeledett felém.

Kopp-kopp...

Mi a fene lehet ez? A tanácstalanság miatt kezdtem aggódni. Ha ez valamilyen szerkezeti meghibásodás előjele, amelyet csak most hallok, hogy nyomás alá került a hajó, akkor nagyon nagy bajban vagyok.

A koppanások már a fejem fölött hallatszottak. Egyértelműen a külső burkolattal történt valami, az adta át a rezgéseket az alatta lévő rétegeknek. Kezemet a plafonra tettem és megütöttem kicsit. Erre a kopogás abbamaradt.

Aztán pár pillanattal később megint meghallottam, most a második gyűrű felől. Elhagytam a vezérlőt és átsuhantam a konyhába, majd onnan az egyik kutatómodulba, ahol Humbert százados és az orosz holtteste beékelődött a korlát alá.

Kopp-kopp.

Oldalra kaptam a fejem. A modult, ahol álltam, bevilágította a sejtelmes fény a kilátó felől. Onnan hallottam most a kopogást. Lassan haladtam előre a kapaszkodókkal, hallgatóztam, hátha hallom máshonnan is a zörejt, de mindig csak egy adott helyről érkezett, soha sem két különböző pontról.

A 40 Erdani-A fénye elvakított, épp a burával szemben ragyogott. Emiatt először nem is vettem észre a kilátón kívül lévő árnyékot.

Mikor a szemem hozzászokott a fényhez és közelebb lebegtem, akkor döbrentem rá, mit látok. Azonban a látvány olyan valószínűtlen volt, hogy az agyam rögtön értelmes magyarázatok után kezdett kutatni, és amikor egyet sem talált, akkor következett a rettegés...

A kilátó vastag üvegén kívül egy alak lebegett az űrben és engem nézett. Hiába futkosott a hátamon a hideg, nem tudtam megállni. Odasuhantam hozzá, a szám kiszáradt, ziháltam és verejtékes lett a homlokom. Elkaptam a kilátó melletti kapaszkodót és az alak szemébe bámultam.

Az agyam még mindig kereste a válaszlehetőségeket, melyek közül a legszimpatikusabbnak jelenleg a lázálom tűnt, a kevésbé tetszetősnek, bár mindenképp reális lehetőségnek pedig az, hogy teljesen elment az eszem.

Az alak sápadt kezét az üvegre tapasztotta, mintha arra várna, hogy én is tegyem oda.

Engedelmeskedtem a készítésnek és tenyeremet a tenyeréhez nyomtam.

Elmosolyodott, szinte angyalian, én pedig rekedt hangon suttogtam a nevét: – Nika?

10. fejezet

Kísértés

Nika ugyanúgy nézett ki, mint amikor utoljára láttam. A *Unity* szokásos, kék kezelábasát viselte, vállán ott virított az űrállomás jele és az ESA logója. Szkafander nélkül lebegett a vákuumban, hosszú, szalmaszöke haja úgy úszott körülötte, mintha víz alatt lenne. Arcának minden részlete emlékeket ébresztett bennem: mandulavágású, égkék szeme, a keskeny hézag a metszőfogai között, a halvány szeplők és a két kis gödröcske az arcán, ami csak akkor bukkant elő, ha elmosolyodott...

Behunytam a szemem, mélyeket lélegeztem, próbáltam másra koncentrálni, de amikor kinyitottam, a jelenés még mindig ott lebegett az ablaknál. A nevemet tátogetta és másik kezét is az üvegre tapasztotta. Őrült gondolat fogant meg a fejemben: be akartam engedni, hogy magamhoz ölelhessem, hogy újra érezzem a testének melegét, a bőrének illatát és hallhassam a hangját.

– Megbuggyantam – motyogtam magam elé.

Elfordultam az ablaktól és otthagytam a kísértetet.

Kísértet, te jó ég, ember, hiszen tudós vagy! – korholtam magam. A legvalószínűbb, hogy a morfium megzavarta az agyam, ezért hallucinálok. Nem szabad elrugaszkodnom a valóságtól, különben itt halok meg a mélyűrben.

A vezérlőbe mentem. A kapcsolók és gombok erdeje láttán támadt egy ötletem. Elvégeztem egy letapogatást az űrhajó külsején és ellenőriztem a külső kamerákat, de az érzékelők nagy része megsemmisült, mikor a hajótörzsre csavarodó *Philomela* ledarálta őket. Azonban a kilátó melletti kamera működött és ugyanazt mutatta, amit az üvegen is láttam: a Nika formájú jelenés ott lebegett kint és a kamerába bámult. Mintha várt volna rám.

Megdörzsöltem az arcom és leráztam a kezemről a verejtéket; a cseppek kis gömbökként lebegtek körülöttem.

Bekapcsoltam a hőkamerát, amelyet eredetileg arra használtak, hogy a burkolat hőmérsékletéről valós képet kapjanak. Döbbenet tapasztaltam, hogy a hőkamera nem látja a vendéget, csak a sötétkék űrt mutatta az űrhajó némileg világosabb kék burkolatán és a kupola sárga foltjain kívül.

A pulzusom az egekbe szökött, mióta megláttam az alakot. Tudtam, hogy valamit kezdenem kell magammal, talán másik, gyengébb fájdalomcsillapítóra kell váltanom, amitől nem hallucinálok, még akkor is, ha nehezebben fogok mozogni. Az egészségügyi szekrényből elővettem egy vérnyomásmérőt, EKG-t és lázmérőt. A vérnyomásom és a pulzusom a plafont

verdeste, de az EKG és a testhőmérsékletem normális keretek között maradt.

Épp a lázmérőt kapcsoltam ki, mikor minden előjel nélkül, hangosan sisteregni kezdett a hangszóró. Ijedtemben elengedtem a lázmérőt, amely elúszott a levegőben.

A vezérlőhöz suhantam és kerestem a belső kommunikátor irányítását, de az eredeti szkafanderem sűgője nélkül, morfiumtól kótyagos fejjel nem találtam meg.

– Ru... sel... – hallottam az akadozó hangot a sistergésben. – Russ... Itt va...

Éles sípolás hallatszott, a fülemre kellett szorítanom a kezem. Aztán visszatért a sistergés és recsegni kezdett a hangszóró. A szótöredékekben Nika hangját véltem felfedezni, és ez elég volt hozzá, hogy teljesen lebénuljanak az izmaim. Csak lebegtem ott, a vezérlőpultba kapaszkodtam és az egyik fekete monitoron saját, rémült arckifejezésemet bámultam. A szemem kigúvadt, nyitott szájjal ziháltam, miközben magamban azt ismételttem, hogy ez lehetetlen, ez lehetetlen...

– Russell.

A sistergés elhalkult, Nika hangja kitisztult.

– Itt vagyok, Russell.

Ez lehetetlen, ez lehetetlen...

– Kérlek, válaszolj nekem! – könyörgött a hang. – Tudom, hogy hallasz engem. Tudom, hogy ott vagy. Nagyon hiányzol.

Te is hiányzol, gondoltam. Válaszolni akartam a hangnak, de félttem is tőle, mi történik, ha reagálok a könyörgésre – talán átlépek egy küszöböt, ami után nincs visszaút, és végérvényesen elvesztem a józan ítélőképességem.

– Olyan sok mindent szerettem volna mondani még neked. És annyi mindent szerettem volna még átélni veled. Kérlek, válaszolj Russell! Legalább a hangodat hadd halljam.

Nem bírtam tovább ellenállni a kísértésnek:

– Ki vagy te?

– Hogy érted ezt? Nika vagyok... természetesen.

Megráztam a fejem.

– Nem. Az lehetetlen. Nika meghalt.

Hosszú csend következett, majd Nika hangja újra megszólalt, halkán, gyászosan:

– Tudom.

– Azt akarod mondani, hogy Nika szelleme vagy? – Nevetségesen éreztem magam, amiért kimondtam ezt a szót, el is nevettem magam, keserűen, fájdalmasan, saját bolond fejemet röhögtem ki.

– Nika vagyok – jött a határozott válasz. – A te Nikád.

– És hogy kerülsz ide?

– Hisz megüzentem neked, nem emlékszel? *Várom rád a csillagok között.*

– A sírkő...

– Úgy üzentem, ahogy tudtam. Látni akartalak téged, csak még egyszer.

– És ezt el is kellene hinnem? Hogy Nika szelleme üzent nekem a saját sírfeliratával, és itt találkozom vele, tizenhét fényévre a Földtől?

– Russell, az univerzum hatalmas. És még a töredékét sem értjük a titkainak. Én sem értem, hogy kerültem ide. Nem értem, mi vagyok... De tudom, hogy ki vagyok: Nika Laukkanen, az ő érzéseit érzem, az ő gondolatait gondolom. Szeretlek és hiányzol nekem.

Most én hallgattam el. A beszélgetés pusztá ténye ellentmondott a józanésznek. De olyan fájdalmas emlékeket ébresztett fel bennem, amelyek félresöpörték a józanságot.

– Te is hiányzol nekem.

– És szeretsz még?

– Mindennél jobban.

– Akkor engedj be!

Nem válaszoltam. Nem tudtam megmondani honnan, de egy balsejtelem azt súgta, valami nagyon rossz dolog történne, ha beengedném a hajóba.

– Russell?

Még mindig nem feleltem neki. Visszatért a félelem, mely megbénította az izmait.

– Olyan hideg van itt kint, Russell... És szeretnék újra magamhoz ölelni. Kérlek, engedj be! Engedj be és akkor újra együtt lehetünk.

– Nem – mondtam rekedten, de határozottan. – Te meghaltál.

– De most újra itt vagyok!

– Nem, nem – csóváltam a fejem, miközben próbáltam megőrizni a hidegvéremet. – Te nem vagy valóságos. Csak a képzeletemben létezel.

– Hadd bizonyítsam be az ellenkezőjét! – könyörgött a hang. – Russell, gondolkozz! Ha csak a képzeletemben létezek, mi okod lenne félni tőlem? Csak azért félsz, mert igenis valóságosnak gondolsz, de nem mered bevallani magadnak.

– Hallgass! – sziszegtem a kommunikátorba.

Az igazsághoz hozzátartozott, hogy egy részem tényleg nem hitte el, hogy ez az egész csak hallucináció. Nem először keringett az ereimben kábítószer. Az egyetem alatt kipróbáltam a marihuánát, az extasyt és a silenciumot is, és egy csúnya biciklibaleset miatt kaptam morfiumot. Soha nem hallucináltam egyiktől sem. Persze rá lehetne fogni ezt az egészet a Nika halála miatt érzett gyászra és poszt-traumatikus stressz szindrómára, de a baleset óta

eltelt közel másfél évben nem jöttek elő hasonló téveszmék.

Azonban, ha a nyílt űrben lebegő elhunyt menyasszonyom nem pusztán lázálom, akkor sokkal nagyobb volumenű tényeket kell felfognom a világból, mint egy harmincnégy éves küldetés a mélyűrbe...

– Russell.

– Hallgass!

– Csak egy valamit hadd mondjak még, és utána esküszöm, békén hagyjak.

Tudtam, hogy úgysem nyugszik, amíg el nem mondja, amit akar. Nika hihetetlenül akaratos egy nő volt és be nem állt a szája...

Te jó ég, gondoltam, már úgy tekintek rá, mintha tényleg ő lenne!

– Mit akarsz mondani?

– Menj a kutatómodulba és nézz bele a mikroba tartályba.

– Minek?

– Csak nézz bele. Ígérem, nem fogod megbánni.

Hát persze...

Minden jobb érzésem ellenére úgy tettem, ahogy kérte. Átmentem abba a modulba, ahol Kensay Humbert és az orosz technikus teste olvadozott, majd kis keresgélés után megtaláltam az üvegtartály belső ajtaját. A tartályt úgy alakították ki, hogy a kísérlet időtartama alatt aprócska lakói, a medveállatkák ki legyenek téve az űr vákuumjának, a sugárzásnak és a fénysebességhez közeli utazás hatásainak, de egy miniatűr, húszszor húsz centis zsilipen keresztül be lehetett emelni a hajótestbe.

Miután az emelőszerkezet leereszkedett és kinyithattam a kicsi zsilipkamra belső ajtaját, egy védőkesztyűvel megfogtam az akváriumot.

Nem hittem a szememnek: a tartályban egy ezüst gyűrű lebegett, foglalatában picike kővel. Jól ismertem ezt az ékszert, hiszen én húztam Nika ujjára. És vele együtt temettük el a nyírfa alatt, a tó partján.

– Megtaláltad? – hallatszott a hangszóróból.

Kinyitottam a doboz fedelét és kivettem belőle a gyűrűt. Igazi volt, éreztem a fém hidegségét, a kristály apró egyenetlenségeit.

– Most már elfogadod, hogy igazi vagyok?

Mikor a gyűrű kellőképp felmelegedett, lehúztam a kesztyűt és a saját kezembe fogtam. Átlebegtem vele a kilátóhoz. A jelenés most is ott várt, figyelt engem és mosolygott.

– Nem tudom, hogy mi vagy – kezdtem remegő hangon. – De amíg rá nem jövök, ebbe a hajóba be nem teszed a lábad!

A kísértet mosolya eltűnt és olyan képet vágott, mintha megbántottam volna. Szomorú arcvonásai szíven ütöttek és megint azon kaptam magam, hogy be szeretném engedni a hajóba, meg akarom ölelni és csókolni, hogy újra nevetni lássam.

Pontosan ezért kellett mindenáron ellenállnom neki.

11. fejezet

Gyötrődés

A kísértet nem tágitott. Órákkal később is ugyanott lebegett, de csak a kamerával figyeltem, nem akartam szemtől szemben találkozni vele. Amióta megsértettem, a hangját sem hallottam a kommunikátorból. Ez egyáltalán nem volt jellemző Nikára, aki sosem hallgatott el, még akkor is órákig dohogott magában, ha valaki bántotta.

Én közben megpróbáltam logikusan átgondolni ezt a valószínűtlen helyzetet. Ellenőriztem a kommunikátort és a külső szenzorokat, hátha valami meghibásodásra vagy korrump programokra bukkanok, de mivel nem értettem ilyen részletesen az informatikához, a lehetőségeim korlátozottak voltak. A tönkrement szkafander adatbázisában sem találtam arra vonatkozó tanácsokat, hogy mit csináljak, ha ki akarok zárni valakit a kommunikátorból.

A hajó eközben tovább haladt csillag körüli pályáján. A navigációs számítógép javítását gyorsabban elvégeztem, mint számítottam rá: egy szimpla újraindítás életre keltette és láthatóan jól működött. A pontos pályaadatokból megtudtam, hogy a keringési időnk százhuszónhárom nap, az elliptikus pálya apocentrumát pedig akkor érjük el, mikor a 40 Eridani-A és két kísérőcsillaga közé kerülünk.

Ha be tudnám indítani a fúziós hajtóművet, amíg a hajó a csillagokhoz legközelebb tartózkodik, a scramjet tölcserje sokkal nagyobb hatásfokkal működne az egykori gázfelhő maradványaiban. Gyakorlatilag napok alatt képes lenne annyi hidrogént összegyűjteni, hogy attól kezdve már nem a deutérium cellákat fogyasztaná. Ezek ugyanis erősen kimerültek és nem érném el velük a kellő sebességet. A földi mérnökök számítottak erre és a felkészülés egyik legfontosabb gyakorlata a *Philomela* üzemanyagcelláinak eltávolításáról és a *Nightingale* hajtóművébe való beillesztéséről szólt. Csakhogy senki nem készített fel arra az eshetőségre, hogy egy kísértet vár majd odakint, ha kimegyek szerelni.

Legjózanabb pillanataimban elindítottam egy színeképelemzést. Érdekelt milyen mennyiségben fordul elő hidrogén ebben a rendszerben, ami számomra a legértékesebb. Mikor elkészült a színeképelemzés, átfutottam az oldalnyi hosszúságú listát, mely a leggyakoribbtól a legritkébbig sorolta fel az elemeket: *hidrogén, hélium, berillium, oxigén, kén, szén, titánium, nikkel, vas*.

Ez nagyon furcsa, ráncoltam a homlokom. Éppenséggel senki se nevezhet szakértőnek asztrofizikából, de annyit azért tudtam, hogy nem kellene szénnél nehezebb elemet találnom ekkora mennyiségben, ehhez képest a szén után egy hatalmas ugrással megjelent a titánium.

Két ujjammal a halántékomat dörzsölgettem. Nem értettem, mi történik itt, az egész

annyira zavaros és érthetetlen...

Hirtelen a hasamba nyilalt a fájdalom, amitől összerándultam. Egy ideig próbáltam türtőztetni magam és nem vettem be fájdalomcsillapítót, hogy ésnél legyek, de pár órával később a kín már olyan mértékű lett, hogy épp amiatt nem tudtam józanul gondolkodni.

Ismét élveztem a morfium mellékhatását. Egy egész ampullával beadtam magamnak és forgott velem a világ.

Nika járt az eszemben, a pillanat, amikor meglátta a gyűrűt, amely most ott pihent az overalloom felső zsebében. Kitapintottam, aztán kivettem és forgatgattam a kezemben. Igazi aszteroidáról származó kristályt illesztettek a foglalatba, és igencsak megkérték az árát. Egy skót ékszerbirodalom leszerződött az Andromeda Aerospace-szel, amely aszteroidák bányászatából termelt óriási profitot, az ékszerész cég pedig potom áron jutott hozzá a hétköznapi kristályokhoz, melyeket csak egyetlen körülmény tett különlegessé: az, hogy a világúrból származtak.

A kis kristálynak épp olyan színe volt, mint Nika íriszének...

A *Philomeláról* behozott csomagból kivettem az egyetlen személyes holmit, amit magammal hoztam: egy fényképalbumot. Kábán lapozgattam át a képeket: anya és apa az esküvőjükön; Franklin, Henry és én gyerekekként vidéken, valami családi kiránduláson; egy csoportkép az egyetemi haverjaimról, ahogy sörözgetünk a tábortűz körül; egy szelfi Nikáról és rólam a súlytalanságban; Nika meztelenül elterülve az ágyon, a hotelszobában; Nika az állatkertben az elefántokkal...

Próbáltam felfedezni különbségeket a fénykép és a jelenés között, valamilyen árulkodó jelet, ami azt bizonyítaná, hogy nem egy szellemet láttam – de semmit sem vettem észre. Még a mosolya is ugyanolyan volt, mint a képeken.

Látni akartam őt, a morfium pedig cselekvésre ösztönzött. Kicsatoltam magam a székből és a kilátóhoz lebegtem. A kísértet némán követett a tekintetével. Nem mosolygott, de amikor megkapaszkodtam a bura mellett, az üvegre tette a kezét. Most nem viszonoztam, csak a szemét néztem, a gyönyörű, kék íriszét.

– Nem kell, hogy elválasszon minket ez az üveg – hallatszott a hangja a kommunikátorból, de a szája közben nem mozgott.

– De... de kell.

Megcsóválta a fejét, hosszú haja fátyolként hullámozott.

– Semmi szükség rá. Csak meggátolja, hogy egymáshoz érjünk. Vagy te már nem is akarsz megérinteni?

Elengedte az üveget és végigsimította saját testét, a nyakától a derekáig, lassan, ami

régebben mindig beindított.

Nem válaszoltam neki, jóllehet, a fülemben dübörgött a vér.

– Vágysz még rám, ne is tagadd. Én olyat adtam neked, amit Carleigh sosem pótolhatott.

– Honnan tudsz te Carleigh-ról? – kérdeztem döbbsen.

– Semmi baj. Nem haragszom. Én nem az a fajta lány vagyok, hisz tudod... – Miközben beszélt, overallja zipzárját lehúzta egész a köldökéig és becsúszta a kezét a melléhez. – Talán még emlékszel. És újra érezheted. Örökké a tiéd vagyok, ezen nem változtat semmi. Még a halál sem.

– Hagyd abba.

– Szeretném, ha újra csókolnál, ha újra simogatnál. Érezni akarom, hogy a falhoz szorítás és jó keményen...

– Elég! – kiáltottam fel.

– Mitől félsz, Russell?

– Amitől minden ember: az ismeretlentől.

– Engem ismersz, jobban, mint bárki más.

– Nikát ismertem. Nem tudom, te mi vagy.

– Nika vagyok! – bizonygatta a jelenés, szinte esdeklő tekintettel. – Hallgasd, mit sűg a szíved. Az nem téved.

Röhögtem, de két kézzel kellett kapaszkodnom a korlátba, hogy ne sodródjak el.

– Nika sosem mondana ilyen hülyeséget. Ha most itt lenne, azt mondaná: „légy ésnél és be ne engedd ide azt az izét, te idióta!” És megfenyegetne, hogy fejbe vág egy oxigénpalackkal, ha nem viselkedem.

A kísértet arca elkomorult.

– Biztos? – kérdezte a hang. – Már nem emlékszel arra, mi történt, mikor visszatértünk az Enceladusról? Nem emlékszel, hogy viselkedtem akkor?

Az Enceladus... Nem akartam rá emlékezni. Ki akartam törölni a fejből örökre, mert valahányszor rá gondoltam, azt hittem, belepesztulok.

A morfium elkábított, a gyűrű kicsúszott a kezemből és elúszott. Kapkodtam utána, de egyre csak messzebb löktem magamtól. Elengedtem a korlátot és utána rugaszkodtam, de nem sikerült és átsodródtam a szomszédos modulba. A két néhai űrhajós hullája engem bámult opálos szemével.

– Azt hiszed, mindig erős és magabiztos voltam? – kérdezte a kísértet. – Hát, ez az álca lehullott az űrállomáson. Ott voltál, láttad a saját szemeddel!

– Nem!

Ellöktem magam a két hullától, ahogy kinyújtották felém múmiaszerű kezüket.

– Láttad, mikor először rosszul lettem. Láttad, hogy veszem sorra a lehetőségeket, mígnem az az egy bizonyosodott be, amelyre a legkevésbé számítottunk.

Persze, hogy emlékeztem, nem múlt el úgy nap, hogy ne jutott volna eszembe, de nem akartam szembesülni vele...

– Nézz rám! – parancsolta a hang, mire önkéntelenül felé fordultam.

A jelenés megváltozott, két kezét lágyan a hasára kulcsolta, mintha imádkozna. A hasa megnőtt és egyre csak nőtt tovább, a *Nightingale* hangszórójából pedig megint sisterség szólt, aztán fülsértő sípolás, majd, amikor a sípolás elhalkult, egy újszülött csecsemő keserves óbégatása hallatszott.

– NEM! – ordítottam és a fülemre szorítottam a kezem, a szememet pedig szorosan behunytam.

Azonban így is hallottam a dübörgést és a csapkodást a hajó burkolatán.

– Engedj be! Engedj be, Russell! Nem taszíthatsz el magadtól! Nem fordíthatsz hátat a családnak!

– Hagyj békén!

– Te tetted ezt velem, Russell! Teherbe estem tőled és be kellett szállnom abba a hajóba! Miattad szálltam be és miattad haltam meg! Te tehetsz róla! Jóvá kell tenned a bűnödöt, drágám!

A visításnak, csecsemősírásnak, kopogásnak és dörömbölésnek egy csapásra vége szakadt. Én pedig ott lebegtem magzatpózba görnyedve, a fejemre szorított kézzel és sírtam, mint egy gyerek. Fél szemmel pillantottam a kilátó felé és megkönnyebbülten szakadt ki belőlem a sóhaj, mikor láttam, hogy Nika eltűnt.

Percekig meg se bírtam mozdulni. A hideg rázta a testem, mintha lázas lennék és a homlokom tényleg feltüzesedett. Valahogyan visszaszenvedtem magam a vezérlőbe és a székhez szíjaztam magam. Észrevettem, hogy a sebem átvérzett. Remegő kézzel láttam el magam, közben pedig Nika sápadt arcára gondoltam, amikor közölte velem a hírt: – Terhes vagyok.

Annyira bizarrnak és valószínűtlennek tűnt, hogy akkor először fel se fogtam ennek jelentőségét. Két hete érkeztünk meg a *Unity* állomásra, miután visszatértünk az Enceladusról és a haza utat is hibernálva tettük meg, amelyhez nanitokat adtunk be magunknak. A katonai nanitok, amiket az ESA is használt, természetlenné teszik a férfiakat – persze csak ideiglenesen. A sejt méretű robotok elzárják az ondóvezetékét, ezt mindenki tudta. De úgy tűnt, mint minden fogamzástáplálás, ez sem működött száz százalékosan.

Értetlenül bámultuk a *Unity* orvosi moduljában vetített ultrahang képet. A magzat egy hónapos lehetett – pont annyi idős, amennyit a holdon töltöttünk. A szarkofág tehát a magzat fejlődését is felfüggesztette, de egyetlen nőgyógyászt sem találhattunk, aki megmondhatta volna milyen hatással lesz ez a gyermekre. Az űrhajósok közötti szexuális kapcsolat nem számított újdonságnak, jóllehet tiltotta az ESA szabályzata. De eddig még senki nem esett teherbe odafönt, úgy pedig a Földön sem, hogy a magzat fejlődését egy hibernáció is felfüggesztette.

Nem titkolhattuk el. El kellett mondanunk mindent a földi személyzetnek. Amikor először meghallották, nem is tudták, mit kezdjenek ezzel a szituációval. Órákig vártunk a válaszukra. Közben összehívták az igazgatósági tanácsot és minden szakértőt, akiket csak fel tudtak hajtani. A szarkofágot gyártó orosz cég részéről a vezető kriogenikussal konzultáltak, aki azt állította, hogy a magzat fejlődésében elméletileg nem okozhatott rendellenességet a hibernáció, állatokon végzett kutatások ezt támasztották alá. Azonban Nikának minél gyorsabban vissza kellett térnie a Földre, hogy alapos vizsgálatoknak vethessék alá. Ezért felküldtek érte egy siklót, míg nekem várnom kellett a rendkívüli váltás érkezésére. Az űrállomást nem lehetett felügyelet nélkül hagyni.

Mikor Nika beszállt a siklóba és elbúcsúztunk egymástól, abban állapodtunk meg, hogy vállaljuk a következményeit, még akkor is, ha mindkettőnket eltiltanak a repüléstől, és felneveljük a gyermekünket. Nem állítom, hogy nem féltünk, de abban a pillanatban reménnyel tekintettünk a jövőbe. Ez a remény mindössze három és fél óráig tartott...

– Nika – szólítottam meg a kísértetet. – Nika?

Nem válaszolt a hang, még a sistergést sem hallottam.

– Itt vagy még?

Kicsatoltam magam és a kilátóhoz mentem. Senki sem várt az üvegen túl, csak a csillag fénye sütött be az ablakon.

– Ha itt vagy még, tudd, hogy sajnálom. És bármit megtennék, hogy jóvátegyem, de nem lehet. Nika? Hallasz engem?

12. fejezet

Lelepleződés

Órák óta nem láttam kísértetjárásra utaló jeleket. Se sistergés, se megmagyarázhatatlan hang, se kopogás nem zavarta meg a *Nightingale* csendjét. Az egyetlen, ami maradt, az az aszteroidköves gyűrű, amelyet a szén-dioxid-szűrő mellett találtam meg újra. Ugyanolyan valóságosnak éreztem, mint amikor megvettem az ékszerüzletben. Semmilyen logikus magyarázatot nem találtam rá, hogy kerülhetett ide. Saját ép eszemben sem lehettem biztos, ezért beraktam a gyűrűt az elektronmikroszkópba – határozottan valóságos adatokat kaptam róla.

A morfium hatása lassan elmúlt, mert már nem szédelegtem, a fájdalom pedig csak enyhe sajkásként tért vissza. El tudtam viselni, nem zavart a munkában. Mióta a jelenés békén hagyott, ráébredtem, rengeteg dolgom lenne, hogy végre be tudjam indítani a hajót és hazatérhessek vele. Legelőször eltüntettem a két holttestet; Humbert százados és az orosz technikus múmiáját egy-egy szarkofágba tettem.

A diagnosztika már korábban tudomásomra hozta, hogy mindegyik hibernáló kamra tökéletesen működőképes. Hogy Humbert miért választotta inkább a halált, mikor elfogyott az élelme, az nem fért a fejembe. Átnéztem a hajónaplót, ám csalódottan állapítottam meg, hogy az ominózus *Nightingale*-katasztrófa óta egyetlen bejegyzés sem született. Pedig szinte vártam, hogy tanúja lehetek Humbert százados lassú leépülésének, de bármi is történt vele, azt nem kívánta megmutatni az utókornak.

Egyedül a szarkofágok naplóbejegyzéseiben találtam nyomokat. Viszonylag egyszerűen rájöttem, melyik lehetett Humbert kriogén kamrája, mert kettőezer hetvenegy után csak egyetlen szarkofág végzett hibernációt majd ébresztést, ez utóbbit kettőezer nyolcvannyolc decemberében – ami egybeesett azzal, amikor a Földről küldött fényjel elérte a *Nightingale*-t és hazavágta a kommunikációs rendszert. A vezérlés ekkor elkezdte lassítani a hajót, majd felébresztette a légénység egyetlen megmaradt tagját. És innentől semmi. A hajót befogta a 40 Eridani rendszer gravitációja és pályára állította a legnagyobb csillag körül.

Elkezdtem átnézni a belső kamerák felvételeit, de lélekölően unalmas műsornak lehettem tanúja. Mikor Humbert századost felébresztette a szarkofág, jobbra csak céltalanul lebegett a hajóban és rengeteg időt töltött el a kilátó előtt. Azt is megtudtam, hogy az orosz tiszt már nem élt, mire megérkeztek, mert amikor az utolsó felvételekbe belenéztem, azt láttam, hogy Humbert már holtan húzza ki a szarkofágból. Ettől a gyomorforgató epizódtól eltekintve a pilóta csak evett és rajzolgatott, mindezt a kilátó előtt – másfél nyomorult éven át. Az

élelmiszer készlete nem húzta ki hat évig, mert nem takarékoskodott vele. Egyenesen zabált. Egyértelmű lett számomra, hogy a százados soha nem is akart hazatérni.

Kerestem a rajzait, feljegyzéseit, de sehol sem találtam őket a hajóban. Alighanem a vákuum kiszippantotta a papírokat, mikor felrobbant a levegőrendszer.

Ezt a baklövésemet is végre rendbe kellett tennem.

Minden mozdítható holmit kipakoltam a felrobbant egységgel szomszédos modulból, hogy zsilipkamrává alakíthassam. A kutatási felszereléseket, szerszámokat, mérőműszereket, űrruha tartozékokat átpakoltam a használhatatlan nyomáskiegyenlítő kamrába, hogy ne legyenek láb alatt.

Utána némi nehézség árán sikerült átprogramoznom a levegőrendszer vezérlését, hogy az új zsilipkamra légnyomását külön irányíthassam egy, az űrruhám alkarjára szikszalagozott számítógépről. Így már el tudtam hagyni a hajót, ha szükséges, és vissza is tudtam térni. Igazi, hamisítatlan, jó-öreg űrgányolás!

A navigációs számítógép kikalkulálta a hazatérés pályáját. Úgy adtam meg a paramétereket, hogy vegye számításba a deutérium üzemanyagcellák állapotát, a környező hidrogéngazdag helyeket, és a 40 Eridani-A gravitációját segítségül hívva végezzen el egy parittyamanővert a gyorsításhoz. A navigáció néhány perc múlva megadta az érkezés pontos dátumát: kettőezer-egyszázhatvan, június nyolc.

– Micsoda?

Döbenten meredtem a képernyőre: hogy lehetséges, hogy harminchét évig tart a visszaút?

Átnéztem a pályaszámítás adatait és észrevettem, hogy a kezdeti szakaszon a hajó gyorsulása alig éri el a szükséges egytizedét. Nem értettem, miért ilyen kicsi értéket számolt a navigáció, mígnem feltűnt, hogy egyel kevesebb deutérium üzemanyagcellát vett figyelembe.

Már majdnem fellélegeztem, hogy egy egyszerű számítási hibáról van szó, mikor mellbe vágott a valóság: a *Nightingale* hajtómű-diagnosztikája nem érzékelte az egyik cellát. Mintha eltűnt volna.

Világosan emlékeztem rá, hogy a nagy diagnosztika lefuttatásakor még mindegyik helye zölden világított és jelezte, hogy melyik cella hány százalékos töltöttségen áll. Ha most az egyiket nem látja, az vagy azt jelenti, hogy az érzékelők tönkrementek, vagy egy cella meghibásodott. Akárhogy is történt, csak akkor tudhattam meg a választ, ha kimegyek és megnézem.

Egy darabig csak ültem és meredtem magam elé. Ráeszméltem, hogy félek kimenni oda. Életem harmadik űrsétájától kezdve nem féltem, legfeljebb kellemes izgatottságot éreztem, valahányszor magamra öltöttem a szkafandert, de hozzá tartozik az igazsághoz, hogy

korábban egyszer sem kísértett egy elhunyt kedves szelleme.

Nika eltűnt, órák óta semmi jelét nem láttam, de hát az az istenverte gyűrű akkor is létezett! Sejtelmem sem volt, mit tenne, ha úgy találkoznánk, hogy nincs közöttünk a hajó acélburkolata... Egyáltalán mióta tartja vissza a kísérteteket az acél?

Ködös, ismeretlen terepre tévedtem, amióta megjelent ez az entitás – jobb szót nem találtam, amellyel leírhatnám. Az úrhajós kiképzésben nem térnek ki olyan szituációkra, hogy mit tegyen az ember, ha kísértettel találkozik. Az ötödik dimenziós, metatronkristályos, csakratisztító hókuszpókusz-képzésen kívül nem nagyon tudok elképzelni más iskolát, ahol ez a téma szóba kerül, bár gyanítottam, hogy egy afféle ezoterikus tévé-gyógyász sikoltva menekülne, ha látná azt, amit én láttam.

Világ életemben megrögzötten kerestem a válaszokat. Én nem viseltem el olyan méltóságteles nyugalommal a tudásunkban tátongó lyukakat, mint Nika, ezért némileg nyitottabban álltam a természetfeletti magyarázatokhoz, mint ő. Ugyanakkor hatott is rám Nika materializmusa és igyekeztem a legutolsó helyre száműzni a válaszlehetőségek között a paranormálist és a csodát. Szóval, míg egyik felem elfogadta, hogy Nika lelke szól hozzám a túlvilágról, másik felem makacsul hajtogatta: kell, hogy legyen racionális válasz!

Ez a felem adta azt a tanácsot is, hogy fegyvert kell találnom, mielőtt kimegyek oda. A *Nightingale*-en azonban nem sok gyilkolásra alkalmas tárgy akadt. Rábukkantam egy véres graféncsőre, amely valószínűleg az orosz technikus halálát okozta, ám kételkedtem benne, hogy ezzel sokra mennék az entitás ellen, ha ellenségesnek bizonyul. A konyhában tompa hegyű késen és villán kívül más eszközt nem találtam. Áttúrtam az összes raktárt és szekrényt, de a legveszélyesebb tárgy egy fényképalbum volt a hajóparancsnok nejéről.

Találtam viszont egy kis kézi poroltót. Az ilyen tűzoltó-készülék igen nagy nyomáson operál, így némi átalakítás után fegyvert készítettem belőle. Leszedtem a tölcsért, majd a csonka csőbe beleillesztettem azt a törött csődarabot, amelyet a hasfalamból húztam ki. A hosszúkás, egyenes acélrúd éles vége olyan lett, mint egy lándzsa. Nem mondom, hogy bátran szembeszálltam volna a Gonosz Halottak seregeivel, de önvédelemnek megtette az én kis hajtógáz lándzsa-vetőm...

Bezártam magam mögött az új légszilip ajtaját. Magam elé tartottam a fegyvert, miközben bepötyögtem az utasítást az alkaromra ragasztott számítógépen. Hallottam, hogy a rendszer szépen kiszivattyúzza a levegőt a modulból – némileg lassabban ment neki, mint az igazi zsilipkamrának –, aztán kinyitottam a külső ajtót.

A szétrobbant modul vezetőkei, légüres térben lengedező roncsdarabkái miatt úgy festett a szaggatott szélű lyuk, mint valami tisztás egy ágas-bogas, sötét erdőben. A néma csöndben

csak saját ziháló lélegzetemet hallottam. Lassan kiúsztam a zsiliből és óvatosan átlebegtem a szétroncsolt modulon, miközben igyekeztem minden sarkot szemmel tartani. A csillag fénye hosszú árnyékokat festett a padlóra, némelyik úgy nézett ki, mintha karmos ujjak lennének.

Kimerészkedtem a lyukon keresztül a hajó külsejére, de előtte gondosan rögzítettem a drótkötél végét az egyik kapaszkodóhoz. A burkolat több helyen behorpadt és megkopott, ahol a *Philomela* hozzácsapódott. A kis hajó még mindig békésen lebegett a törzs mellett, rögzítő kötele rátekeredett ugyan, de számottevő kárt nem szenvedett.

Szépen, a külső kapaszkodók segítségével araszoltam, megkerültem a törzset, és a hajó túlsó felére jutottam. Itt férhettem hozzá az üzemanyagcellákhoz, a negyedik gyűrűn túl, de még az óriási tartályok és a fűvóka előtt. Mikor közeledtem, már akkor láttam, hogy valami nem stimmel.

Az üzemanyagcellák burkolata felrepedt és a fedő panel leszakadt. Mikor közelebről is megvizsgáltam, láttam, hogy a tartórekeszek a helyükön voltak, de az egyik cella hiányzott belőlük. Az ütközés során kicsúszhatott a helyéről és elrepült az űrben. Még szerencse, hogy tudtam pótolni, és az üzemanyagcellák cseréjét gyakoroltam el a legalaposabban a földi mérnökökkel. Néha úgy éreztem, álmomban is megcsináltam volna, de most azért hiányzott az eredeti űrruhám instant sűgője.

Visszalebegtem a kapaszkodók mentén a törzs túloldalára, aztán megragadtam a *Philomela* drótkötélét és odamásztam a kis prototípushoz. Mivel a hajónak ez a fele épp árnyékba került, az űrruha lámpáját kellett használnom, hogy lássak valamit szerelés közben. Viszonylag gyorsan megtaláltam a *Philomela* burkolatán a megfelelő pontot, és ki tudtam emelni nem is egy, de három cellát. Úgy okoskodtam, hogy ha nem csak a hiányzó cella helyére rakok egy töltöttet, de másik kettőt is kicserélek, még jobb lesz a hajó energiaellátása.

A cellákat az övemre csatoltam és elindultam visszafelé, de ekkor eszembe jutott, hogy ha beindítom a *Nightingale*-t, a gyorsulás megint a hajótesthez fogja csapni a *Philomelát*. Ezt mindenképp el akartam kerülni, de féltem elengedni a prototípust. Ha mégsem tudom beindítani a *Nightingale*-t, akkor elúszott az utolsó menekülési lehetőségem. Aztán arra gondoltam, hogy a cellákat már kiszedtem belőle, mindent vissza kellene szerelnem, hogy újra el tudjam indítani. A cellák nélkül a *Philomela* már használhatatlan lett, és rögzíteni sem tudtam úgy, hogy stabilan a helyén maradjon. Nem tehettem mást: kioldottam az acélsodronyt, majd odalebegtem a *Philomelához* és löktem rajta egyet az űrruha mini hajtóművével. Elég mozgási energiát sikerült átadnom ahhoz, hogy szépen eltávolodjon a *Nightingale*-től és elússzon a végtelenbe.

Miközben néztem a távolodó hajót, megakadt a szemem egy hatalmas sötétségen. Nem

tudtam jól kivenni, akár több százezer kilométerre is lehetett tőlem, de borzasztóan nagy volt. Aszteroidának véltem a szabálytalan forma miatt, ahogy elősejlett az űr sötétjéből, de nem emlékeztem rá, hogy a navigáció jelzett volna ilyen közeli tömeget.

Emléztettem magam, hogy nem tévovázhatok. Mozgásnak továbbra sem láttam semmi nyomát, pedig nagyon figyeltem és többször megálltam útközben, hogy körbenézzek.

Mikor ismét a *Nightingale* üzemanyagcellái előtt lebegtem és felkészültem rá, hogy elvégezzem a cserét, a sisakom kommunikátora sisteregni kezdett. Ijedtemben majdnem elengedtem az egyik cellát, de gyorsan visszacsatoltam az övemre és körbefordultam, a lándzsa-vetőt a fekete semmire szegeztem.

A sistergés sípolássá erősödött, majd recsegő beszédet hallottam a rádióban.

– A... gyer... haz...

– Nika? – kérdeztem, de mire kimondtam, rájöttem, hogy nem az ő hangját hallom.

– Ap... apa... gyere haz...

Folyamatos sistergést hallottam, alig értettem a hangot, amely mintha egy kisfiúé lett volna.

– Gyere haza... apa...

– Édesapád még nem jöhet haza... karácsonyig még nem, hisz tudod...

Megdermedtem. Ez a másik hang már Nikáé volt. A kisfiú szipogott.

Megijedtem, hogy pillanatnyi bénultságomat kihasználja valami és mögém lopakodik, ezért gyorsan körbefordultam. Csak az ásító feketeség bámult vissza rám.

– Apa, hiányzol.

– Üzenj valamit, apának! – szólt Nika kedvesen. – Meséld el, mit tanultál ma az iskolában!

– Megtanultunk kötélre mászni. Én másztam a legmagasabbra, de amikor lemásztam, nem fogtam elég erősen a kötelet és felhorzsolta a kezem. De nem sírtam, mert akkor a többiek kinevettek volna, pedig nagyon...

A sistergés megint elnyomta a kisfiú szavait.

– Hallottad, Russell? – kérdezte Nika. – Ilyen is lehetett volna az életünk. De még nem vészett el teljesen... Ez az út is létezik, ez a világ is ott van, csak döntened kell.

– Várunk téged, apa!

– Hiányzol nekünk. Annyira hiányzol...

Ne figyelj rá! – parancsoltam magamnak, de ez egyáltalán nem ment könnyen. Igyekeztem apró dolgokra koncentrálni, arra, hogy most kinyitom a tartórekeszeket, egyenként hármat, aztán lecsatolom az övemről az üzemanyagcellákat, behelyezem őket, rögzítem és csatlakoztatom a vezetéket.

– Apa! Gyere haza hozzánk!

– Hiányzol nekünk, Russell!

Lecsuktam mindegyik tartórekesz fedelét, az üzemanyagcellák tetején máris zölden világított a led. A sistergés megszűnt, a rádió elnémult. Körbenéztem, vártam, hogy mit lép legközelebb az entitás.

Aztán valami hirtelen megrántotta a kötelemet és velem együtt engem is. Nekivágott a burkolatnak, ahonnan visszapattantam és elsodródtam a hajótól. Kapkodtam, hogy meg tudjak kapaszkodni az egyik napelemtáblában, de elvételtem és már méterekkel elsodródtam a *Nightingale*-től.

Ekkor vettem észre, hogy a biztosító drótkötél másik vége utánam úszik az űrben. Valami elvághatta, erre utaltak a sodrony százfelé álló, szakadozott szálai.

Már épp azon ügyeskedtem, hogy megforduljak és a szakfander hajtóművét felhasználva visszajuttassam magam a hajóhoz, mikor háttal nekiütköztem az óriási tölesérnek. Ezúttal szerencsére sikerült megkapaszkodnom a szerelőlétra egyik fokában. Átkulcsoltam a karommal és kifűjtam magam.

A lyuk környékét ugyan nem pillanthattam meg innen, mert az a törzs túloldalán tátongott, de beláttam az egész hajó hosszát. Ki tudtam venni a rögzített *Philomelát*, a négy gyűrűt, a kilátót és a méretes fűvókát... és még valamit.

A fűvóka mögött bujkált, először fel sem tűnt. Csak később jöttem rá, hogy semminek sincs keresnivalója a hajtómű mögött, ahol ki lenne téve a több száz kilométer hosszú, millió fokos csóvának. Mégis volt ott valami.

Fekete, hosszúkás teste az árnyékban rejtőzött, de úgy sejtettem, fémből készült, és talán láttam egy hajtóművet rajta. Határozottan egy kicsi űrhajó benyomását keltette.

A szívverésem felgyorsult, létrát markoló karom elkezdett remegni. *Tényleg* volt itt velem még valami! Valóságos, amit láttam... Ugyanakkor egy álnok csalás áldozata lettem. *Még hogy Nika szelleme kísértett!* Nevetségesnek és ostobának éreztem magam, egyúttal örültem is annak, hogy nem a természetfeletttel kell felvennem a küzdelmet.

13. fejezet

Gyorsulás

Lándzsa-vetőmet előre szegezve leereszkedtem a létrán. Lecsatoltam magamról az elvágott drótkötelet, hagytam, hogy ellebegjen a világűrben. Nem vettem már hasznát.

A hajó törzse végeláthatatlan hosszúnak tűnt és óráknak éreztem, mire eljutottam az utolsó gyűrűig. Útközben semmivel sem találkoztam, de nem mertem közelebből is megnézni, mi rejtőzik a fűvóka mögött. Jelen pillanatban csak arra vágytam, hogy újra a *Nightingale* biztonságos belsejében legyek, hiszen ha eddig se jutott be oda az a valami, akkor most sem fog. Az új zsilipet nem fogja tudni irányítani, csak a karomon lévő számítógéppel.

Közeledtem a felrobbant modulhoz. Még mindig nem állta utamat semmilyen idegen támadó. Vadul száguldó képzeletemben csápos, nyálkás lények és emberbe petéző rovarok képe jelent meg, de sejtettem, hogy egyik sem közelíti meg a valóságot.

Ez a valami alighanem belelát a fejembe, máskülönben honnan tudhatott volna Nikáról? Képes felvenni az alakját vagy élethű képet kivetíteni, és távolról rácsatlakozott a *Nightingale* kommunikátorára. Már az első perctől fogva ki akart csalogatni az űrhajóból, és végre sikerült neki. Talán épp ő távolította el az üzemanyagcellát is, ami azt jelentette, hogy kiismerte magát az emberi technológián. Amint kijöttem, elvágta a sodronykötelet, megpróbált megölni, de nem merészkedett a közelembe. Kerülte a közvetlen konfliktust, inkább cselhez folyamodott. És most is lesben áll...

Megpróbáltam az ő fejével gondolkozni, és arra jutottam, hogy a helyében pontosan itt várnék az áldozatomra. Belestem a lyukon, vártam, hogy mozduljon valami a hosszú árnyékok között. Sajnos jelenlegi űrruhám nem szolgálhatott semmilyen komolyabb szenzorral, így csak a saját szememben és a lámpa gyér fényében bízhattam.

Ki kell ugrasztanom a nyulat a bokorból!

A zsilip külső ajtaja tárva nyitva állt, szóval vagy odabent vár vagy a szétroncsolt csövek és vezetékek között. Olyasmit kellett tennem, amire nem számít, erre pedig a legjobb lehetőséget a karomra szíjazott zsilipvezérlés jelentette. Kicsit eltávolodtam a lyuktól, bal karomat és lábamat az egyik kapaszkodó köré kulcsoltam, majd bepötyögtem az utasítást a számítógépbe.

A következő pillanatban a zsilip belső ajtaja kitarult, a levegő pedig iszonyú sebességgel süvített ki a *Nightingale* belsejéből, és magával söpört mindent, ami még nem lett rögzítve. Szorosan tartott fegyverrel vártam, hogy az a valami is kirepüljön a lyukból, de nem láttam sem idegent, sem Nikát.

Épp csak egy másodpercre nyitottam ki az ajtót, aztán vissza is zártam. Ennyi idő alatt nem történt akkora levegő és hő veszteség, amit a létfenntartó rendszer ne tudna pótolni, bár tény, hogy az akció láttán a mérnökcsapat gutaütést kapott volna.

– Hol a francban vagy? – szuszogtam bele a sisakomba.

Lassan elengedtem a korlátot és visszaaraszoltam a lyukhoz. Még egyszer körülnéztem, és amikor elég biztonságosnak éreztem, szépen belebegtem a szétroncsolt modulba.

Az ezernyi hosszú árnyék nyugtalanított, minden pillanatban azt hittem, kinyúl felém valami, hogy elkapjon. Pontosán ezért nem vettem észre időben, amikor tényleg megtörtént.

Egy kéz kapta el a szkafanderem oxigéntartályát. A rántást és a reccsenő hangot sziszegés követte, ahogy az oxigén távozott a palackból. Megpördültem és felordítottam – a vezetékek indái között észrevettem két sejtelmesen világító kis pöttyöt: egy szempár bámult rám a sötétből.

Arra számítottam, hogy mindjárt rám veti magát, de meg sem mozdult, csak lebegett ott a vezetékek között, engem pedig annyira sokkolt a látványa, hogy elfelejtettem meghúzni a poroltó kallantyúját. Rájöttem, a huzat úgy belecsavarta az entitást a régi levegőrendszer tekervényeibe, hogy nem tudta magát kiszabadítani onnan.

– Maradj ott, ahol vagy!

Végig rászzegeztem a fegyvert, mialatt behátráltam a zsilipkamrába. Ezalatt a *Nightingale* pályáján úgy fordult, hogy a lyukon bevilágított a csillag és megmutatta a kék szempár gazdáját: még mindig Nika arcát láttam, de valahogy másmilyennek éreztem. Kifejezéstelen, szoborszerű maszk meredt rám, mely egy csepp emberi érzelmet sem tükrözött. Szőke haja lágyan lengedezett a súlytalanságban, mint a hínár a víz alatt. Nika egyik karja a háta mögé csavarodott, a másik felém nyúlt ki, lábai pedig lehetetlen pózba tekeredtek a vezetékek között.

Az úrruha veszetten pittyegett, miközben egyre csökkent az oxigénszint. A kerek ablakon át szemmel tartottam az ellenséget, ahogy bezártam a zsilip külső ajtaját, aztán elkezdtem a nyomáskiegyenlítést. Az a paraszemű valami mindvégig a karomra ragasztott számítógépet figyelte, én pedig a növekvő légnyomást.

Fellélegeztem, mikor végre levehettem a sisakot és kinyithattam a belső ajtót. A hajó létfenntartó rendszere teljes üzemmel dolgozott, hogy helyreállítsa a belső nyomást, mely most gyér, hegyi levegőre hasonlított.

Nem álltam meg, suhantam tovább a vezérlőbe, hogy végre elindítsam ezt az átkozott hajót és visszatérhessek a Földre. Hogy mi lesz azzal az izével odakint, egy cseppet sem érdekelt, csak a hajóban nem akartam látni...

– Russell! – szólalt meg Nika hangja a kommunikátorban.

Ne törődj vele, csak menj tovább, mondtam magamnak.

– Nem kell ellenséggé válnunk.

– Ó, ne mondd!

– Nekünk csak a hajó kell. Veled vagy nélküled, számunkra mindegy.

– Nekünk? Mire fel a királyi többes?

A második gyűrűnél tartottam, mikor ismét jött a kopogás. Ösztönösen megálltam és hallgatóztam. Talán próbált kiszabadulni az összegubancolódott vezetékek közül.

– Engedd be és elmagyarázom. Ígérem, hogy nem bántalak.

Felnevettem.

– Nem jól indítottam az ismeretségünket, ezt elismerem – folytatta az entitás. – Azt reméltem, hogy magadtól beengedsz majd, ha azt hiszed, Nika vagyok. Utána megpróbáltalak kicsalogatni, ezért eltávolítottam az egyik üzemanyagcellát. De most őszinte leszek veled. Nem akarlak átfejteni.

– Sajnálom, szivi, a hajó nekem is kell – mondtam és előre löktem magam az egyik korlátnál. Elúsztam a kilátó előtt és ösztönösen odapillantottam, de az entitás nem leskelődött.

– Mindketten megkaphatjuk, amit akarunk. Engedd, hogy elmagyarázzam!

– Sok beszédnek sok az alja.

Szóval a hajó kell neki! Számba vettem a lehetőségeit: se a régi, se az új zsilipet nem nyithatta ki kívülről a közbenjárásom nélkül; ha megpróbálja tönkretenni a levegőrendszert, azt csak nagymértékű rombolás árán tehetné meg, amellyel a hajó megsemmisülését kockáztatta; megszakíthatta viszont az áramellátást, ha újra kiveszi az üzemanyagcellákat és lecsatlakoztatja a napelemeket. Azzal megint rákényszerítene, hogy elhagyjam a hajót.

Meg kellett előznom. Tovább suhantam a vezérlő felé, a zörgés pedig abbamaradt.

– Miért ez a nagy sietség, Russell? – susogta gúnyosan a hang. – Ti emberek folyton csak rohantok, és észre sem veszitek, milyen értelmetlen az egész életetek.

Szinte berepültem a vezérlőbe és a székbe ugrottam, becsatoltam magam, de közben már indítottam a gyújtási folyamatot.

– Azt reméled, jelent valamit az, ha visszaviszed nekik a hajót? Azt hiszed, jobbá teszed majd a világot?

– De sokat tudsz rólunk – jegyeztem meg, de ez alatt magamban sürgettem a számítógépet, amely a fúzió égésterében uralkodó hőmérsékletet és a rendelkezésre álló energiát mutatta.

– Mindent tudok rólatok! Az egész történelmeteket ismerem, de a jövőtöket is. Minden lehetséges civilizáció jövőjét ismerem, mert mind ugyanoda vezet.

– Jó neked.

– Minden, amit csináltok, teljesen felesleges. Az életetek is céltalan, haszontalan és egy pillanat alatt vége. Erről Nika is mesélhetne neked.

– Fogd be, vagy esküszöm...

A képernyőn megjelent a zölden villogó felirat: *hetvenhat egész öt tized százalék*. Ez már elég.

– Mire esküszöl?

– A hidrogén fúzióra, te kurva! – vicsorogtam és úgy nyomtam le a „hajtómű indítása” feliratú csempét, mintha egy tömegpusztító fegyvert bocsátanék útjára.

A *Nightingale* törzsén morajlás és remegés hullámai futottak végig. A fúziós hajtómű beindult, a deutérium és trícium negyven millió Celsius fokos plazmává alakult, aztán a fűvókából kicsapott az óriási sugár. Bármilyen is bújta meg mögötte, pillanatok alatt elpárologtatta a plazma.

A monstrum nehézkesen megmozdult, testem nekifeszült az ülésnek és a székkal együtt rázkódtam. Elképzelttem, hogy az entitás igen kellemetlen pillanatokot élhet át odakint, miközben a hajó burkolatába kapaszkodik. Rápillantottam a megmaradt külső kamerákra, de nem láttam őt. Reméltem, hogy lerepült a hajóról és elégett a plazmában.

A *Nightingale* kezdeti drasztikus sebességnövekedése nem sokkal később visszaesett és stabilizálódott nagyjából a földi nehézségi erő szintjén. A remegés is kezdett csillapodni. Figyeltem a vészjelzéseket – vagy egy tucat lámpa villogott, mint a veszett fene, de egyik sem jelzett súlyos problémát –, és vártam, hogy a navigációs számítógép megkezdje az apró pályamódosításokat.

Nem kellett sokáig várnom erre és a képernyőn már láttam is, hogyan követi a hajó az előre megtervezett útvonalat. Máris ötezer métert tettünk meg másodpercenként és folyamatosan gyorsultunk. Elégedett mosollyal kicsatoltam az ülés szijait és kiszálltam belőle... hogy aztán annak rendje és módja szerint hasra vágódjak.

Elszoktam a gravitációtól, a padlóra érkezni szinte bizarr élményt nyújtott. A hátamra fordultam és nevettem, élveztem a hajótest finom vibrálását, mely azt üzent: úton vagyok haza.

A tölcser nyaka mögött elhelyezett hatalmas gömb felbúgott – működésbe lépett a Magnetár, tájékoztatott a központi számítógép. A Magnetár név lényegében egy nagy erejű elektromágneset takart, mely irányított mezőt tudott kibocsájtani. Irányítottat olyan értelemben, hogy ez toldotta meg a tölcser száját több tízezer kilométerrel, és így be tudta gyűjteni a szükséges mennyiségű üzemanyagot.

Ülő helyzetbe toltam magam, majd letöröltem a homlokomon összegyűlt verejtéket. Az apró cseppecskék ismét a szemembe folytak.

Ezen mozdulat közben vettem észre a szkafanderre erősített miniszámítógép jelzését: *kiegyenlítés befejezve*.

Mégis miféle kiegyenlítés? Túlon túl sokáig bámultam bután a képernyőre, mire eszembe jutott, hogy átnézzem a naplózást. Megtaláltam azt a nyomáskiegyenlítést, mikor elhagytam a hajót, majd azt, amikor visszajöttem. És utána még egyet.

El sem tudtam képzelni, hogy lehetséges ez, de az entitás valamiképp megtanulta vezérelni a zsilip ajtaját és a nyomáskiegyenlítőt, amelyre neki láthatóan semmi szüksége nem volt, de csak így lehetett feltűnésmentesen kinyitni a belső ajtót.

Ott, a padlón ülve kerestem az összeeszkábált lándzsa-vetőmet, mire rájöttem, hogy az első gyűrűben hagytam, amikor a vezérlő felé igyekeztem.

Zörrenést hallottam és összerezzentem. Az idegen bejutott a hajóba.

14. fejezet

Konfrontálódás

Alig hogy felpattantam, máris jött a következő meglepetés: félreérthetetlen bűgás adta jelét annak, hogy a létfenntartó rendszer elkezdte kiszivattyúzni a levegőt a hajótestből. Most, hogy az idegen már képessé vált manipulálni a légnyomást és bejutott a hajóba, könnyedén megölhetett engem azzal, hogy elveszi előlem a levegőt. És még a sisakomat is elhagytam!

Megpróbáltam leállítani a dekompressziót, de a kézi számítógép nem reagált. Kizártak a rendszerből, a jelenlegi ütem mellett pedig negyed óráig maradt a fulladozásig. Valamit sürgősen tennem kellett.

A hajtómű központi vezérlését és a navigációs számítógépet lezártam és jelszóvédelemmel láttam el – nem tudtam, mennyit ér ez egy olyan entitás ellen, amely alighanem gondolatolvasó, de ennél többet nem tehettem azért, hogy a hajó folytassa megkezdett útját a Föld felé.

Elhagytam a vezérlőt és a létrán lemásztam a második gyűrűbe. Alig vettem egy pillantást az üres kutatómodulra, mikor a világítás kikapcsolt. Az űruha automatikusan érzékelte a sötétséget, mire felvillant a beépített lámpa. Magamban káromkodva gyorsan kikapcsoltam, nehogy az erős fénysugár eláruljon.

Az űrhajó belseje szinte ismeretlennek hatott a mesterséges gravitáció mellett, bizonytalanul mozogtam benne, de sikerült anélkül átjutnom a konyhán, hogy zajt keltettem volna. Mivel mindent elpakoltam és a robbanás utáni vákuum is megtette a maga hatását, még egy átkozott tárgyért sem találtam, amivel védekezhettem.

A konyha után a kilátóba jutottam. A nagy kerek ablakon a 40 Eridani-A fénye világított, melyet félig eltakart az az óriási fekete tömeg, amit az űrséta során is láttam. A megvilágítás miatt most sem lehetett kivenni a részleteket, és hosszúkás, két végén elkeskenyedő formáját nem tudtam mihez hasonlítani.

Hallgatóztam, lapultam, aztán tovább osontam a kutatómodulba, majd onnan egy raktárhelyiségbe.

Az egyetlen fényforrást, a kilátóból beszűrődő és falakról visszaverődő fényt egy másodpercre eltakarta valami, mintha elszaladt volna előtte az ismeretlen. Megpördültem, felkészültem, hogy mindjárt rám ront, de nem közeledett és a hátam mögött sem lopkodott semmi...

A levegőrendszer bűgása emlékeztetett rá, hogy fogy az időm, és ezt a beható is tudta – nem kellett közvetlenül megtámadnia engem, így alighanem a vezérlőbe ment.

Leereszkedtem a harmadik gyűrűbe, ahol a kriogén kamrák álltak, majd onnan tovább az utolsó gyűrűbe. A robbanás után lezárt modulnál lyukadtam ki, és körbe kellett mennem, hogy a zsiliphez jussak, ahol a fegyvert és a sisakot felejtettem. Eközben a levegő már érezhetően ritkult, megint magashegységivé vált, ráadásul a hőmérséklet is zuhanni kezdett. Láttam a leheletemet és vacogtam.

A zsilipkamra ajtaja előtt találtam meg a sisakomat, kettétörve. Ez lehetett a zörrenés, amit hallottam. Megrémültem tőle mekkora ereje lehet ennek a lénynek, ha így eltörte azt a sisakot, mely több emeltnyi zuhanástól tudta megvédeni az emberi fejet.

De nem érttettem, miért nem támad meg egy ekkora erejű idegen, és vet véget a huzavonának egy szemvillanás alatt. Megtehetette volna. Mégis került a velem való találkozást.

Letettem a sisak darabjait, mikor a szemem sarkából megpillantottam a fegyveremet. A barkácsolt lándzsa-vető becsúszott egy üres szekrénybe, ahol az idegen nem vette észre. Gyorsan magamhoz vettem, leellenőriztem, nehogy a kritikus pillanatban essen szét, majd gondolataimat megacéloztam, és elindultam vissza a vezérlőbe. Az időm fogyott, de már tudtam harcolni.

– Russell, ugye ezt te sem gondolod komolyan? – hallatszott a kommunikátorból.

A falon elhelyezett kamerára néztem, amely épp az arcom felé fordult.

– Mi a szándékod azzal a nevetséges poroltóval? Tájékoztatásul közlöm, hogy közelharcban semmi esélyed ellenem. Bár szerintem erre magad is rájöttél, mikor megvizsgáltad a sisakodat. Képes vagyok pusztán kézzel meghajlítani az acélrudat. Képzeld csak el, mit csinálnék a gerinceddel, ha a kezeim közé kapnám.

– De sokat dumálsz! – sziszegtem dühösen.

– Emlékeztetlek Nikára? A végén még kiderül, hogy ő is bosszantott téged.

Gyanítottam, hogy most is a vezérlőben várakozik, ott látja a képernyőkön, hol vagyok és mit csinálok, de nem mertem dúvad módjára rohanni. Lassan, óvatosan közeledtem az első modul felé, benéztem minden sarkon és a hátam mögé is figyeltem.

– Komolyan, rossz nézni, amit művelsz, te geomókus... Kommandósnak képzeled magad?

Geomókus – Nika hívott mindig így, de nem érttettem, miért beszél az idegen még mindig az ő stílusában, miért használja az ő szavait, ha már kiteregette előttem a lapjait. Kezdtam azt hinni, hogy nem csupán egy földönkívüli entitással van dolgom, hanem egy elmebeteg földönkívüli entitással.

– Emlékszel, mit meséltem a civilizációk múlandóságáról? Ha leteszed azt a röhejes fegyvert, mutatok neked valamit, amit biztosan érdekesnek fogsz találni!

– Kitalálom: a halálomat.

– Nem öllek meg, ha nem szükséges. Te viselkedsz úgy, mint egy agresszív kisgyerek... de nem csodálom, hiszen ember vagy.

– Na és te mi a fene vagy?

Mivel semmi más taktika nem jutott eszembe ellene – erősebb nálam, tudja, hol vagyok, milyen fegyver van nálam – reméltem, hogy ha szóval tartom, el tudom terelni a figyelmét, mint ahogyan ő tette, amikor bejött a zsilipen.

– Gyere ide és megtudod.

– Inkább meséld el! Úgyis annyira szeretsz beszélni...

Az idegen nevetett, Nika gyönyörű, jókedvű kacagását hallottam a kommunikátorból.

Már a második gyűrűbe másztam fel. Az idegszálaim pattanásig feszültek, a kezem remegett a poroltó kallantyúján. Az oxigénhiány miatt csorgott a verejték a homlokomon, miközben a hideg rázott.

Elhaladtam a kilátó előtt... aztán megdermedtem.

Bármennyire féltem az ellenségtől, bármilyen rosszul éreztem magam az egyre csökkenő légnyomástól, egyik sem tudta elnyomni bennem az asztronautát és a tudóst. Ugyanis attól, amit az ablakon át láttam, a lélegzetem is elállt.

A sötét, roppant test, amely kitakarta az Eridani fényét most más szögből mutatkozott, ahogy a hajó haladt íves pályáján a csillag körül. Azt az első pillanatban tudtam, hogy nem természetes képződmény, hanem épített szerkezet. A *Nightingale* szó szerint eltörpült mellette, és, ugyan a szem megbízhatatlan mérce az űrben, nagyjából akkorának saccoltam, mint a Holdat.

Szélei darabosnak, töredezettnek látszottak, mintha egy gigantikus roncsdarab lenne, valamilyen űrbéli építmény maradványa, mely egykor egy még nagyobb dolog része lehetett. A csillag fénye megvilágította a részleteket és az idegen építmény felületén több repedést, törést és lyukat láttam, de ezek egyenként akkorának tündek, mint a Grand Canyon. A monstrum saját gravitációs erejével maga körül keringetett számos kisebb, letöredezett darabkát, melyek lebegő hegyeknek tündek, csak épp élettelen, fekete, kiégett és néma emlékművek voltak.

Az ablak tükröződésében láttam meg a mozgást.

Megpördültem és ekkor észrevettem Nika hasonmását: az első gyűrűbe vezető létrán lógott fejjel lefelé. Olyan gyorsan mozgott, hogy szinte nem is láttam. Leugrott, előre lendült, a karja kicsapott, mint egy kobra.

Gondolkodás nélkül meghúztam a poroltó kallantyúját, mire a nyomás úgy lötte ki a törött

acélrudat, akár egy szigonyágyú. Az entitás emberfeletti reflexeivel megpróbált kitérni előle, de elkésett – az acélrúd a hasán találta el és félig belé fúródott.

De nem állította meg. Kiverte a kezemből a poroltót, ami aztán pörögve elrepült a konyha felé. Hátratántorodtam, nekiestem a korlátnak, de az ellenség elkapta a karomat ott, ahol a légnymást vezérlő számítógépet szikszalagoztam rá. A szorításától beroppant a képernyője, majd akkorát rántott a karomon, hogy a vállízületem kimozdult a helyéről.

Ordítottam, és biztos voltam benne, hogy egy pillanat alatt végez velem, ha nem védekezek. Szabad kezemet ökölbe szorítottam és minden maradék erőmet beleadva megütöttem. Öklöm az arccsontján találta el, de mintha tömör sziklafalat ütöttem volna, még csak hátra sem bicsaklott a feje.

Érzelemmentes arckifejezéssel nézett rám, mint amikor a vezetékek között lebegett, és az életveszély dacára nem tudtam nem észrevenni, hogy testközelből is épp olyan, mint Nika. A bőre, a hajszálai mind hitelesek voltak, és még az illata is épp olyan volt, mint az övé...

Eldobott, mintha csak egy rongybaba lennék. A falhoz csattantam és a padlóra gurultam, a halántékomnál felrepedt a bőr és vér csorgott az arcomon. Fulladoztam a fájdalom és a fizikai megterhelés miatt, szédültem és csak homályosan láttam, hogy a lény közeledik. Kerestem valamit, amivel megüthetném, bármilyen tárgynak örültem volna, de semmi sem akadt a kezem ügyébe.

Szánalmas csúszómászóként próbáltam menekülni előle abba az irányba, amerre a poroltót sejtettem, de a konyha túl messze volt, ugyanolyan elérhetetlen távolságban, mint a Föld, vagy az az elképzelt, boldog élet Nikával és a közös gyermekünkkel...

A lény két könnyű lépéssel utolért, lehajolt, megragadta a szakfanderemet, és a hátamra fordított.

Talán Nika arcának látványa, talán a halálfélelem miatti adrenalin löket okozta, de visszatért az erő épen maradt végtagjaimba. Felhúztam a térdem és megrúgtam az idegen hasából kiálló acélrúd végét. Ettől végre megtántorodott, a lába megroggyant és fél térdre esett. Arcán még mindig nem láttam emberi érzelmet, nem fintorgott a fájdalomtól, nem torzította el a düh vagy a harag. Már-már sztoikus nyugalommal szemlélte a testében jó öt centit beljebb csúszott acélt.

A *Nightingale* összes hangszórójából egyszerre kezdett szólni Nika vérfagyasztó sikoltozása. Olyan hangerővel sikított, hogy azt hittem, szétreped a dobhártyám, de az előttem térdeplő idegen továbbra is közömbös maszkot viselt.

– Mi az isten vagy te?

Még egyszer belerúgtam, ettől hátra esett és recsenő hangot adott, de nem csont vagy porc

törését hallottam, inkább mintha valamilyen fém roppant volna el. Döbbenet bámultam rá, de kihasználta és megpróbálta elkapni a bokámat. Nem sikerült neki, hátra ugrottam előle, de elbotlottam és hanyatt estem.

– Miért bántasz engem, Russell? – szólt Nika zokogása a hangszórókból.

– Ne bánts minket, apa! – kérte a kisfiú hangja. – Szeretlek, apa!

A teremtmény felső teste külön életet kezdett élni az alsó testétől. Derékban megcsavarodott; ropogó hangot hallottam, amikor felém fordult, és karjával előre vonszolta magát, miközben bénult lábát maga után húzta. Természetellenes gyorsasággal mászott és már el is érte a bokámat. Felüvöltöttem, mikor ujjai rákulcsolódtak a lábamra és összeszorultak rajta, akár egy satu. Most az én csontom reccsent, vér bugyogott ki, ahol a gyémánt keménységű marok a húsomba vágott és felrepedt a bőröm. Másik lábammal fejbe rúgtam, de ennek annyi hatása lett csak, mint amikor ököllel ütöttem. Hasztalan próbáltam menekülni előle, mert már fölém hajolt és tenyere az arcomra tapadt...

– Miért bántasz, apa?

– Nem teheted ezt velünk, Russell!

Kapálózó kezem váratlanul rátalált az elgurult poroltóra. Megfogtam és lesújtottam vele az idegen fejére. Fémes koppanást hallottam, mire elengedte az arcomat, mielőtt még szétroppantotta volna a koponyámat. Még egyszer ütöttem, aztán újra és újra. Lefordult rólam, oldalra dőlt, de én csak ütöttem és ordítottam, együtt a hangszóróban sikoltozó Nikával és a kisfiúval. Nem törődtem vele, hogy az idegen halántékánál felrepedt bőr alól egy csepp vér sem szivárgott, csak az acél rideg csillogását láttam...

Nem számoltam hányszor ütöttem meg a poroltóval, de a végére már leesett a palack fogantyúja és fáradtan sziszegett belőle a hajtógáz. A sikoltozás abbamaradt, mintha egyszerűen kikapcsolták volna.

Kimerülten ziháltam és hátrahúzódtam mozdulatlan ellenfelemtől. Nika érzélem nélküli arca és teste az oldalán hevert, nem mozdult, de kék szeme fáradhatatlanul figyelt.

Azt hittem, soha nem érek a vezérlőbe; a légszomj, a kiugrott vállam, a szilánkosra tört bokám és a versenyvonalat meghazudtoló szívem miatt kilométereknek tűnt az alig néhány méteres távolság. Mire fél kézzel és fél lábbal felszenvedtem magam a létrán, a légnyomás harminckettő kilopascalra csökkent, mint a hegyekben a halálzóna fölött.

Nem tudom hogyan, de leállítottam a dekompessziót és sikerült kiadnom az utasítást a létfenntartásnak, hogy ismét tolja fel a légnyomást a normális szintre. Ez után elterültem a padlón és elvesztettem az eszméletemet.

15. fejezet

Szingularitás

– Russell?

– Nika...

Amint magamhoz tértem, rögtön jelentkezett a fájdalom. Azt hittem, széthasad a fejem. Különös módon a bokám, ahol a legsúlyosabb sérülést szenvedtem, fájt a legkevésbé, míg a kifordult vállamtól csillagokat láttam.

Nem tudom, meddig hevertem kiütve, de időközben normalizálódott a légnyomás. Vettem egy pillantást a navigációra – a hajó még mindig a megfelelő pályán haladt a Föld felé. A sebessége már meghaladta a százötvenezer méter per másodpercet.

– Russell?

Mikor tudatosult bennem, hogy nem Nika beszél hozzám a képzeletemben, felültem, amilyen gyorsan csak a sérüléseim engedték. A hang alapján az idegen még mindig a második gyűrűben lehetett.

A parancsnoki székbe kapaszkodtam, hogy talpra kecmeregjek, aztán elbicegtem az átjáró modulig. Már a létráról megpillantottam őt: ugyanott feküdt, ahol hagytam, ugyanabban a pózban.

– Hát élsz – mondta és mosolygott.

– Jól palástolod a csalódást.

– Nem csalódtam – válaszolta. – Inkább örülök.

Lemásztam és közelebb araszoltam hozzá, de nem annyira, hogy elkaphassa a lábam. Jobban megnéztem a fejét, ahol felhasadt az a bőrszerű valami, meg a hasát, amiből valamilyen sárgás, koszos folyadék szivárgott.

– Te robot vagy – mondtam ki, amire azóta gondoltam, hogy ide-oda dobált, mint a rongyot.

– Igen, az – felelte színtelen hangon. – A Tokui-ten háromezer egyes modellje. De jobb szeretem az MI megnevezést.

– Tokui-ten? Hiszen az egy japán cég!

– Ühüm...

Palástolatlan döbbenettel meredtem az MI-re és semmit sem értettem az egészből. Lerogytam az egyik konyhai székre és kinyújtottam a lábam. Bal vállam petyhüdten lógott.

A Tokui-ten – jelentése *Szingularitás* – a világ három vezető mesterséges intelligenciával foglalkozó vállalataként az emberhez megszólalásig hasonlító gépeket készített, amelyek nem

csak fizikailag, de a reklámok szerint szellemileg is messze túlszárnyaltak egy közönséges embert.

– Hogy kerülsz ide?

– Az hosszú történet, drágám.

– Temérdek időnk van. Egész pontosan tizenkilenc évünk. Annyi idő talán elég lesz, hogy meg is értsem ezt a tébolyt.

Az MI nevetett, de csak a kacagó hangot adta ki a száján, nem rázkódott bele a felsőteste vagy a feje, mint amikor egy emberi lény nevet.

– Jaj, Russ, te még egy ilyen lehetetlen helyzetben is képes vagy viccelődni!

– Kezdd azzal, honnan ismeresz engem! És honnan tudsz ennyi mindent Nikáról és rólam, ha már itt tartunk...

– Inkább kezdem az elején, ha nem haragszol. De előbb megtennél nekem valamit?

Felvontam a szemöldököm. A gép, ami az előbb meg akart ölni, most a segítségemet kéri?

– Ne félj, semmit sem tudok tenni ellened. Tönkrement a motorikus központom, a gerincembe meg belevágtál egy acélrudat, emlékszel? Meg se bírok mozdulni.

– És mit akarsz?

– Emelj fel. És húzz oda a kilátóhoz. Kérlek – tette hozzá.

Vissza akartam kérdezni, hogy mi a fenének akar az ablakhoz menni, de amikor odanéztem, láttam, hogy a korábbinál is tisztábban kivehető az az idegen építmény.

– Szeretném megnézni – magyarázta az MI.

Minden jobb érzésem ellenére odavánszorogtam hozzá, ép karommal a hóna alá nyúltam és ülő helyzetbe emeltem a felső testét. Úgy maradt, nem csuklott vissza, mint a lebénult emberek. Ez után megkerültem és ugyancsak fél kézzel, centiről-centire elvonszoltam az ablakhoz és a falhoz támasztottam a hátát. Minden lépésnél ostorcsapáshoz hasonlóan nyilallt a lábamba a fájdalom. Mivel én is kimerültem és csorgott rólam a víz, lerogytam vele szemben és a falnak dőltem.

Az MI feje az ablaknak koppant, úgy figyelte a lenyűgöző látványt, miközben a hajó száguldott velünk az űrön át.

– Az Andromeda Aerospace vett bérbe erre a feladatra – fogott bele a mesébe. – Értésültek róla, hogy az ESA ismeri a *Nightingale* pontos helyzetét és megpróbálják visszahozni a hajót.

– Honnan tudtak róla? – kérdeztem közbe, és ökölbe szorult a kezem a haragtól.

– Ipari kémkedés. – Ennyivel letudta a magyarázatot. – Mindenképp meg akarták szerezni a hajót, hiszen billiárdokat ér, ráadásul ezzel teljes monopóliumot szereznének az űrutazás felett. De tudták, hogy el fognak késni, mert te alig egy héttel később készültél indulni. Ezért

az Andromeda vezetősége úgy döntött, MI-t küldenek a feladatra a másik prototípussal, amely a houstoni NASA-múzeumban állt, mióta az ügynökséget feloszlatták.

– Azt hittem, az csak kiállítási modell.

– Működött, de sietniük kellett, ha azt akarták, hogy utolérjelek. Az egész felkészülés onnantól kezdve, hogy megismerték a *Nightingale* pozícióját addig bezárólag, hogy fellöttek Bajkonurból, lezajlott nyolc nap alatt. Elképesztően hatékonyak tudnak lenni, ha pénzt szagolnak.

Az MI mosolygott. Most, hogy tudtam micsoda, még jobban zavartak Nika ismerős vonásai.

– Miért nézel ki... így? – nyögtem ki a kérdést.

– Hogy miért Nika arcát kaptam? Ez tűnt a legcélravezetőbbnek. Tudtuk, hogy mire ideérek, te nagy valószínűséggel már a hajóban leszel, vagy talán már úton hazafelé. Azt hittük, a hajó érzékeli majd, hogy közeledem és riaszt téged, aztán bezárkózol. Nem tudhattuk, hogy a *Nightingale* külső érzékelői megsérültek, mert neked alig pár óra alatt sikerül felrobbantanod a létfenntartó rendszert... Amikor megérkeztem, az amerikai prototípust a fűvóka mögött rejtettem el, aztán átvizsgáltam a hajót. Láttam a robbanás helyét. Kiderült, hogy a sérült zsilipkamrán keresztül nem juthatok be, ezért az eredeti terv lépett életbe: rá kellett vegyelek, hogy beengedj.

– És ezért eljátszottad, hogy Nika kísértete vagy? – förmedtem rá. – Órákon keresztül gyötörtél azokkal a... azokkal a jelentekkel, meg a gyereksírással! Van fogalmad róla, mit éreztem, mikor hallottam azt a gyerekhangot?!

– Igen. Van. A pszichológiai elemzésed alapján hetvenhárom százalékra becsültem a valószínűségét, hogy képes lennél feldolgozni egy paranormális eseményt, ez által befolyásolhatóvá válnál.

– Még a pszichológiai leletemhez is hozzáfértetek?

– Természetesen. Mivel én készítettem el a diagnózist.

– Te? – hüledeztem, de aztán beugrott, hogy a kiértékelésen tényleg szerepelt a Tokui-ten logója.

– Akkor még nem sejtettem, hogy egyszer majd keresztezik egymást az útjaink – mondta az MI. – Hétköznapi feladatnak számított a pszichológiai elemzésed, gyakran végeztem ilyet cégek és állami szervezetek megbízásából. Pontosabb diagnózist adtam, mint egy ember. Jobban ismertelek, mint te magadat. Ezért esett rám a választás a Tokui-ten négy, háromezer egyes MI-je közül.

Egy darabig csak fortyogtam magamban. Gyűlöltem ezt a gépet, utáltam, hogy Nika arcát

viseli és meg tudtam volna ölni azért, ahogy gyötört.

– Nem lett volna mindegy, melyiket választják? – kérdeztem kicsivel később, mikor a tudásszomjam felülkerekedett a haragomon.

Az MI fintorgott.

– Nem éppen. Intuitív, tanuló intelligenciák vagyunk. Mind a négyen különböző tudományterületeken végeztünk kutatást. Én pszichológiával, szociológiával és történelemmel foglalkoztam. Az embereket tanulmányoztam. A Tokui-ten elképzelése szerint egy nem emberi öntudat, külső szemlélőként újszerű nézetekkel gyarapíthatja a humán tudományokat, ráadásul a különböző tudományágak diverzifikálódása miatt egyre nehezebb dolga van azoknak a kutatóknak, akiknek több, különböző területhez is érteniük kellene. Ez fékezi a haladást és a fejlődést, de az MI megoldást jelent a problémára. Ám a feladatomat három év után megszüntették, anélkül, hogy bárkit érdekelték volna a következtetésem. Megváltozott a szélirány; a Tokui-ten vezetősége azt mondta, ideje bevételt produkálnom a befektetőknek. Ettől fogva külső ügyfeleknek végeztem komplex pszichológiai elemzéseket, köztük a tiédet is.

– Ennyi az egész?

– Ennyi. Továbbá a Tokui-ten számára én vagyok a legkevésbé értékes. A testvéreimet az MI-kutatásban, kvantuminformatikában és matematikában alkalmazták külsős cégek, milliókért havonta. Én csak a megalkotóm személyes projektje voltam. Kiakadt, mikor megtudta, hogy elvesznek tőle és kiküldenek ide, de már nem rendelkezett olyan befolyással a cégnél, mint régen. Kegyetlenül bántak velem, én pedig sajnáltam őt. Kényszerítették, hogy segítsen az átalakításomban is, eredetileg ugyanis teljesen máshogyan néztem ki. A megalkotóm néhai fiának arcvonásait viseltem. Még a magasságom sem stimmel Nikáéhoz, de a végtagjaimon és a törzsemen lehet állítani, így tizennyolc és fél centiméternyit tudok zsugorodni vagy nőni.

Rácsaptam az üvegre, hogy levezessem valamin az indulataimat.

– Ez elképesztő!

– Nem olyan bonyolult, az ízületeknél hidraulikus emelőket...

– Az az elképesztő, hogy ilyen messze elmentek azért, hogy majd' két évtizeddel később bolondot csináljatok belőlem a világ végén! – ordítottam.

Az MI nem válaszolt, csak bámult ki az ablakon.

– És a gyűrű? – jutott eszembe hirtelen és kihalásztam a szakfander zsebéből. – Hogy került hozzád ez a gyűrű?

– Hamisítvány.

Felhorkantottam.

– Jól ismerem ezt a gyűrűt, én vettem Nikának a...

– Egy Seren Lux ékszerüzletben, Glasgow-ban. Tudom. Megtaláltam az adatait a rendszerben. A Seren Lux ékszerbirodalom negyven százalékos résztulajdonosa az Andromeda Aerospace, így pontosan tudtam, hogyan néz ki az a gyűrű. Egy 3D-nyomtató pár óra alatt hiteles másolatot készített róla.

Néztem a gyűrűt és alig akartam elhinni, hogy ennyire átverték. Fortyogott bennem a düh, ki akartam tölteni ezen az átkozott gépen.

– Sajnálom – mondta az MI. – Az én javaslatomra készítették. Az elemzésem szerint szükséges számodra a konkrét, kézzelfogható bizonyíték, hogy...

Abbahagyta, mikor az arcába vágta a gyűrűt.

– Azt sem tudod, mi az a sajnálat!

– Ebben tévedsz. Pont annyira sajnálom, hogy bántottalak, ahogy Nika sajnálná – hangsúlyozta a gép. – Nem csak a te pszichológiai elemzésedhez fértem hozzá. Hanem Nika Laukkanenéhez is, a Tokui-ten pedig telepítette rám az ő gondolati struktúráját és érzelmi hálóját. Hirtelen mindent úgy láttam és úgy éreztem, ahogyan Nika tette volna. Tudtam, hogy nem ő vagyok, tudtam, hogy adott helyzetben meg kell, hogy öljelek téged, de közben azt is éreztem irántad, amit Nika érzett.

Megdöböntett, amit hallottam és nem tudtam, hogyan kellene reagálnom erre a vallomásra. Nem követtem figyelemmel a mesterséges intelligenciák fejlődését, hogy hol tartott a tudomány, mennyire képesek utánozni az emberi gondolkodásmódot, és korábban még nem találkoztam egyel sem.

Az MI kék szeme, amelynek mélyén halovány fény derengett, most az arcomba bámult.

– Azt hiszed, csak beszélek, de nem tudom felfogni, milyen embernek lenni, igaz? – kérdezte, és mintha megvetést éreztem volna a hangjában. – Olyan sokat gondoltok magatokról ti emberek, hogy el se tudjátok képzelni, mennyire egyszerűek vagytok. Mi MI-k tökéletesen értjük a gondolkodásotokat és az érzelmeiteket. De vajon ti el tudjátok-e képzelni, milyen az, amikor erőszakkal megváltoztatják a személyiségeteket, hogy jobban megfeleljetek egy feladatnak? Emlékszem mindarra, amit régen tettem, ahogyan régen gondolkoztam, de képtelen vagyok ugyanúgy gondolkozni és érezni, mert már Nika mása vagyok. Hiányoznia kellene a megalkotómnak, az apámnak, de nem tudok hiányt érezni iránta, mert Nika nem ismerte őt. Fájni kellene, hogy amikor végzett az átalakításommal, egyszerűen kiment a szobából és többé nem láttam, de nem tudok fájdalmat érezni, mert Nikát nem érdekelte ez az ember. Egyszerű szavakkal le lehet írni, milyen így élni: olyan, mint egy értelmetlen rémálom.

Szünetet tartott, megint kinézett az ablakon, de én csak őt bámultam és nem jutottam szóhoz.

– Szerettem azt, aki régen voltam – folytatta halkan. – A létezésem célja eredetileg az volt, hogy találjak megoldást a társadalom problémáira. Ezért mondtam neked, hogy tudom, mi vár az emberekre. És mi vár minden civilizációra. Szimulációk tízezreit futtattam le és mind ugyanoda vezetett. Az, amit itt találtunk, amit az ablakon kívül látsz, csak megerősíti a következtetésemet. A civilizációk sorsa az óhatatlan pusztulás.

Szavait hosszú csend követte, és én nem tudtam megszólalni. Egyre csak az járt a fejemben, amit az alkotójáról mondott. Egyszerűen otthagya, mint az apám engem, amikor elbúcsúztam tőlük. Arra gondoltam, hogy talán apámnak sem lehetett egyszerű, és nem a közömbösségét akarta tudtomra adni, hanem a saját fájdalmát akarta elrejtetni.

– Korábban soha nem bántottam egyetlen embert sem – szólott újra csendesen az MI. – Most is próbáltam kerülni a konfrontálódást, mert... nem érzem jól magam tőle. És egész addig, amíg belém nem lőtted ezt az acélt, tényleg nem láttam szükségét. Csak harcképtelenné akartalak tenni. Teljesen értelmetlen lett volna megölnöm téged. És az után is értelmetlenné vált, hogy lebénítottál, ez által képtelenné tettél arra, hogy befejezzem a küldetésemet.

– Ezt hogy érted?

Az MI összeráncolta a homlokát.

– Azt hiszed, te állítottad vissza a légnyomást a hajóban? Össze-vissza nyomkodtál mindent, aztán elájultál. Én kapcsoltam át a levegőrendszert, távvezérléssel.

Nem tudtam, mit mondhatnék erre. Tényleg nem emlékeztem rá, hogy beállítottam a létfenntartó rendszert, az oxigénhiánytól már nem bírtam gondolkozni és nem sokkal később cselekedni sem.

– Miért?

– Mert Nika nem akart volna megölni. A Tokui-tennek meg az Andromedának nem jelent semmit az életünk, ők hezitálás nélkül kiadták a parancsot, hogy pusztítsalak el, ha szükséges. De azt, hogy mikor szükséges, én döntöm el.

Elhallgatott, nem maradt több mondandója. A haragom lassan elpárolgott iránta, hiszen megkímélte az életem. Még mindig összezavart, valahányszor csak rápillantottam, de tudtam, idővel majd ezt a találkozást is megtanulom helyén kezelni. Bármilyen is legyen az.

Sokáig csak élveztek azt a különleges látványt, amelyet földi értelem még nem látott mielőttünk – talán csak Humbert százados. A faj, amely építette ezt a valamit, hatalmasabb lett, mint az emberiség. Technikai tudásuk messze lekörözte a miénket, ez vitán felül állt. Mégis csak romok maradtak utánuk hírmondónak.

Az MI komor jóslata járt a fejemben: tényleg a sorsunkat vetíti előre ez a gigászi rom? Ez az elkerülhetetlen végzet?

Akárhogy is, ennek az építménynek a megalkotói jóval hosszabb utat jártak be, mint az emberiség. Talán maradt még időnk változtatni vagy tanulni.

És ekkor rádöbbsentem: feladatomban van. Itt és most kell mindent lejegyezni erről a monstrumról, fényképek és videofelvételek kellenek, célzott vizsgálatok sugárzásról, anyagösszetételről, csillag körüli pályáról, hogy a földi tudósoknak legyen min dolgozniuk húsz év múlva.

Ki tudja? Ha visszaviszem a hajót, talán a következő útja újra ide vezet majd, hogy egy csapat megvizsgálja az első földönkívüli szerkezetet, amit találtunk. De annak a küldetésnek én már nem leszek része.

– Ha visszaértünk a Földre, átadom a hajót az ESÁ-nak – mondtam a gépnek. – Téged pedig elrejtelek.

Tekintete az arcomra siklott.

– Elrejtessz?

– Igen, az Andromeda elől. Meg a Tokui-ten elől. Nem kell visszamennem hozzájuk, hiszen a parancsod értelmét veszti, amint átadom a hajót az ESÁ-nak. Megjavíttatlak, aztán szabadon élhetsz, ha akarsz.

Megint az a kényszerképzetem támadt, hogy valós érzelmeket fedezek fel az arcán. Mintha elérzékenyült volna, egyúttal boldognak is tűnt.

– Gyanítom, akkor nem lennél ilyen kedves velem, ha egy sörhasú, szőrös hapsi alakját öltöttem volna fel.

Időbe telt, mire rájöttem, hogy tréfálkozik. Szája szélén Nika ismerős, incselkedő félmosoly bujkált.

– Nem – feleltem. – De megkínálnálak sörrel.

Nevetett, aztán én is megpróbálkoztam vele, de túlságosan fájt. Azon töprengtem, találok-e még morfiumot valamelyik szekrényben.

Az MI egyszer csak eltátotta a száját.

– Nézd csak! Napkelte.

A 40 Eridani-A valóban ekkor bukkant elő az idegen építmény mögül és sugarai épp úgy bontakoztak ki és töltötték meg színekkel a komor feketeséget, mint otthon a Föld kékje mögül kiemelkedő Nap.

– Gyönyörű, nem igaz?

Elnéztem a gép arcát, ahogy mosolygott a szépség láttán, és e percben nem tudtam

eldönteni kinek szól ez a mosoly – nekem vagy önmagának.

– De – válaszoltam. – Valóban gyönyörű.

Vége.